TEHANU
URSULA K. LE GUIN
PREMIILE NEBULA 1990 ȘI LOCUS 1991

Tehanu

Ursula K. Le Guin

Traducere de Ştefan Ghidoveanu şi Cristina Ghidoveanu

Doar în tăcere cuvântul,
doar în beznă, lumina,
doar în moarte, viață:
ager e zborul șoimului
pe cerul pustiu.

Naşterea lui Ea

CUPRINS

CAPITOLUL 1 UN LUCRU RĂU

CAPITOLUL 2 DRUMUL SPRE CUIBUL ŞOIMULUI

CAPITOLUL 3 OGION

CAPITOLUL 4 KALESSIN

CAPITOLUL 5 ÎNDREPTARE

CAPITOLUL 6 ÎNRĂUTĂȚIRE

CAPITOLUL 7 TOWNSEND

CAPITOLUL 8 ȘOIMI

CAPITOLUL 9 GĂSIREA CUVINTELOR

CAPITOLUL 10 DELFINUL

CAPITOLUL 11 ACASĂ

CAPITOLUL 12 IARNA

CAPITOLUL 13 STĂPÂNUL

CAPITOLUL 14 TEHANU

CAPITOLUL 1
UN LUCRU RĂU

DUPĂ MOARTEA FERMIERULUI Flint din Valea de Mijloc, văduva lui continuă să locuiască la fermă. Fiul ei plecase pe mare, iar fiica i se măritase cu un negustor din Valmouth, așa că femeia trăia singură la Ferma Stejarilor. Oamenii ziceau că fusese un soi de persoană importantă în țara străină din care venise, ba chiar magul Ogion obișnuia să se oprească s-o vadă la Ferma Stejarilor; dar asta nu conta prea mult, pentru că Ogion vizita tot soiul de oameni neînsemnați.

Avea un nume străin, dar Flint o strigase Goha, care este numele pe care i-l dădeau unui păianjen țesător mic și alb, din Gont. Numele acesta i se potrivea destul de bine, ea fiind micuță, cu pielea albă și o bună torcătoare de lână de capră și de oaie. Așa că acum era văduva lui Flint, Goha, stăpână peste o turmă de oi, peste pământul pe care pășunau acestea, peste patru ogoare, o livadă de peri, două căsuțe pentru arendași, vechea clădire din piatră a fermei de sub stejari și cimitirul familiei de peste deal, unde zăcea Flint, pământ în pământul său.

— Mi-am dus o mare parte din viață pe lângă pietre de mormânt – îi zicea Goha fiicei sale.

— Oh, mamă, vino să stai cu noi în oraș! – spunea Apple, dar văduva nu voia să-și părăsească sihăstria.

— Poate mai târziu, când or să apară copiii și o să ai nevoie de o mână de ajutor – răspundea ea, uitându-se cu plăcere la fiica sa cu ochi cenușii. – Dar nu acum. N-ai nevoie de mine, și-n plus îmi place aici!

Când Apple se dusese înapoi la tânărul ei soț, văduva închisese ușa și rămăsese în picioare pe podeaua acoperită cu lespezi, din bucătăria fermei. Era ora amurgului, dar nu aprinsese lampa, gândindu-se cum o aprindea de obicei soțul său: mâinile, scânteia, chipul atent, întunecat, în flăcăruia schimbătoare... Casa era tăcută.

Am trăit singură într-o casă tăcută, gândi ea. *Am s-o fac iarăși.* Aprinse lampa.

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIU, la prima vreme de arșiță, vechea prietenă a văduvei, Lark, apăru din sat, mergând grăbită pe cărarea prăfuită.

— Goha – spuse ea, văzând-o smulgând buruienile din stratul cu fasole. – Goha, s-a-ntâmplat ceva rău. Un lucru foarte rău. Poți să vii?

— Da – răspunse văduva. – Care-ar fi lucrul ăsta rău?

Lark{1} își ținu răsuflarea. Era o femeie greoaie, simplă, între două vârste, al cărei nume nu mai semăna cu trupul. Cândva însă fusese o fată subțirică și drăgălașă, și se împrietenise cu Goha fără să dea nici o atenție sătenilor care bârfeau despre vrăjitoarea aceea cu fața albă, din neamul kargilor, pe care Flint o adusese acasă; de-atunci, fuseseră mereu prietene.

— O copilă arsă – răspunse ea.

— A cui?

— A pribegilor.

Goha se duse să închidă ușa casei, și porniră pe cărare, cu Lark vorbind în timp ce mergeau. Avea răsuflarea scurtă și transpira. Semințe micuțe ale ierburilor de pe marginea potecii i se lipeau de obraji și de frunte, iar ea și le scutura în timp ce vorbea.

— Au stat în tabăra din lunca râului toată luna. Un bărbat care se dă drept tinichigiu, dar e hoț, și o femeie împreună cu el. Și încă un bărbat, mai tânăr, hoinărind alături de ei în cea mai mare parte a timpului. Fără să muncească nici unul. Șterpelind, și cerșind, și trăind de pe urma femeii. Băieții din josul râului le aduceau produse de la fermă ca să se culce cu femeia. Acum, știi cum e cu soiul ăsta de lucruri. Și cu bandele de pe drumuri care vin pe la ferme... În locul tău, aș ține ușa încuiată zi și noapte. Așa că ăsta, omul mai tânăr, vine în sat, când eu eram afară, în fața casei noastre, și el zice: *Copila e bolnavă.* N-o prea văzusem cu ei, dispărea din vedere atât de repede că nu eram sigură dacă se afla cu adevărat acolo. Așa că am întrebat: *Bolnava? Febră?,* iar omul zice: *S-a rănit aprinzând focul,* și-apoi, înainte să fiu gata să merg cu el, o luase la sănătoasa. Dus a fost! Iar când am ajuns acolo, lângă râu, ceilalți doi se topiseră și ei. Dispăruți. Nimeni. Toate catrafusele și gunoaiele, duse și ele. Nu mai era decât focul de tabără, încă fumegând, și chiar lângă el – în parte chiar în el – pe pământ...

Lark se opri din vorbit vreme de câțiva pași. Privea drept înainte, nu spre Goha.

— Nici măcar nu puseseră o pătură peste ea – spuse.

Continuă să meargă.

— Fusese împinsă în focul încă arzând – adăugă. Înghiți în sec, și-și scutură semințele lipicioase de pe fața încinsă.

— Aș zice că poate a căzut singură, dar dacă ar fi fost trează ar fi încercat să se salveze. Au bătut-o și-au crezut c-au omorât-o, bănuiesc, și-au vrut să ascundă ce i-au făcut, așa că au...

Se opri din nou, merse din nou mai departe.

— Poate că n-a fost el. Poate că el a tras-o afară. A venit să ceară ajutor pentru ea, la urma urmei. Trebuie să fi fost tatăl. Nu știu. Cine să știe? Cui să-i pese? Cine să aibă grijă de copil? De ce facem ceea ce facem?

Goha întrebă cu voce joasă:

— Va trăi?

— Ar putea – răspunse Lark. – Ar putea foarte bine să trăiască.

După o vreme, în timp ce se apropiau de sat, vorbi:

— Nu știu de ce-a trebuit să vin la tine. Ivy e acolo. Nu-i nimic de făcut.

— Aș putea să mă duc la Valmouth, după Beech.

— Nici el nu poate face nimic. Nimeni n-o mai poate... n-o mai poate ajuta. Am dus-o la căldură. Ivy i-a dat o licoare și i-a făcut un farmec de adormire. Trebuie să aibă șase sau șapte ani, dar nu cântărește nici cât un copil de doi ani. Nu s-a trezit nici un moment cu adevărat. Dar scoate un soi de icnete... Știu că nu poți face nimic. Însă voiam să fii acolo...

— Vreau să vin – spuse Goha. Dar înainte de a intra în casa lui Lark, închise ochii și-și ținu o clipă răsuflarea, cuprinsă de groază.

Puștii lui Lark fuseseră trimiși afară, iar în casă era liniște. Copila zăcea fără cunoștință pe patul femeii. Vrăjitoarea satului, Ivy, unsese arsurile mai puțin grave cu o alifie de alune vrăjitorești și vindecă-tot, dar nu atinsese partea dreaptă a feței și a capului și nici mâna dreaptă, care fuseseră carbonizate până la os. Desenase runa Pirr deasupra patului și lăsase lucrurile așa cum erau.

— Poți face ceva? – întrebă Lark în șoaptă.

Goha stătea în picioare, uitându-se la copila arsă. Mâinile îi rămâneau liniștite. Clătină din cap.

— Ai învățat vindecarea sus în munți, nu-i așa? – Durerea și rușinea și mânia vorbeau prin gura lui Lark, implorând alinare.

— Nici măcar Ogion n-ar putea vindeca asta – vorbi văduva.

Lark întoarse fața, mușcându-și buza, și izbucni în plâns. Goha o prinse, îi mângâie părul cărunt. Se îmbrățișară.

Vrăjitoarea Ivy veni din bucătărie, încruntându-se la vederea lui

Goha. Deși văduva nu arunca farmece și nu făcea vrăji, se spunea că, atunci când venise prima oară în Gont, locuise la Re Albi în calitate de pupilă a magului, că-l cunoștea pe Arhimagul din Roke și că avea fără îndoială puteri străine și nefirești. Geloasă pentru privilegiile ei, vrăjitoarea se duse lângă pat și-și făcu de lucru prin preajmă, formând o moviliță într-o strachină pe care-o puse în foc, astfel încât fumegă și emană un miros puternic, în timp ce femeia murmura în mod repetat un farmec de vindecare. Fumul tare de ierburi o făcu pe copilă să tușească și să se ridice pe jumătate, tresărind și cutremurându-se. Începu să scoată un sunet întretăiat, cu răsuflări rapide, scurte, hârșâite. Singurul său ochi părea să se uite în sus, spre Goha.

Goha făcu un pas în față și luă mâna stângă a copilei într-a ei. Îi vorbi în propria-i limbă.

— I-am slujit și i-am părăsit – rosti ea. – N-o să-i las să pună mâna pe tine.

Copila se uită fix la ea sau poate în gol, încercând să respire, și încercând iarăși să respire, și iarăși, și iarăși...

CAPITOLUL 2
DRUMUL SPRE CUIBUL ŞOIMULUI

ERA CU MAI MULT DE UN AN MAI TÂRZIU, în zilele nesfârşite şi fierbinţi de după Dansul cel Lung, când un sol apăru pe drumul dinspre capătul de miazănoapte al Văii de Mijloc, întrebând de văduva Goha. Oamenii din sat îi arătară drumul, iar solul ajunse la Ferma Stejarilor după-amiază târziu. Avea trăsături ascuţite şi ochi vioi. Se uită la Goha şi la oile din ţarcul din spatele ei şi zise:

— Frumoşi miei... Magul din Re Albi a trimis după tine.

— El te-a trimis? – vru să ştie Goha, amuzată şi nevenindu-i să creadă. Ogion, când o voia lângă el, avea mesageri mai iuţi şi mai plăcuţi: un vultur care s-o cheme, sau propria lui voce rostindu-i numele în şoaptă: *Vrei să vii?*

Bărbatul încuviinţă.

— E bolnav – spuse el. – O să vinzi mai ieftin vreuna dintre mieluşele?

— S-ar putea... Vorbeşte cu ciobanul, dacă găseşti ceva care să-ţi placă. E dincolo de gardul ăla. Vrei să mănânci de seară? Dacă da, poţi să rămâi aici peste noapte, însă eu o să plec.

— În seara asta?

Acum, în privirea ei uşor dispreţuitoare nu mai era nici urmă de amuzament.

— N-am de ce să mai zăbovesc – zise femeia.

Vorbi pentru câteva clipe cu bătrânul cioban, Clearbrook, apoi se întoarse cu spatele, urcând spre casa construită pe coasta dealului, lângă crângul de stejari. Mesagerul se luă după ea.

În bucătăria cu podea de piatră, o copilă, la care bărbatul se uită pe furiş o clipă ca apoi să-şi întoarcă repede privirea de la ea, îl servi cu lapte, pâine, brânză şi ceapă verde, după care ieşi fără să scoată o vorbă. Apăru din nou, alături de femeie, amândouă încălţate de drum şi ducând boccele uşoare din piele. Mesagerul le urmă afară, iar văduva încuie uşa casei de la fermă. Plecară împreună, el la treburile lui, pentru că solia de la Ogion fusese doar un simplu hatâr pe care i-l făcuse acestuia pe lângă afacerea serioasă a cumpărării unui berbec de prăsilă pentru Lordul din Re Albi; femeia şi copila arsă îşi luară rămas-

bun de la el în locul în care cărarea se abătea spre sat. Porniră mai departe pe calea pe care venise mesagerul, către miazănoapte și apoi către apus, printre dealurile de la palele Muntelui Gont.

Merseră până când amurgul lung al verii începu să se întunece. Atunci lăsară drumul îngust și făcură popas într-o vâlcea, pe firul unui pârâu care curgea repede și tăcut, oglindind cerul palid al serii printre hățișurile de sălcii pitice. Goha încropi un culcuș din iarbă și frunze de salcie uscate, ascuns între tufișuri precum cuibul unui iepure, și așeză copila pe el, înfășurată într-o pătură.

— Acum – spuse ea – ești un cocon. Dimineață, vei fi fluture și vei ieși din crisalidă.

Nu făcu nici un foc, dar se întinse alături de fetiță, învelită în manta, apoi privi stelele aprinzându-se una după alta și ascultă ceea ce șoptea încetișor pârâul, până când adormi.

CÂND SE TREZIRĂ, ÎN FRIGUL dinaintea zorilor, aprinse un foc mic și încălzi un ceaun cu apă ca să pregătească un terci de ovăz, pentru copilă și pentru ea. Micul fluture rănit ieși tremurând din coconul ei, iar Goha răcori ceaunul în iarba înrourată, astfel încât fetița să-l poată ține și să poată bea din el. Răsăritul se lumina deasupra coastei înalte și întunecate a muntelui, atunci când porniră din nou la drum.

Merseră toată ziua cu pasul unui copil care obosea cu ușurință. În adâncul inimii, femeia ar fi dorit să se grăbească, dar trebuia să păşească încet. Nu putea să ducă fetița în brațe pe o distanță prea mare, așa că, pentru a-i face drumul mai ușor, îi spunea poveşti.

— Ne ducem să vedem un bărbat, un bătrân pe nume Ogion – îi spuse în timp ce-și târau picioarele pe cărarea îngustă şerpuind în sus, prin pădure. – E un om înțelept și e vrăjitor. Știi ce este un vrăjitor, Therru?

Dacă fetița avusese un nume, nu-l știa sau nu voia să-l spună. Goha îi zicea Therru.

Clătină din cap.

— Ei, nici eu – continuă femeia. – Dar știu ce pot face. Când eram tânără – mai mare decât tine, dar tânără – Ogion a fost tatăl meu, în felul în care eu sunt acum mama ta. A avut grijă de mine și a încercat să mă învețe tot ce trebuia să știu. A stat cu mine, atunci când ar fi preferat poate să hoinărească de unul singur. Îi plăcea să se plimbe, chiar pe drumurile astea, așa cum facem noi aici, dar și prin păduri și locuri sălbatice. Se ducea peste tot pe munte, uitându-se la lucruri și

ascultând. Asculta mereu, așa că i se spunea *Tăcutul.* Dar avea obiceiul să stea de vorbă cu mine. Îmi spunea povești. Nu numai poveștile măreţe pe care le învaţă toată lumea, cu eroii și regii și lucrurile ce s-au întâmplat departe, cu multă vreme în urmă, ci și unele pe care le știa numai el

Păși pe un alt drum înainte de a continua:

— O să-ți spun acum una dintre poveștile astea...

— Unul dintre lucrurile pe care-l pot face vrăjitorii este acela că sunt în stare să se transforme în altceva – să ia o altă înfățișare. Preschimbare de formă, așa-i spun ei. Un magician obișnuit poate face în așa fel încât să arate ca o altă persoană, sau ca un animal, ca să nu poți să știi, pentru o clipă, ce vezi de fapt – ca și cum și-ar pune o mască. Dar vrăjitorii și magii pot face mai mult de-atât. Pot fi chiar masca, se pot preschimba cu adevărat în altă ființă. Așa că un vrăjitor, dacă vrea să treacă marea și n-are barcă, poate să se transforme într-un pescăruș și să zboare dincolo. Dar trebuie să fie atent. Dacă rămâne pasăre, începe să gândească ceea ce gândește o pasăre și uită cum gândește un om, și poate să fugă în zbor, să fie pescăruș și să nu mai redevină om niciodată. Așa se spune, că a fost odată un mare vrăjitor căruia îi plăcea să se transforme în urs, și a făcut-o prea des, s-a transformat în urs și și-a omorât propriul băiețel; motiv pentru care-au fost nevoiți să-l vâneze și să-l omoare. Dar Ogion avea obiceiul să glumească și despre asta. O dată, când i-au intrat șoareci în cămară și l-au lăsat fără brânză, l-a prins pe unul cu o mică vrajă-capcană pentru șoareci, l-a ridicat uite-așa, l-a privit drept în ochi și i-a zis: *Ți-am spus eu să nu te joci de-a șoarecele!* Și pentru o clipă, am crezut că vorbea serios...

— Ei bine, povestea e despre ceva asemănător cu preschimbarea de formă, dar Ogion spunea că era mai presus de orice preschimbare pe care-o știa el, pentru că era vorba de a fi două lucruri, două ființe deodată, cu aceeași formă, iar el zicea că asta-i mai presus de puterea vrăjitorilor. A întâlnit însă așa ceva într-un sătuc din apropierea coastei de nord-vest a insulei Gont, într-un loc pe nume Kemay. Trăia acolo o femeie, o bătrână pescărită, nici vrăjitoare, nici învăţată, dar care născocea cântece. Așa a ajuns Ogion să audă de ea. Rătăcea pe-acolo, după obicei, mergând de-a lungul coastei și ascultând; atunci a auzit pe cineva cântând, reparând câte-un năvod sau smolind o barcă și cântând în timp ce lucra:

Mai departe spre apus decât apusul,

dincolo de uscat,
neamul meu dansează
pe celalalt vânt

— Ogion a ascultat atât melodia, cât și cuvintele, și nu le mai auzise niciodată până atunci, așa că a întrebat de unde venea cântecul și, dintr-un răspuns într-altul, a continuat să meargă până când cineva a zis: *Aaa, ăsta-i unul dintre cântecele femeii din Kemay.* Așa că s-a dus mai departe până la Kemay, micul port pescăresc unde locuia femeia, și i-a găsit casa pe drumul ce cotea spre port. Și a ciocănit la ușă cu toiagul de mag. Iar femeia a venit și i-a deschis ușa...

— Acum știi, îți aduci aminte când am vorbit despre nume, cum copiii au nume de copil și toată lumea are un nume de folosit, ba poate și-o poreclă. Oameni diferiți te pot chema cu nume diferite... Tu ești Therru pentru mine, dar poate că o să ai un nume hardic de folosit, atunci când o să crești mai mare. De asemenea, când vei deveni femeie în toată puterea cuvântului, ți se va da, dacă totul e făcut cum se cuvine, numele tău adevărat. Îți va fi dat de cineva cu putere adevărată, un vrăjitor sau un mag, pentru că aceasta este puterea lor, arta numirii. Și acesta este numele pe care poate că n-o să-l spui niciodată altcuiva, pentru că propriul tău sine se află în numele tău adevărat. Este tăria ta, puterea ta; dar pentru un alt om, e un risc și o povară, menite să-i fie date doar în cea mai mare nevoie, și pe încredere. Un mare mag, cunoscând însă toate numele, s-ar putea să-l știe fără să i-l spui tu.

— Așa că Ogion, care e un mare mag, a stat în ușa căsuței de lângă dig, iar bătrâna a deschis ușa. Atunci Ogion a făcut un pas înapoi, a ridicat toiagul de stejar și a înălțat și mâna, așa, ca și cum ar fi încercat să se protejeze de fierbințeala focului, și cu uimire și teamă, i-a rostit cu voce tare adevăratul nume: *Dragon!*

— În acea primă clipă, mi-a spus el, n-a văzut câtuși de puțin o femeie în cadrul ușii, ci o vâlvătaie și splendoarea focului, și o scânteiere de solzi și gheare aurii, și ochii semeți ai unui dragon. Se spune că nu trebuie să te uiți în ochii unui dragon.

— Apoi totul a dispărut, n-a mai văzut nici un dragon, ci o bătrână stând în ușă, puțin adusă de spate, o pescăriță înaltă și bătrână, cu mâini mari. Se uita la el, la fel cum se uita și el la ea. I-a spus: *Intră, lord Ogion.*

— Așa că el a intrat. Femeia l-a servit cu supă de pește și au mâncat, apoi au stat de vorbă lângă foc. Vrăjitorul s-a gândit că ar

putea fi o preschimbătoare de formă, dar nu știa, vezi tu, dacă era o femeie care se putea preschimba într-un dragon sau un dragon care se putea transforma în femeie. Așa că până la urmă a întrebat-o: *Ești femeie sau dragon?* Ea nu i-a răspuns, în schimb a zis: *Am să-ți cânt o poveste pe care-o știu...*

Therru avea o pietricică în pantof. Se opriră s-o scoată, și merseră mai departe, foarte încet, pentru că drumul urca abrupt între pereți de piatră retezați, deasupra cărora se ițeau tufișuri din care greierii cântau în arșița verii.

— Așadar, iată povestea pe care i-a cântat-o lui Ogion...

— Când Segoy a ridicat insulele lumii din mare, la începutul timpului, dragonii au fost primii născuți din pământ și din vântul care bătea pe deasupra pământului. Așa grăiește Cântecul Creației. Tot cântecul mai spune și ca, la început, dragonul și omul erau totuna. Erau cu toții un singur popor, o rasă, înaripați și vorbind Graiul Adevărat.

— Erau frumoși, și puternici, și înțelepți, și liberi...

— Dar, cu timpul, nimic nu poate exista fără devenire. Așa că, printre oamenii-dragoni, unii au îndrăgit din ce în ce mai mult zborul și sălbăticia, și au dorit să aibă tot mai puțin de-a face cu lucrările Facerii, sau cu Studiul și cu învățătura, sau cu casele și orașele. Nu voiau decât să zboare departe, tot mai departe, vânând și mâncând ceea ce ucideau, ignoranți și nepăsători, căutând din ce în ce mai multă libertate.

— Alți oameni-dragoni au ajuns să se ocupe mai puțin de zbor, dar au adunat comori, avere, lucruri făcute, lucruri învățate. Au construit case, fortărețe în care să-și păstreze comorile, pentru a putea trece tot ceea ce câștigau copiilor lor, căutând mereu să se îmbogățească. Și au ajuns să se teamă de cei sălbatici, care-ar fi putut veni în zbor să nimicească toată comoara lor scumpă, s-o ardă într-o vâlvătaie, din simplă nepăsare sau din ferocitate.

— Cei sălbatici nu se temeau de nimic. Nu învățau nimic. Pentru că erau neștiutori și fără frică, nu se puteau salva atunci când cei nezburători îi prindeau în capcană ca pe niște animale și-i omorau. Dar alți sălbatici veneau în zbor și dădeau foc caselor frumoase, distrugeau și ucideau. Cei mai puternici, fie sălbatici sau înțelepți, s-au omorât primii între ei.

— În schimb, aceia care se temeau cel mai mult s-au ascuns de această luptă, iar când n-au mai avut unde să se ascundă, au fugit de ea. Și-au folosit talentul Facerii, au făcut bărci și au navigat spre răsărit, departe de insulele apusene unde marii înaripați duceau război

printre turnurile ruinate.

— Așa că cei care fuseseră atât dragoni cât și oameni s-au schimbat, devenind două popoare – dragonii, întotdeauna mai puțini și mai sălbatici, risipiți pe insulele îndepărtate de la Capătul de Apus de lăcomia și de mânia lor nesfârșite și lipsite de judecată, și poporul oamenilor, întotdeauna mai numeros în târgurile și orașele lor bogate, ocupând Insulele Interioare și întreg sudul și estul. Dar printre ei erau unii care-au salvat învățătura dragonilor – Graiul Adevărat al Facerii – iar aceștia sunt acum vrăjitorii.

— De asemenea, spunea cântecul, *există aceia dintre noi care știu că odată erau dragoni, și că printre dragoni există unii care-și cunosc rudenia cu noi. Iar aceștia spun că, atunci când dintr-un singur popor s-au făcut două, unii dintre ei, fiind încă și oameni și dragoni, încă înaripați, nu s-au dus spre răsărit, ci spre apus, peste Marea Largă, până când au ajuns la celălalt capăt al lumii.* Și astfel, femeia a cântat:

Mai departe spre apus decât apusul,
dincolo de uscat,
neamul meu dansează
pe celălalt vânt.

— Așadar, asta a fost povestea spusă în cântecul femeii din Kemay, și cu aceste vorbe s-a sfârșit.

— Apoi Ogion i-a zis: *Când te-am văzut prima oară, ți-am văzut adevărata ființă. Femeia aceasta, care stă pe partea cealaltă a căminului față de mine, nu este altceva decât haina pe care o poartă.*

— Dar ea dădu din cap și râse, și tot ceea ce spuse fu: *Măcar dac-ar fi atât de simplu!*

— Apoi, după o vreme, Ogion s-a întors la Re Albi. Și, când mi-a spus povestea, a adăugat: *Încă din ziua aceea, m-am întrebat dacă cineva, om sau dragon, a fost mai departe spre apus decât apusul; și cine suntem, și unde se află împlinirea noastră...*

— Ți-e foame, Therru? Iacă mai sus, unde coteşte drumul, un loc bun de popas – cel puțin așa arată. Poate de-acolo o să reușim să vedem Portul Gont, departe, la poalele muntelui. E un oraș mare, chiar mai mare decât Valmouth. O să ne așezăm când ajungem la cotitură, să ne odihnim un pic. Din colțul înalt al drumului puteau într-adevăr să privească în josul pantelor largi, acoperite cu păduri și pajiști pietroase, până în orașul de pe malul golfului, și să vadă piscurile ce străjuiau intrarea în golf și ambarcațiunile de pe apa

întunecată, aducând cu niște aşchii de lemn sau cu niște gândaci de apă. Mult înainte pe drum și încă oarecum deasupra lui, o stâncă ieșea din coasta muntelui: Overfell, pe care se afla satul Re Albi, Cuibul Șoimului.

Therru nu se plângea, dar când Goha întrebă imediat după aceea: *Mergem mai departe?,* copilul, stând acolo, între drum și abisurile de cer și mare, scutură din cap. Soarele era cald iar ele bătuseră un drum lung de la masa de dimineață din vâlcea.

Goha scoase plosca de apă și băură din nou; apoi scoase un săculeț cu stafide și nuci și i-l dădu copilului.

— Se vede deja locul unde ne ducem – zise ea – și mi-ar plăcea să ajungem înainte să se întunece, dacă putem. Abia aștept să-l văd pe Ogion. O să fii foarte obosită, dar n-o să mergem repede. Și o să stăm la noapte acolo, la adăpost și căldură. Păstrează punga, bag-o la cingătoare. Stafidele îți întăresc picioarele. Ți-ar plăcea un toiag – ca de vrăjitor – care să te-ajute să mergi?

Therru mâncă plescăind și încuviință. Goha scoase cuțitul și tăie pentru copil un băț solid de alun, apoi, văzând un arin căzut de-a curmezișul drumului, rupse o ramură și-o ciopli, făcând și pentru ea un baston rezistent și ușor.

Porniră din nou. Fetița își târa picioarele alături de ea, trecându-și vremea cu stafidele. Goha cânta, pentru distracția amândurora, cântece de dragoste și de păstori, și balade pe care le învățase în Valea de Mijloc; dar, dintr-odată, vocea îi amuți în mijlocul unei melodii. Se opri, întinzând mâna într-un gest de avertizare.

Cei patru bărbați aflați pe drum, în fața lor, o văzuseră. Nu folosea la nimic să încerce să se ascundă în pădure, până când aceștia mergeau mai departe sau treceau pe lângă ele.

— Călători – îi spuse în șoaptă lui Therru, și continuă să meargă. Strânse bine în mână bățul de arin.

Ceea ce spusese Lark despre bande și hoți nu era doar plângerea fiecărei generații despre lucrurile care nu mai sunt ca pe vremuri și despre lumea care se duce de râpă. În ultimii câțiva ani, începuse să se piardă pacea și încrederea din orașele și ținuturile rurale din Gont. Tinerii se purtau ca niște străini printre ai lor, făcând abuz de ospitalitate, furând, vânzând ceea ce furau. Cerșetoria devenise obișnuită în locurile în care până atunci fusese rară, iar cerșetorii nemulțumiți amenințau cu violența. Femeilor nu le plăcea să meargă singure pe străzi și pe drumuri, dar nici această pierdere a libertății nu le încânta. Unele dintre tinere fugeau să se alăture bandelor de hoți și

de braconieri. Deseori, se întorceau acasă înainte să treacă anul, bosumflate, pline de vânătăi și însărcinate. Iar printre magicienii și vrăjitorii din sate circulau zvonuri despre lucruri legate de meseria lor care mergeau prost: farmece care vindecaseră întotdeauna nu mai vindecau; vrăji de descoperire nu descopereau nimic sau găseau ceea ce nu trebuia; licori de dragoste îi făceau pe oameni să înnebunească nu de dorință, ci de gelozie ucigașă. Și, mai rău de-atât, spuneau ei, inși care nu știau nimic despre arta magiei, despre legile și limitele ei și despre pericolele încălcării acestora, își spuneau oameni ai puterii, făgăduind minuni de bogăție și sănătate adepților lor, promițând chiar nemurirea.

Ivy, vrăjitoarea din satul lui Goha, vorbise cu amărăciune despre această slăbire a magiei, ca și Beech, magicianul din Valmouth. Acesta era un om perspicace și modest, care venise s-o ajute pe Ivy să facă puținul care se mai putea face pentru a ușura durerea și cicatricele lui Therru. El îi spusese lui Goha:

— Cred că o vreme în care se întâmplă asemenea lucruri trebuie să fie o vreme a ruinei, sfârșitul unei epoci. Câte sute de ani au trecut de când era un rege în Havnor? Nu se poate să mai meargă așa. Trebuie să ne întoarcem din nou spre centru ori să fim pierduți, o insulă împotriva alteia, un om împotriva altuia, un tată împotriva copilului său...

Îi aruncase o privire, oarecum timid, și totuși cu o privire limpede, ageră.

— Inelul lui Erreth-Akbe a fost repus în Turnul din Havnor – spusese el. – Știu cine l-a dus acolo. Acesta a fost semnul, desigur, acesta a fost semnul noii ere care va veni! Dar n-am ținut seama de asta. N-avem nici un rege. N-avem nici un centru. Trebuie să ne găsim inima, tăria. Poate că Arhimagul va face în sfârșit ceva... – Și adăugă, plin de încredere: – La urma urmei, e din Gont.

Dar nu sosise nici o veste despre vreo faptă de vitejie a Arhimagului sau a vreunui moștenitor al Tronului din Havnor; iar lucrurile mergeau tot mai rău.

Astfel, cu teamă și cu mânie înverșunată, Goha îi văzu pe cei patru bărbați din fața ei făcând un pas, câte doi de-o parte și de alta a drumului, astfel încât ea și fetița ar fi trebuit să treacă prin mijloc.

În timp ce mergeau fără ezitare înainte, Therru se ținu foarte aproape lângă ea, cu capul plecat, dar nu o luă de mână.

Unul dintre bărbați, având pieptul lat și fire aspre de păr pe buza de sus, care-i atârnau peste gură, începu să vorbească, rânjind ușor:

— Hei, tu – zise el, dar Goha vorbi în același timp, mai tare:

— La o parte din drumul meu! – exclamă ea, ridicând bastonul de arin ca și cum ar fi fost toiagul unui vrăjitor. – Am treburi cu Ogion!

Păși printre bărbați, drept înainte, cu Therru tropăind mărunt pe lângă ea. Bărbații, luând înfruntarea drept vrăjitorie, rămaseră nemișcați. Poate că numele lui Ogion avea încă putere. Sau poate că exista o putere în Goha, sau în copilă. Pentru că, după ce trecură cele două, unul dintre bărbați spuse:

— Ai văzut asta?

Apoi scuipă și făcu un semn de alungare a răului.

— Vrăjitoarea și plodul ei monstruos – vorbi altul. – Lasă-i să plece!

Un al treilea, cu tichie și vestă de piele, privi lung în urma lor pentru o clipă, în timp ce toți ceilalți își văzură de drum, cu umerii aplecați. Chipul lui arăta abătut și lovit, și totuși păru să se întoarcă să urmărească femeia și copilul, când omul cu buza păroasă îl chemă:

— Vino-ncoace, Handy! – Iar el se supuse.

După cotitura drumului, o dată ieșite din raza lor vizuală, Goha o ridicase în brațe pe Therru și se îndepărtase în grabă, până când fu nevoită s-o lase totuși jos și să se oprească, gâfâind. Fetița nu puse nici o întrebare și nu zăbovi nici o clipă. De îndată ce Goha reuși să pornească din nou, copilul îi păși alături cât de repede putu, ținând-o de mână.

— Ești roșie – zise ea. – Ca fiscul.

Vorbea rareori, și nu prea limpede, având vocea foarte răgușită; dar Goha o înțelegea.

— Sunt furioasă – răspunse Goha cu un soi de râs. – Când sunt furioasă, mă înroșesc. La fel ca voi, oamenii roșii, barbarii din ținuturile apusene... Uite, se vede un târg în față, ar trebui să fie Izvorul Stejarilor. E singurul sat de pe drumul ăsta. O să ne oprim acolo, să ne odihnim un pic. Poate c-o să căpătăm și niște lapte. Iar apoi, dacă putem merge mai departe, dacă tu crezi că poți să mergi până sus la Cuibul Șoimului, o să fim acolo până la căderea nopții, așa sper.

Copila încuviință. Deschise punga cu stafide și nuci și mâncă vreo câteva. Porniră cu greu mai departe.

SOARELE APUSESE DE MULT când ajunseră în sat și la casa lui Ogion din vârful stâncii. Primele stele licăreau deja deasupra unui munte de nori întunecat, dinspre apus, deasupra orizontului

îndepărtat al mării. Vântul marin bătea cu putere, culcând la pământ ierburile pitice. O capră behăia pe păşunea din spatele casei scunde, micuţe. Singura fereastră arunca o lumină slabă, galbenă.

Goha sprijini bastonul ei şi pe cel al lui Therru de perete, lângă uşă, o luă pe fetiţă de mână şi bătu o dată.

Nu se auzi nici un răspuns.

Împinse uşa, care se deschise. Focul din cămin se stinsese, lăsând doar tăciuni şi cenuşă gri, dar o lampă cu petrol de pe masă dădea un sâmbure de lumină, şi, de pe salteaua de pe podea, din colţul îndepărtat al încăperii, Ogion zise:

— Intră, Tenar.

CAPITOLUL 3
OGION

CULCĂ FETIȚA ÎN PATUȚUL DIN FIRIDA DINSPRE APUS. Făcu focul. Se duse și se așeză lângă salteaua lui Ogion, cu picioarele încrucișate pe podea.

— Nimeni n-are grijă de tine!

— I-am dat afară – șopti el.

Chipul lui era la fel de întunecat și de aspru ca întotdeauna, dar părul îi se rărise și albise, iar lampa slabă nu trezea nici o scânteie de lumină în ochii lui.

— Ai fi putut muri singur – îl mustră ea cu vehemență.

— Ajută-mă să fac asta – îi ceru bătrânul.

— Nu încă – stărui ea, aplecându-se și lipindu-și fruntea de mâna lui.

— Nu în noaptea asta – încuviință el. – Mâine.

Ridică mâna s-o mângâie pe păr, având încă atâta putere.

Ea se ridică la loc. Focul se înteți. Lumina lui juca pe pereți și pe tavanul jos, arunca umbre dese în colțurile camerei lungi.

— Dacă ar veni Ged... – murmură bătrânul.

— Ai trimis după el?

— Pierdut... – vorbi Ogion. – S-a pierdut... Un nor... O ceață peste pământuri... S-a dus către apus. Ducând cu el creanga de scoruș. În ceața întunecoasă. Mi-am pierdut șoimul.

— Nu, nu, nu – șopti ea. – O să vină înapoi.

Tăcură. Căldura focului începu să le pătrundă în trup, lăsându-l pe Ogion să se destindă, să alunece în somn și să se trezească, și ajutând-o pe Tenar să regăsească plăcerea odihnei după o zi lungă, petrecută în picioare. Își masă gleznele și umerii dureroși. O dusese pe Therru în spate o parte din timpul în care făcuse ultimul urcuș important, pentru că fetița începuse să gâfâie de oboseală, încercând să țină pasul.

Tenar se ridică, încălzi apă și se spălă de praful drumului. Încălzi niște lapte și mâncă din pâinea găsită în cămara lui Ogion, apoi se întoarse să stea lângă vrăjitor. În timp ce el dormea, rămase pe gânduri, privindu-i fața, și lumina focului, și umbrele.

Se gândi cum o fată stătuse tăcută, gânditoare, în noapte, cu multă vreme în urmă și departe de aici, o fată într-o cameră fără ferestre, crescută să știe despre ea însăși doar că este cea care-a fost devorată, preoteasă și slujitoare a puterilor întunericului pământului. Și mai fusese o femeie care stătea în tăcerea calmă a casei de la o fermă, când soțul și copiii dormeau, ca să cugete, ca să fie singură o oră. Și era văduva care adusese până aici un copil ars, văduva care stătea la căpătâiul muribunzilor, ori aștepta întoarcerea unui bărbat... La fel ca toate femeile, indiferent care, făcând ceea ce făceau femeile. Dar Ogion nu o chemase pe numele slujitoarei, sau al soției, sau al văduvei. Nici Ged, în bezna Mormintelor. Nici – cu mai multă vreme în urmă și mai departe decât toți – mama ei, mamă pe care și-o aducea aminte doar ca pe căldura și culoarea galben-roșiatică a flăcărilor, mama care-i dăduse numele.

— Eu sunt Tenar – șopti ea. Focul, cuprinzând o ramură uscată de pin, săltă într-o limbă strălucitoare de văpaie.

Răsuflarea lui Ogion deveni agitată și vrăjitorul făcu eforturi să tragă aer în piept. Femeia îl ajută cât putu, până îi aduse o oarecare ușurare.

Dormiră amândoi pentru o vreme, ea moleșită de tăcerea lui ametită, în derivă, întreruptă de cuvinte stranii. O dată, în adâncul nopții, el rosti cu voce tare, ca și cum s-ar fi întâlnit cu un prieten pe drum:

— Așadar ești aici? L-ai văzut?

Și din nou, când Tenar se ridică să întețească focul, vrăjitorul începu să vorbească, dar de data asta părea să i se adreseze cuiva din amintirea lui, din anii de mult trecuți, pentru că rosti clar, așa cum ar fi putut-o face un copil:

— Am încercat s-o ajut, dar acoperișul casei a căzut. A căzut peste ei! A *fost* cutremurul!

Tenar asculta. Avusese și ea parte de un cutremur.

— Am încercat s-o ajut! – exclamă copilul cu vocea bătrânului, pe ton de suferință. Apoi reîncepu lupta întretăiată de a respira.

LA PRIMA RAZĂ DE SOARE, Tenar fu trezită de un sunet despre care crezu mai întâi că este marea. Era însă o imensă năvală de aripi. Un stol de păsări zbura pe deasupra, la mică înălțime, atât de multe încât aripile stârneau furtună, iar fereastra se întunecase de umbrele lor grăbite. Părură să înconjoare o dată casa și apoi să plece. Nu scoaseră nici un sunet, nici un țipăt, și femeia nu știa ce fel de păsări

erau.

Oamenii veniră în dimineața aceea din satul Re Albi, față de care casa lui Ogion se afla izolată spre nord. Sosiră o fată, păstoriță de capre, și o femeie care să mulgă caprele lui Ogion, și alții ca să întrebe ce-ar putea face pentru el. Moss, vrăjitoarea satului, atinse cu degetele bastonul de anin și bățul de alun de lângă ușă și se uită plină de speranță înăuntru, dar nici măcar ea nu se aventură să intre, iar Ogion bombăni de pe salteaua lui:

— Zi-le să plece de-aici! Zi-le la toți să plece de-aici!

Părea că se întremase și că se simțea mai bine. Când se trezi mica Therru, îi vorbi în felul sec, blând și liniștit pe care Tenar și-l aducea aminte. Copilul se duse să se joace la soare, iar el o întrebă:

— Ce înseamnă numele cu care o chemi?

Ogion cunoștea Graiul Adevărat al Facerii, dar nu învățase niciodată limba kargadă.

— *Therru* înseamnă ardere, aprinderea unui foc – explică ea.

— Ah, ah – exclamă el, ochii îi licăriră și se încruntă. Păru să-și caute cuvintele pentru o clipă. – Aceasta... – rosti el – de aceasta... or să se teamă.

— Se tem de ea și acum – răspunse Tenar cu amărăciune.

Magul dădu din cap.

— Învață-o, Tenar – șopti el. – Învață-o tot! Nu Roke... Ei se tem... De ce te-am lăsat să pleci? De ce-ai plecat? Ca s-o aduci aici... prea târziu?

— Stai liniștit, stai liniștit – îi spuse ea cu tandrețe, pentru că el se lupta cu vorbele și cu răsuflarea și nu reușea să-și regăsească nici una dintre ele.

Bărbatul dădu din cap și bolborosi:

— Învață-o!

Apoi rămase liniștit.

Nu vru să mănânce și bău doar puțină apă. În mijlocul zile, adormi. Trezindu-se după-amiază târziu, spuse:

— Acum, fiica mea – și se ridică în capul oaselor.

Tenar îl luă de mână, zâmbindu-i.

— Ajută-mă să mă scol.

— Nu, nu.

— Ba da – o contrazise el. – Afară, nu pot să mor în casă.

— Unde-ai vrea să mergi?

— Oriunde. Dar, dac-aș putea, pe poteca din pădure. La fagul de deasupra pajiștii.

Când văzu că putea să se ridice și că era hotărât să iasă din casă, Tenar îl ajută. Împreună, ajunseră la ușă, unde el se opri și aruncă o privire de jur împrejurul singurei încăperi a casei sale. În colțul întunecat din dreapta ușii, toiagul cel lung stătea rezemat de perete, luminând ușor. Tenar întinse mâna să i-l dea, dar el clătină din cap.

— Nu – zise el – nu ăsta. – Se uită iar în jur, ca după un obiect lipsă, uitat. – Vino – adăugă el în cele din urmă.

Când simți pe față vântul prielnic dinspre apus și se uită spre orizontul larg, remarcă:

— E bine.

— Lasă-mă să pun câțiva oameni din sat să facă o targă și să te ducă – îl sfătui ea. – Așteaptă cu toții să facă ceva pentru tine.

— Vreau să merg pe jos – răspunse încăpățânat bătrânul.

Therru veni pe lângă casă și urmări solemn cum mergeau Ogion și Tenar, pas cu pas și oprindu-se la fiecare cinci sau șase metri ca Ogion să-și tragă răsuflarea, peste pășunea cu iarbă încâlcită, către pădurile ce urcau abrupt versantul muntelui dinspre latura interioară a crestei stâncoase. Soarele era fierbinte, iar vântul rece. Le luă foarte multă vreme să traverseze pășunea. Chipul lui Ogion era cenușiu, iar picioarele îi tremurau ca iarba în vânt când ajunseră în sfârșit la poalele unui fag mare și tânăr, imediat dincolo de marginea pădurii, la câțiva pași după ce poteca muntelui începea să urce. Acolo se lăsă la pământ între rădăcinile arborelui, cu spatele rezemat de trunchi. Mult timp nu fu în stare să se miște sau să vorbească, iar inima, bătându-i cu putere sau șovăind, îi scutura trupul. În cele din urmă, bătrânul dădu din cap și șopti:

— E bine.

Therru îi urmase la o oarecare depărtare. Tenar se duse la ea și o ținu în brațe; vorbiră puțin. Apoi se întoarse la Ogion.

— A adus o pătură – spuse ea.

— Nu mi-e frig.

— Mie îmi este.

Pe chipul ei apăru umbra unui surâs.

Copilul se apropie trăgând după ea o pătură din lână de capră, îi șopti ceva lui Tenar și fugi din nou.

— Heather o s-o lase să mulgă caprele și o să aibă grijă de ea – îl anunță Tenar pe Ogion. – Așa încât eu să pot sta aici, cu tine.

— Niciodată nici măcar un singur lucru pentru tine – vorbi el într-o șoaptă aspră, șuierată – toată vocea care-i mai rămăsese.

— Nu. Întotdeauna cel puțin două lucruri, și de obicei mai multe –

spuse ea. – Dar sunt aici.

El încuviință.

Pentru multă vreme nu scoase nici un cuvânt, dar se rezemă de trunchiul copacului, cu ochii închiși. Privindu-i fața, Tenar o văzu schimbându-se la fel de încet pe cât se schimba lumina de la apus.

Magul deschise ochii și privi cerul asfințitului printr-o deschidere din hățiș. Părea să aștepte ceva, o întâmplare sau o faptă, din acel spațiu îndepărtat, limpede și auriu, al luminii. Șopti o dată, șovăielnic, parcă nesigur:

— Dragonul...

Soarele apuse, vântul se potoli.

Ogion se uită la Tenar.

— Gata – șopti el cu o bucurie intensă. – Totul s-a schimbat! S-a schimbat, Tenar! Așteaptă... așteaptă aici, pentru...

Un tremur îi cuprinse trupul, scuturându-l ca pe o ramură în bătaia unui vânt puternic. Icni. Ochii i se închideau și se deschideau, privind undeva dincolo de ea. Își puse mâna peste a lui Tenar; ea se aplecă înspre el; magul îi spuse numele lui, astfel încât, după moarte, să poată fi cunoscut cu adevărat.

O apucă de mână, închise ochii și începu încă o dată lupta de-a respirația, până când nu mai rămase nici o suflare. Se întinse atunci ca una dintre rădăcinile arborelui, în timp ce stelele apărură și porniră să strălucească printre frunzele și crengile pădurii.

Tenar rămase alături de bărbatul mort mult timp, în amurg și apoi în întuneric. Un felinar sclipea ca un licurici de partea cealaltă a pășunii. Întinsese pătura de lână peste amândoi, dar mâna care-o ținea pe a lui înghețase, ca și cum ar fi cuprins o piatră. Își atinse încă o dată fruntea cu mâna lui. Se ridică, înțepenită și amețită, simțindu-și trupul ciudat, și se duse să întâmpine și să călăuzească pe cine venea cu lumina.

În acea noapte, vecinii stătură alături de Ogion, iar el nu-i alungă.

CONACUL LORDULUI DIN RE ALBI se înălța pe un ieșind de stâncă pe versantul muntelui, mai sus de Overfell. Devreme în cursul dimineții, cu mult înainte ca soarele să fi limpezit muntele, vrăjitorul aflat în serviciul acelui lord veni prin sat; și la foarte scurtă vreme după aceea, un alt vrăjitor urcă cu greu cărarea abruptă dinspre Portul Gont, după ce pornise la drum pe întuneric. Ajunsese până la ei vestea că Ogion era pe moarte, sau aveau o asemenea putere încât știau de trecerea unui mare mag.

Satul Re Albi nu avea nici un vrăjitor, doar pe magul lui și o vrăjitoare care să îndeplinească treburile mai umile de găsire și de reparare și de pus la loc oasele rupte, cu care oamenii nu voiau să-l supere pe mag. Tușa Moss era o creatură mohorâtă, nemăritată, ca cele mai multe dintre vrăjitoare, și nespălată, cu părul pe cale să încărunțească legat în bucle curioase, purtătoare de farmece, și ochii roșii de la fumul de ierburi. Ea era cea care venise de dincolo de pășune cu felinarul și, împreună cu Tenar și cu ceilalți, priveghease lângă trupul lui Ogion în timpul nopții. Pusese o lumânare de ceară sub un abajur de sticlă, acolo în pădure, și arsese uleiuri înmiresmate într-un vas de lut; rostise cuvintele care trebuiau rostite, și făcuse ceea ce trebuia făcut. Când ajunse la momentul în care trebuia să atingă corpul, ca să-l pregătească pentru înmormântare, se uitase o dată la Tenar, ca pentru a cere învoire, apoi își continuase cu îndatoririle. Vrăjitoarele satelor aveau grijă de obicei de călăuzirea spre casă a morților, așa cum o numeau, și deseori de îngropăciune.

Când coborî vrăjitorul de la conac – un tânăr înalt cu un toiag de pin argintiu, iar celălalt, un bărbat voinic, între două vârste, cu toiag scurt de tisă, sosi din Portul Gont, tușa Moss nu se uită la ei cu ochii săi injectați, ci se ghemui, făcu o plecăciune și se trase în spate, adunându-și bietele farmece și vrăjitorii.

Când întinsese cadavrul așa cum ar fi trebuit să zacă pentru a fi îngropat, pe partea stângă, cu genunchii îndoiți, pusese în mâna stângă, întoarsă în sus, un pachețel cu farmece, ceva înfășurat în piele moale de capră și legat cu sfoară colorată. Vrăjitorul lordului din Re Albi îl îndepărtă cu vârful toiagului.

— Mormântul e săpat? – întrebă vrăjitorul venit din Portul Gont.

— Da – răspunse vrăjitorul din Re Albi. – E săpat în cimitirul de lângă casa stăpânului meu.

Arătă către conacul de sus, de pe munte.

— Înțeleg – zise cel din Portul Gont. – Credeam că magul nostru ar trebui îngropat cu toată cinstea în orașul pe care l-a salvat de cutremur.

— Stăpânul meu dorește să aibă această onoare – replică omul din Re Albi.

— Dar ar părea... – începu vrăjitorul din Portul Gont, și se opri, pentru că nu-i plăcea să se certe, dar nici nu era gata să se plece în fața pretenției pline de ușurință a tânărului.

Coborî ochii către bărbatul mort.

— Trebuie îngropat fără nume – vorbi el cu regret și amărăciune. –

Am mers toată noaptea, dar am ajuns prea târziu. O mare pierdere, devenită și mai mare!

Tânărul vrăjitor nu scoase nici o vorbă.

— Numele lui era Aihal – spuse Tenar. – Dorința lui a fost să rămână aici, unde se află acum.

Amândoi bărbații se uitară la ea. Cel tânăr, văzând o femeie de la țară, între două vârste, se întoarse pur și simplu cu spatele. Bărbatul din Portul Gont o privi țintă pentru o clipă și întrebă:

— Cine ești?

— Mi se spune Goha, văduva lui Flint – răspunse ea. – E treaba ta să știi cine sunt, așa cred. Dar nu e a mea să spun.

Auzind asta, vrăjitorul din Re Albi o socoti demnă de o privire scurtă.

— Ai grijă, femeie, cum vorbești cu oamenii care au putere!

— Stai, stai – interveni cel din Portul Gont, bătându-l ușor pe umăr, încercând să domolească indignarea vrăjitorului din Re Albi și încă fixând-o cu privirea pe Tenar. – Ai fost... ai fost cândva protejata lui?

— Și prietena lui – răspunse Tenar. Apoi întoarse capul și rămase tăcută. Auzise furia din vocea ei când rostise acel cuvânt, *prietenă.* Se uită în jos, la prietenul ei, un cadavru gata pentru a fi încredințat pământului, pierdut și nemișcat. Stăteau deasupra lui, vii și plini de putere, fără să-i ofere nici un pic de prietenie, numai dispreț, rivalitate, mânie.

— Îmi pare rău – continuă ea. – A fost o noapte lungă. Am fost lângă el când a murit.

— Nu e... – începu vrăjitorul cel tânăr, dar, pe neașteptate, bătrâna tușă Moss îl întrerupse, vorbind cu voce tare:

— Ea a fost. Da, ea a fost. Nimeni altcineva decât ea. A trimis după ea. L-a trimis pe tânărul Townsend, negustorul de oi, să-i spună să vină, tot drumul în jurul muntelui, și a amânat moartea până când a venit ea și a fost alături de el, și a murit în locul unde voia să fie îngropat, aici.

— Și – zise bărbatul mai în vârstă – și ți-a spus...

— Numele lui. – Tenar se uită la ei, și indiferent ce-ar fi făcut, chipul celui mai în vârstă, căruia nu-i venea să creadă, ca și disprețul de pe fața celuilalt, stârniră înlăuntrul său o reacție de lipsă de respect față de ei.

— V-am spus acel nume – insistă ea. – Trebuie să vi-l repet?

Spre surpriza și neplăcerea sa, văzu pe fețele lor că de fapt nici nu

auziseră numele, adevăratul nume al lui Ogion; nu-i dăduseră atenție.

— Oh! – exclamă ea. – Neprielnice vremuri – vremuri în care până și un asemenea nume poate trece neauzit, poate cădea ca o piatră! Ascultarea nu înseamnă putere? Ascultați, atunci: numele lui era Aihal. Numele lui în moarte este Aihal. În cântece, va fi pomenit ca Aihal din Gont. Dacă mai sunt cântece de făcut. Era un om tăcut. Acum e foarte tăcut. Poate că nu vor fi cântece, doar tăcere. Nu știu. Sunt foarte obosită. Am pierdut un tată și un prieten drag.

Vocea i se stinse; un suspin o înecă. Se întoarse să plece. Văzu pe poteca din pădure săculețul cu farmece pe care-l făcuse tușa Moss. Îl culese de jos, îngenunche lângă cadavru, îi sărută palma deschisă de la mâna stângă și puse săculețul în ea. De acolo, din genunchi, ridică încă o dată ochii spre cei doi bărbați. Vorbi încetișor:

— Vreți să aveți grijă ca mormântul să-i fie săpat aici, unde a dorit el?

Mai întâi bărbatul mai în vârstă, apoi cel tânăr încuviințară. Ea se ridică, netezindu-și fusta, și porni înapoi peste pajiște, în lumina dimineții.

CAPITOLUL 4
KALESSIN

AȘTEAPTĂ – ÎI SPUSESE OGION, CARE ERA ACUM AIHAL, chiar înainte ca vântul morții să-l fi scuturat și să-l fi desprins de viață. – *Totul e schimbat* – șoptise, și apoi: – *Tenar, așteaptă...*

Dar nu spusese ce-ar fi trebuit să aștepte. Schimbarea pe care o văzuse sau o știuse, poate; dar care schimbare? La propria lui moarte se referea, la viața lui care se sfârșea? Vorbise cu bucurie, jubilând. O însărcinase să aștepte.

— Ce altceva am de făcut? – își zise ea, măturând podeaua casei lui. – Ce altceva am făcut vreodată?

Și, vorbind amintirii ei despre el:

— Ar trebui să aștept aici, în casa ta?

— *Da* – răspunsese încetișor Aihal cel Tăcut, zâmbind.

Așa că termină de măturat casa, curăță șemineul și aerisi saltelele. Aruncă niște vase de lut ciobite și o tigaie găurită, dar le mânui cu blândețe. Își lipi chiar obrazul de o farfurie crăpată în timp ce o ducea la groapa de gunoi, pentru că era o dovadă a bolii bătrânului mag în acest ultim an. Fusese un om auster, trăind la fel de simplu ca un fermier sărac, dar pe vremea când ochii săi erau limpezi și mai avea întreaga lui tărie, n-ar fi folosit niciodată o farfurie spartă sau să lase o tigaie nereparată. Aceste semne ale slăbiciunii lui o îndurerau, făcând-o să-și dorească să-i fi fost alături, ca să aibă grijă de el.

— Mi-ar fi plăcut asta – vorbi ea amintirii lui, dar aceasta nu scoase nici un cuvânt.

Ogion n-ar fi vrut niciodată pe nimeni care să-l îngrijească. I-ar fi spus: *N-ai lucruri mai bune de făcut?* Nu știa. Magul tăcea. Dar că făcuse bine să rămână aici, în această casă, era sigură acum. Shandi și bătrânul ei soț, Clearbrook, care stătuseră la ferma din Valea de Mijloc mai mult chiar decât ea, aveau să aibă grijă de turme și de livadă; celălalt cuplu de la fermă, Tiff și Sis, aveau să strângă recolta. Restul lucrurilor aveau să fie nevoite să se descurce singure pentru o vreme. Tufele ei de zmeură aveau să fie culese de copiii din vecini. Asta era păcat; îi plăcea la nebunie zmeura. Aici sus, pe Overfell, cu briza mării bătând continuu, era prea frig să cultivi zmeură. Dar micul piersic al

lui Ogion din colțul adăpostit al peretelui dinspre miazăzi al casei avea optsprezece piersici, iar Therru le privea ca o pisică la pândă, până în ziua în care intră și spuse, cu vocea ei răgușită, neclară:

— Două dintre piersici sunt numai în roșu și galben.

— Ah – exclamă Tenar. Se duseră amândouă la piersic și culeseră primele două fructe coapte și le mâncară pe loc, necurățate.

— Pot să-l plantez? – întrebă Therru, uitându-se la sâmburele zbârcit rămas din piersica ei.

— Da. Aici e un loc bun, lângă pomul cel vechi. Dar nu prea aproape. Ca să aibă amândoi loc pentru rădăcini și ramuri.

Copila alese un loc și săpă mormântul micuț. Puse în el sâmburele și-l acoperi. Tenar o urmărea. În cele câteva zile de când locuiau aici, Therru se schimbase, gândi ea. Era încă apatică, lipsită de mânie și de bucurie; dar de când se aflau aici, prudența ei înverșunată, imobilitatea, se relaxaseră aproape imperceptibil. Dorise piersicile. Se gândise să sădească sâmburele, să mărească numărul de piersici din lume. La Ferma Stejarilor existau doar doi oameni de care nu se temea, Tenar și Lark; dar aici se atașase extrem de ușor de Heather, păstorița de capre din Re Albi, o fată blândă, nu prea deșteaptă și cu voce stridentă, în vârstă de douăzeci de ani, care-o trata pe fetiță în mare parte ca pe-o altă capră, ca pe un ied schilod. Asta era în ordine. Iar tușa Moss era și ea în ordine, indiferent cum mirosea.

Când Tenar locuise prima oară în Re Albi, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, Moss nu era o vrăjitoare bătrână, ci una tânără. Își ferea privirea, făcea plecăciuni și zâmbea în fața „tinerei doamne", a „Doamnei Albe", eleva și pupila lui Ogion, nevorbindu-i niciodată decât cu cel mai mare respect. Tenar simțea că acel respect era fals, o mască pentru invidia, antipatia și neîncrederea care-i erau mult prea familiare din partea femeilor față de care fusese pusă în poziție de superioritate, femei care se vedeau pe ele însele drept obișnuite, iar pe ea ca neobișnuită, chiar privilegiată. Preoteasă a Mormintelor din Atuan sau protejata străină a magului din Gont, era pusă deoparte, deasupra lor. Bărbații îi dăduseră putere, bărbații își împărțiseră puterea cu ea. Femeile o priveau oarecum din afară, uneori cu un sentiment de rivalitate, deseori cu o urmă de ridicol.

De fapt, ea se simțise cea lăsată pe dinafară, dată la o parte. Fugise de Puterile din mormintele pustii, apoi părăsise puterile învățăturii și ale iscusinței pe care i le oferea protectorul ei, Ogion. Întorsese spatele tuturor acestor lucruri, trecuse în partea cealaltă, în celălalt spațiu, unde trăiau femeile obișnuite, ca să fie una dintre ele. Nevastă,

femeia unui fermier, mamă, gospodină, preluând puterea pentru care era născută o femeie, autoritatea sortită ei de către rânduielile omenirii.

Și acolo, în Valea de Mijloc, soția lui Flint, Goha, fusese binevenită, una peste alta, printre femei; o străină, fără îndoială, cu pielea albă și vorbind puțin ciudat, dar o gospodină remarcabilă, o excelentă torcătoare, cu copii binecrescuți, politicoși, cu o fermă prosperă, respectabilă. Iar printre bărbați era femeia lui Flint, făcând ceea ce trebuia să facă o femeie: pat, creșterea copiilor, coptul pâinii, gătit, curățenie, tors, țesut, slujire. O femeie de treabă. O acceptau. *Flint se descurcase, la urma urmei,* spuneau ei. *Mă întreb cum e o femeie albă, albă peste tot?* spuneau ochii lor, uitându-se la ea, până când îmbătrâni și ei n-o mai văzură.

Aici, acum, totul era schimbat, nu mai era nimic din toate astea. Din moment ce ea și cu Moss îl priveghească împreună pe Ogion, vrăjitoarea îi arătase limpede că voia să fie prietena, ucenica, servitoarea ei, orice-ar fi vrut Tenar să-i fie. Tenar nu era deloc sigură ce-ar fi vrut să fie tușa Moss, socotind-o imprevizibilă, nesigură, de neînțeles, pătimașă, ignorantă, vicleană și murdară. Dar Moss se înțelegea bine cu fetița arsă. Poate că Moss înfăptuia în Therru această schimbare, această alinare ușoară. Cu ea, Therru se purta la fel cum se purta cu toată lumea – inexpresivă, apatică, docilă în felul în care este docil un obiect neînsuflețit, o piatră. Dar bătrâna stăruise pe lângă ea, oferindu-i mici dulciuri și comori, mituind-o, convingând-o, lingușind-o.

— Hai cu tușa Moss, drăguțo! Vino-ncoace și tușa Moss o să-ți arate cea mai frumoasă priveliște pe care-ai văzut-o vreodată...

Nasul lui Moss se încovoia deasupra fălcilor fără dinți și a buzelor subțiri; avea pe obraz un neg de mărimea unui sâmbure de cireașă; părul era o încâlceală de noduri de farmece și de cozi împletite; și mirosea la fel de puternic, de pronunțat, de profund și de complicat ca duhoarea unei vizuini de vulpe.

— Vino cu mine în pădure, drăguțo! – spuneau vrăjitoarele bătrâne în poveștile spuse copiilor din Gont. – Vino cu mine și o să-ți arăt o priveliște atât de frumoasă!

Apoi vrăjitoarea îl închidea pe copil în cuptor și-l cocea până se rumenea și-l mânca, sau îl arunca în puț, unde sărea și suspina trist pentru totdeauna, sau îl adormea pentru o sută de ani înăuntrul unei pietre mari, până când venea fiul regelui, prințul mag, să sfărâme piatra cu un cuvânt, s-o trezească pe fecioară cu un sărut și s-o

omoare pe vrăjitoarea cea rea...

— Vino cu mine, drăguțo!

Și o lua pe copilă pe câmp să-i arate un cuib de ciocârlie în fânul verde, sau în mlaștini să culeagă trufe albe, mentă sălbatică și afine. Nu trebuia să închidă fetița în cuptor, s-o transforme într-un monstru sau s-o închidă în piatră. Toate astea fuseseră deja făcute.

Era bună cu Therru, dar era o bunătate lingușitoare, iar când erau împreună părea că îi vorbește copilei foarte mult. Tenar nu știa ce-i spunea sau ce-o învăța Moss, dacă trebuia s-o lase pe vrăjitoare să-i umple capul copilei cu tot felul de lucruri. *Slab ca magia unei femei, vătămător ca magia unei femei,* auzise de o sută de ori spus acest lucru. Și văzuse într-adevăr că vrăjitoria unor femei ca Moss sau Ivy era deseori slabă din punctul de vedere al conținutului și uneori vătămătoare ca țel sau din cauza ignoranței. Vrăjitoarele satelor, deși puteau să știe multe vrăji și farmece și unele dintre marile cântece, nu erau niciodată instruite în Înaltele Arte cu privire la principiile magiei. Nici o femeie nu era învățată astfel. Vrăjitoria era o treabă de bărbat, un talent al bărbaților; magia era făcută de bărbați. Nu existase niciodată o femeie mag. Deși câteva își spuseseră singure vrăjitoare sau magiciene, puterea lor era neantrenată, forță lipsită de artă sau de cunoaștere, pe jumătate frivolă, pe jumătate periculoasă.

Obișnuita vrăjitoare dintr-un sat – ca Moss, de pildă – trăia cu câteva vorbe din Glăsuirea Adevărată, transmise ca niște mari comori de la vrăjitoare mai bătrâne sau cumpărate cu prețuri mari de la vrăjitori, și cu o rezervă de vrăji obișnuite de găsire și de reparare, multe ritualuri fără noimă și scamatorii și felferoseli, o pregătire solidă bazată pe experiență în ceea ce privește moșitul, punerea oaselor la locul lor și vindecarea bolilor oamenilor și animalelor, o bună cunoaștere a ierburilor amestecată cu o harababură de superstiții – toate acestea clădite pe un dar înnăscut, pe care l-ar fi putut avea pentru vindecare, cânt, preschimbare sau aruncarea de farmece. Un asemenea amestec putea fi unul bun sau unul rău. Unele vrăjitoare erau femei aprige și înverșunate, gata să facă rău și necunoscând nici un motiv ca să nu facă rău. Cele mai multe erau moașe și vindecătoare, cu câteva licori de dragoste, farmece de fertilitate și vrăji de vigoare de partea lor, și cu o mare cantitate de cinism tăcut. Câteva, bucurându-se de înțelepciune, deși nu și de învățătură, își foloseau darul numai pentru bine, deși nu puteau spune, așa cum ar fi putut orice ucenic vrăjitor, motivul pentru ceea ce făceau, și să trăncănească despre Echilibru și despre Calea Puterii

pentru a-şi justifica acţiunea sau abţinerea de la aceasta.

— Îmi urmez inima – îi spusese una dintre aceste femei lui Tenar pe vremea când era protejata şi pupila lui Ogion. – Ogion e un mare mag. Îţi face o mare cinste că te învaţă. Dar uită-te şi vezi, copilă, dacă tot ceea ce te învaţă nu înseamnă până la urmă să-ţi urmezi inima...

Tenar se gândise atunci că înţeleapta femeie avea dreptate, totuşi nu cu desăvârşire; exista ceva rămas pe dinafară. Încă gândea astfel.

Privind-o acum pe Moss cu Therru, se gândi că Moss îşi urma inima, dar era o inimă întunecată, sălbatică, bizară, ca o cioară care făcea ce-o tăia capul, în propriile ei scopuri. Şi mai credea că Moss ar fi putut fi atrasă spre Therru nu numai de bunătate, ci şi de rănile lui Therru, de răul care-i fusese făcut; de violenţă, de foc.

Nimic din ceea ce făcea Therru nu arăta totuşi că învăţa ceva de la tuşa Moss, în afară de locul unde se cuibărea ciocârlia şi unde creşteau afinele, şi cum să se joace cu sfoara pe degete cu o singură mână. Mâna dreaptă a lui Therru fusese atât de mâncată de foc încât se vindecase ca un soi de ciomag, putând să folosească degetul mare doar ca pe un cleşte, ca gheara unui crab. Dar tuşa Moss avea un set uluitor de figuri de sfoară pentru patru degete plus degetul mare, şi versuri care să se potrivească cu figurile –

Mestecă, mestecă vişinele toate!

Arde, arde, îngroapă-le pe toate.

Vino, dragonule, vino!

– iar sfoara forma patru triunghiuri care se schimbau brusc într-un pătrat... Therru nu cânta niciodată tare, dar Tenar o auzea şoptind melopeea încetişor în timp ce făcea figurile singură, stând în pragul uşii de la casa magului.

Şi, se gândea Tenar, ce relaţie o lega pe ea însăşi de copilă, în afară de milă, în afară de datoria faţă de neajutoraţi? Lark ar fi păstrat-o chiar ea, dacă n-ar fi luat-o Tenar. Însă Tenar o luase fără măcar să se întrebe de ce. Îşi urmase inima? Ogion nu întrebase nimic despre copil, dar spusese:

— *Or să se teamă de ea.*

Iar Tenar răspunsese:

— *Se tem.*

Şi era adevărat. Poate că ea însăşi se temea de fetiţă, aşa cum se temea de cruzime, de viol, de foc. Era frica legătura care-o ţinea aproape?

— Goha – zise Therru, stând aşezată sub piersic, uitându-se la locul din pământul tare al verii unde plantase sâmburele de piersică –

ce sunt dragonii?

— Creaturi măreţe – răspunse Tenar – ca nişte şopârle, mai lungi decât o corabie, mai mari decât o casă. Cu aripi, ca păsările. Scot foc pe gură.

— Vin aici?

— Nu – zise Tenar.

Therru nu mai întrebă nimic.

— Tuşa Moss ţi-a spus despre dragoni?

Therru scutură din cap.

— Tu mi-ai zis – răspunse ea.

— Ah – exclamă Tenar.

Şi adăugă imediat:

— Piersicul pe care l-ai săditva avea nevoie de apă ca să crească. O dată pe zi, până când vin ploile.

Therru se ridică şi porni cu paşi mărunţi pe după colţul casei, către fântână. Avea picioarele perfecte, nevătămate. Lui Tenar îi plăcea s-o vadă mergând sau alergând pe pământ, cu picioruşele drăgălaşe umede şi pline de praf. Se întoarse cu stropitoarea, luptându-se s-o care, şi deşertă un mic potop peste noua semănătură.

— Atunci îţi aduci aminte povestea despre vremea când oamenii şi dragonii erau la fel... Ţi-am spus cum oamenii au venit aici, în răsărit, iar dragonii au rămas cu toţii în îndepărtatele insule de la apus. Foarte, foarte departe de aici...

Therru dădu din cap. Nu părea să fie atentă, dar când Tenar, rostind *insulele de la apus* arătă către mare, Therru întoarse faţa către orizontul îndepărtat, luminos, ce se zărea printre vrejurile de fasole urcate pe araci şi staulul pentru muls.

O capră apăru pe acoperişul staulului pentru muls şi se aşeză în profil faţă de ele, cu capul într-o poziţie splendidă; după cât se părea, se considera capră de munte.

— Sippy a scăpat din nou – observă Tenar.

— Hesssss! Hesssss! – glăsui Therru, imitând chemarea pentru capre a lui Heathen; şi Heathen chiar apăru lângă îngrăditura stratului cu fasole, rostind „Hesssss!" în sus, către capră, care n-o băgă în seamă, privind gânditoare spre fasole.

Tenar le lăsă pe toate trei să joace jocul prinderii-lui-Sippy. Hoinări mai departe pe lângă stratul cu fasole către marginea costişei şi de-a lungul ei. Casa lui Ogion se afla departe de sat şi mai aproape decât orice altă casă de marginea Overfell-ului, care arăta aici ca o faleză abruptă, acoperită de iarbă, întreruptă de trepte şi proeminenţe de

piatră, unde puteau fi păscute caprele. Pe măsură ce mergeai către miazănoapte, înclinația devenea tot mai pronunțată, până când peretele ajungea vertical; iar pe poteca pe care apărea din sol piatra marii terase, până la o milă sau cam așa ceva spre miazănoapte de sat, Overfell se îngustase până la lățimea unui prag de gresie roșcată suspendat deasupra mării, care-i rodea poalele la două mii de picioare mai jos.

Nimic nu creștea la acel capăt îndepărtat al Overfell-ului, în afară de licheni și ierburi de stâncă sau, pe ici, pe colo, câte o margaretă albastră, chircită de vânt precum un nasture scăpat pe piatra aspră, sfărâmicioasă. Spre interior, de la marginea falezei înspre miazănoapte și răsărit, deasupra unei fâșii înguste de teren mlăștinos, versantul colosal al Muntelui Gont se înălța către cer, împădurit până aproape de vârf. Faleza se afla atât de sus deasupra golfului, încât trebuia să te uiți binișor în jos ca să vezi țărmurile îndepărtate și șesurile nedeslușite din Essany. Dincolo de ele, peste tot spre miazăzi și apus, nu se zărea nimic în afara cerului de deasupra mării.

Lui Tenar îi plăcuse să meargă acolo, în anii în care locuise în Re Albi. Ogion iubise pădurile, dar ei, care trăise într-un deșert unde singurii arbori cale de o sută de mile erau o livadă noduroasă de piersici și de meri udați de mână în verile nesfârșite, un loc unde nimic nu creștea verde și umed și ușor, unde nu exista nimic altceva în afară de un munte, o câmpie întinsă și cerul – ei îi plăcuse mai mult marginea falezei decât pădurile îngrădite. În general, îi plăcea să nu aibă absolut nimic deasupra capului.

Lichenii, ierburile cenușii de stâncă, margaretele fără tulpină îi plăceau și acestea; erau familiare. Se așeză pe streașina de piatră, la câțiva pași de margine, și privi în larg, către mare, așa cum mai făcuse cândva. Soarele era fierbinte, dar vântul neîncetat îi răcorea transpirația de pe față și de pe brațe. Se lăsă pe spate, sprijinită pe mâini, și alungă orice gând, lăsând soarele, vântul, cerul și marea s-o umple, făcându-se transparentă pentru soare, vânt, cer, mare. Dar mâna stângă îi aduse aminte de propria-i existență, și Tenar se întoarse să vadă ce-i zgâria podul palmei. Era un scaiete micuț, ghemuit într-o crăpătură a gresiei, abia ridicându-și ghimpii lipsiți de culoare către lumină și către vânt. Se înclina țeapăn în rafalele brizei, rezistând vântului, înrădăcinat în stâncă. Se uită la el vreme îndelungată.

Când întoarse din nou privirea spre mare, văzu, albastru în ceața albastră din locul unde marea întâlnea cerul, conturul unei insule:

Oranea, cea mai răsăriteană dintre Insulele Interioare.

Rămase cu ochii ațintiți către acea formă fantomatică, visând, până când o pasăre zburând dinspre apus pe deasupra mării îi atrase privirea. Nu era un pescăruș, pentru că zbura statornic, și de asemenea prea sus pentru un pelican. Era o gâscă sălbatică, sau vreun albatros, mărețul, rar-văzutul călător din largul mării, sosea printre insule? Urmări bătaia înceată a aripilor, la mare depărtare și foarte sus în văzduhul orbitor. Apoi se ridică în picioare, dându-se puțin înapoi de la marginea falezei, și rămase nemișcată, cu inima împietrindu-i-se și cu răsuflarea în gât, privind corpul sinuos, de culoarea fierului întunecat, purtat de aripi lungi, membranoase, la fel de roșii ca focul, și ghearele întinse, cu fuioarele de fum risipindu-se în aer în urma lui.

Zbura direct spre Gont, direct spre Overfell, direct spre ea. Zări sclipirea solzilor negri-ruginii și luciul ochiului lung. Văzu limba roșie, care era o limbă de foc. Duhoarea de ars umplu adierea, în timp ce, cu un muget șuierat, dragonul, întorcându-se să aterizeze pe un prag de stâncă, scoase pe gură o răsuflare de foc.

Picioarele i se izbiră de piatră. Coada țepoasă, zvârcolindu-se, zornăi, iar aripile, stacojii în locurile în care soarele lumina prin ele, fremătară și foșniră în timp ce se pliau pe lângă corpul înzăuat. Capul se întoarse încet. Dragonul se uită la femeia care stătea acolo, la îndemâna ghearelor sale ascuțite ca niște lame de coasă. Femeia se uită la dragon. Îi simți arșița corpului.

I se spusese că oamenii nu trebuie să se uite în ochii unui dragon, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Creatura o privi drept, din ochii galbeni de sub carapacele blindate depărtate, așezate deasupra nasului îngust și a nărilor dilatate, fumegânde. Iar chipul ei mic, delicat, și ochii umezi se îndreptară direct spre el.

Nici unul nu scoase o vorbă.

Dragonul întoarse puțin capul într-o parte, astfel încât ea să nu fie mistuită atunci când vorbi, sau poate râse – un „Hah” imens de flăcări portocalii.

Apoi își lăsă trupul în jos, ghemuindu-se, și vorbi, dar nu către ea.

— *Ahivaraihe, Ged* – rosti, destul de blajin, scoțând fum, cu o scânteiere a limbii arzătoare; și-și coborî capul.

Tenar îl văzu atunci pentru prima oară pe omul călare pe spinarea dragonului. Stătea în adâncitura dintre doi țepi ca niște spade care se ridicau într-un lanț de-a lungul șirei spinării, chiar la baza gâtului, deasupra umerilor unde erau înrădăcinate aripile. Mâinile bărbatului erau încleștate de armura ruginiu-întunecată de pe gâtul dragonului,

iar capul i se rezema de partea de jos a ghimpelui-spadă, ca și cum ar fi fost adormit.

— *Ahi eheraihe, Ged!* – spuse dragonul puțin mai tare, cu gura prelungă părând să zâmbească neîncetat, arătându-și colții la fel de lungi ca antebrațul lui Tenar, gălbui, cu vârfuri albe, ascuțite.

Bărbatul nu se clinti.

Dragonul întoarse capul lung și se uită din nou la Tenar.

— *Sobriost* – zise el, într-o șoaptă de oțel alunecând pe oțel.

Cunoștea acest cuvânt din Graiul Facerii. Ogion o învățase tot ceea ce avea să știe din această limbă. *Urcă,* spusese dragonul; *încalecă!* Iar ea văzu treptele pe care să urce. Piciorul cu gheare, încheietura îndoită, articulația umărului, primul mușchi al aripii – patru trepte...

Rosti și ea:

— Hah! – dar nu ca un râset, ci încercând doar să-și recapete răsuflarea care i se încleiase în gât; își plecă o clipă capul, ca să oprească senzația de amețeală.

Apoi înaintă pe lângă gheare, pe lângă gura lungă, fără buze și pe lângă ochiul prelung și galben, și urcă pe umărul dragonului. Luă brațul bărbatului. Acesta nu se mișcă, dar cu siguranță nu era mort, pentru că dragonul îl adusese aici și vorbise cu el.

— Haide – zise ea, apoi, văzându-i fața, în timp ce slăbea strânsoarea mâinii lui stângi, continuă: – Hai, Ged... Hai...

El ridică puțin capul. Avea ochii deschiși, dar nu vedea nimic. Zgâriindu-și picioarele de pielea fierbinte, ca o platoșă, a dragonului, fu nevoită să se cațere în jurul lui și-i descleștă mâna dreaptă de pe nodul cornos de la baza ghimpelui-spadă. Îl făcu s-o apuce de brațe, și astfel reuși să-l poarte – ori mai degrabă să-l tragă – în josul acelor patru trepte ciudate, până pe pământ.

Se dezmeticise destul cât să încerce să se agațe de ea, dar nu avea nici un strop de putere. Alunecă de pe dragon pe piatră ca un sac descărcat, și rămase întins acolo.

Dragonul întoarse capul imens și, cu un gest pe de-a-ntregul de animal, își apropie nasul și adulmecă trupul bărbatului.

Înălță capul, și aripile i se ridicară și ele pe jumătate, cu un sunet puternic, metalic. Își mută picioarele de lângă Ged, mai aproape de marginea falezei. Rotind complet capul pe gâtul țepos, se uită încă o dată drept la Tenar, iar vocea lui asemănătoare cu vuietul sec al focului din cuptor rosti:

— *Thesse Kalessin.*

Briza mării șuieră în aripile pe jumătate desfăcute ale dragonului.

— *Thesse Tenar* – răspunse femeia cu glas limpede, tremurat.

Dragonul întoarse privirea către apus, peste mare. Își scutură trupul lung cu un clinchet și un zăngănit de solzi de fier, apoi deschise brusc aripile, se ghemui și sări direct de pe stâncă în bătaia vântului. Coada târâtoare zgârie în trecere gresia. Aripile roșii bătură în jos, se ridicară, coborâră, și deja Kalessin era departe de uscat, zburând în linie dreaptă, zburând spre apus.

Tenar îl urmări cu privirea până când silueta rămasă nu fu mai mare decât o gâscă sălbatică sau un pescăruș. Aerul era rece. Cât timp stătuse dragonul acolo, fusese arșiță, fierbinte ca într-un cuptor, de la focul lăuntric al dragonului. Tenar se simți străbătută de un fior. Se așeză pe piatră, alături de Ged, și începu să plângă, își ascunse fața cu brațele și plânse în hohote.

— Ce să fac? – exclamă ea. – Ce mă fac acum?

Se șterse imediat la ochi și la nas cu mâneca, își dădu părul pe spate cu amândouă mâinile și se întoarse către bărbatul întins lângă ea. Stătea atât de liniștit, atât de tihnit pe piatra goală, ca și cum ar fi putut să zacă acolo la nesfârșit.

Tenar oftă. Nu putea face nimic, dar exista întotdeauna și lucrul care venea după aceea.

Nu-l putea duce în brațe. Ar fi trebuit să găsească ajutor. Asta însemna totuși să-l lase singur. I se părea că e prea aproape de marginea falezei. Dacă încerca să se ridice, putea să cadă, așa slăbit și ameţit cum era. Cum să-l mute însă? Nu se trezi deloc când îi vorbi și-l atinse. Îl apucă de sub brațe, încercă să-l tragă și, spre surpriza ei, reuși; în ciuda greutății presupuse de postura inertă, nu cântărea prea mult. Cu hotărâre, îl trase zece sau cincisprezece picioare spre interior, de pe streașina de piatră goală până la un petic de pământ unde mănunchiuri uscate de iarbă dădeau o oarecare iluzie de adăpost. Acolo trebui să-l lase. Nu putea alerga, pentru că îi tremurau picioarele și avea încă răsuflarea întretăiată. Păși cât de repede putu către casa lui Ogion, strigându-le pe Heather, Moss și Therru, în timp ce se apropia.

Fetița apăru pe lângă staulul pentru muls și aşteptă, așa cum avea obiceiul, ascultătoare la chemarea lui Tenar, dar fără să-i vină în întâmpinare sau să fie salutată.

— Therru, fugi în sat și roagă pe oricine să vină – cineva puternic... E un om rănit pe faleză.

Therru rămase pe loc. Nu se dusese niciodată singură în sat. Era împietrită între supunere și teamă. Tenar își dădu seama de asta și

zise:

— Tușa Moss e aici? Dar Heather? Noi trei l-am putea duce. Dar iute, iute, Therru!

Simțea că dacă l-ar lăsa pe Ged să zacă nepăzit, acesta ar muri cu siguranță. Ar dispărea până s-ar întoarce – mort, căzut, răpit de dragoni... Orice se putea întâmpla. Trebuia să se grăbească deci înainte ca toate astea să se-ntâmple. Flint murise de dambla pe câmp și ea nu-i fusese alături. Murise singur. Păstorul îl găsise zăcând lângă poartă. Ogion murise, iar ea nu-l putuse opri să moară, nu-i putuse reda răsuflarea. Ged venise și el ca să moară acasă și ăsta era sfârșitul a orice, nu mai rămânea nimic, nimic de făcut – și totuși Tenar trebuia să facă.

— Repede, Therru! Adu pe oricine!

Porni chiar ea, clătinându-se, către sat, dar o văzu pe bătrâna Moss traversând în grabă pășunea, șchiopătând cu bastonul său gros de păducel.

— M-ai chemat, drăguțo?

Prezența lui Moss îi aduse pe loc ușurare. Începu să-și recapete răsuflarea și să fie în stare să gândească. Moss nu irosi nici o clipă cu întrebări, ci, auzind că e un rănit care trebuie mutat, luă prelata grea pentru saltea pe care Tenar o scosese la aerisit și o trase până la capătul Overfell-ului. Împreună cu Tenar, îl rostogoliră pe Ged deasupra ei. Trăgeau cu trudă acest mijloc de transport către casă, când Heather se apropie cu pași mărunți, urmată de Therru și de Sippy. Heather era tânără și puternică și, cu ajutorul ei, reușiră să ridice prelata ca pe o targă și să-l ducă pe bărbat în casă.

Tenar și Therru dormeau în firida din peretele dinspre apus al singurei încăperi. Înăuntru era doar patul lui Ogion, la capătul îndepărtat, acoperit acum cu un cearșaf greu de in. Acolo îl întinseră pe bărbat. Tenar îl acoperi cu pătura lui Ogion, în timp ce Moss murmura farmece în jurul patului, iar Heather și Therru stăteau să privească.

— Lăsați-l în pace acum – spuse Tenar, îndrumându-le pe toate către partea din față a casei.

— Cine e? – întrebă Heather.

— Ce făcea pe Overfell? – vru să știe Moss.

— Îl cunoști, Moss. A fost cândva ucenicul lui Ogion-Aihal...

Vrăjitoarea clătină din cap.

— A fost băiatul din Zece Arini, drăguțo – zise ea. – Acela care-i acum Arhimagul din Roke.

Tenar încuviință.

— Nu, drăguțo – continuă Moss. – Ăsta arată ca el. Dar nu-i el. Omul ăsta nu e mag. Nici măcar vrăjitor...

Heather se uita de la una la alta, amuzată. Nu înțelegea cea mai mare parte a lucrurilor pe care le spuneau oamenii, dar îi plăcea să-i audă rostindu-le.

— Dar îl cunosc, Moss... E Șoimanul!

Pronunțând numele, numele-de-folosit al lui Ged, trezi în ea o senzație de tandrețe, astfel încât pentru prima oară se gândi și simți că era el, cu adevărat, și că toți anii de când îl văzuse prima oară însemnau legătura dintre ei. Vedea în întuneric o lumină ca o stea, sub pământ, cu multă vreme în urmă, și chipul lui în lumină.

— Îl cunosc, Moss.

Surâse, apoi zâmbi și mai larg.

— E primul bărbat pe care l-am văzut vreodată – adăugă ea.

Moss mormăi și se dădu la o parte. Nu-i plăcea s-o contrazică pe „stăpâna Goha", dar nu era câtuși de puțin convinsă.

— Există trucuri, deghizări, transformări, preschimbări – insistă ea. – Mai bine fii atentă, drăguțo. Cum a ajuns în locul unde l-ai găsit, acolo, departe? L-a văzut cineva venind prin sat?

— Nici una dintre voi n-a văzut...?

Se uitară țintă la ea. Încercă să rostească *dragonul* și nu reuși. Buzele și limba nu alcătuiau cuvântul. Dar cu ele se formă un cuvânt, făurindu-se singur cu gura și cu răsuflarea.

— Kalessin – pronunță ea.

Therru o privea fix. Un val de căldură, de arșiță, părea să curgă dinspre copil, ca și cum ar fi fost cuprinsă de febră. Nu spuse nimic, dar mișcă buzele ca și cum ar fi repetat numele, iar acea fierbințeală a febrei ardea în jurul ei.

— Trucuri! – exclamă Moss. – Acum, că magul nostru s-a dus, or să apară tot soiul de șarlatani pe-aici...

— Am venit din Atuan în Havnor și din Havnor până în Gont cu Șoimanul, într-o barcă deschisă – vorbi sec Tenar.

— L-ai văzut când m-a adus aici, Moss. Pe-atunci nu era Arhimag. Dar era același, același om. Există alte cicatrice ca acestea?

Contrazisă, femeia mai în vârstă se potoli, adunându-și gândurile. Aruncă o privire către Therru.

— Nu – răspunse ea. – Dar...

— Crezi că nu l-aș recunoaște?

Moss făcu o strâmbătură, se încruntă, își frecă degetele, privindu-

și mâinile.

— Sunt lucruri rele în lume, stăpână – spuse ea. – Un lucru care ia forma și trupul unui om, dar sufletul lui e dus... mâncat...

— Un *gebbeth*.

Moss se ghemui la auzul cuvântului rostit cu ton deschis. Încuviință.

— Se spune că o dată magul Șoiman a apărut aici, acum multă vreme, înainte să vii tu cu el. Și un lucru al întunericului a venit după el, urmărindu-l. Poate că o face încă. Poate...

— Dragonul care l-a adus aici – zise Tenar – i-a spus pe numele lui adevărat. Și eu știu acel nume!

Furia în fața suspiciunii încăpățânate a vrăjitoarei îi răsuna în glas.

Moss rămase mută. Tăcerea ei era un argument mai bun decât vorbele.

— Poate că umbra de deasupra lui este moartea – spuse Tenar. – Poate că e pe moarte. Nu știu. Dacă Ogion...

Amintindu-și de Ogion, izbucni din nou în lacrimi, gândindu-se cum ajunsese Ged prea târziu. Își înăbuși lacrimile și se duse către lada cu vreascuri pentru foc. Îi dădu lui Therru ibricul ca să-l umple, atingându-i fața în timp ce vorbea cu ea. Cicatricile cusute și prost lipite erau fierbinți la atingere, dar copila nu avea febră. Tenar îngenunche să facă focul. Cineva în această minunată gospodărie – o vrăjitoare, o văduvă, o infirmă și o săracă cu duhul – trebuia să facă ceea ce trebuia făcut, nu să sperie copila cu plânsete. Dar dragonul plecase; oare nu mai era nimic altceva de așteptat acum decât moartea?

CAPITOLUL 5
ÎNDREPTARE

ZĂCEA CA MORT, DAR NU ERA MORT. Unde fusese? Prin ce trecuse? În noaptea aceea, la lumina focului, Tenar îi scoase hainele pătate, uzate, țepene de sudoare. Îl spălă și-l lăsă să zacă gol între cearșaful de in și pătura din lână moale de capră. Deși scund și subțire, fusese cândva solid, viguros; acum era slab, ca și cum s-ar fi topit până la os, istovit, fragil. Chiar și cicatricele care-i încrețeau umărul și partea stângă a feței, de la tâmplă până la falcă, păreau estompate, argintii. Și avea părul sur.

M-am săturat de doliu, gândi Tenar. *Sunt sătula de doliu, sătulă de necazuri. Nu voi plânge pentru el. N-a venit la mine călărind dragonul?*

Cândva am vrut să-l omor, gândi ea. *Acum o să-l fac să trăiască, dacă pot.* Se uită la el cu un aer de provocare în ochi, și fără milă.

— Care dintre noi l-a salvat pe celălalt din labirint, Ged?

Fără să audă, fără să se miște, bărbatul dormea. Tenar era foarte obosită. Făcu baie în apa pe care-o încălzise ca să-l spele pe el și se târî în pat alături de tăcerea micuță, caldă, mătăsoasă, care era Therru. Dormi, iar somnul ei se desfăcu într-un spațiu vast, bătut de vânturi, învăluit într-o ceață trandafirie și aurie. Zbura. Vocea ei striga: *Kalessin!* Un glas îi răspunse, chemând din învolburările de lumină.

CÂND SE TREZI, păsările ciripeau pe câmp și pe acoperiș. Ridicându-se în capul oaselor, văzu lumina dimineții prin sticla tulbure a ferestrei joase dinspre apus. Exista ceva în interiorul său, un soi de sămânță sau de scânteie, prea mică pentru ca să se uite sau să se gândească la ea, ceva nou. Therru dormea încă. Tenar stătea alături, uitându-se afară, pe fereastra mică, la nori și la lumina soarelui, gândindu-se la fiica ei Apple, încercând să și-o aducă aminte ca atunci când era bebeluș. Numai o străfulgerare cât se poate de vagă, ștergându-se în timp ce se întorcea – trupul mic, grăsuț, scuturându-se de râs, părul subțire, vaporos... Și al doilea copil, care primise numele de Spark ca pe o glumă, pentru că fusese bucățică ruptă din Flint. Nu-i cunoștea numele adevărat. Fusese un copil pe atât de

bolnăvicios pe cât fusese Apple de sănătoasă. Născut înainte de vreme și foarte mic, aproape murise de anghină la vârsta de două luni, și timp de doi ani după aceea fusese ca și cum ar fi crescut o vrabie căreia abia îi dădeau penele, nu știai niciodată dacă va mai fi în viață dimineață. Dar nu se dăduse bătut, mica scânteie nu se stinsese. Și, crescând, devenise un băiat vânjos, mereu activ, hotărât; nu era de nici un folos la fermă: nu avea răbdare cu animalele, cu plantele, cu oamenii, folosea cuvintele doar pentru propriile lui nevoi, niciodată pentru plăcerea și compromisurile iubirii și ale cunoașterii.

În peregrinările lui, Ogion trecuse pe la ei când Apple avea treisprezece ani și Spark unsprezece. Ogion îi dăduse atunci numele lui Apple, la izvoarele râului Kaheda, în capătul de sus al văii; pășise, frumoasă, în apa verde, copila-femeie, iar el îi dăduse numele adevărat, *Hayohe*. Rămăsese la Ferma Stejarilor o zi sau două, și-l întrebase pe băiat dacă voia să meargă puțin la plimbare cu el în pădure. Spark dăduse doar din cap.

— Ce-ai face dacă ai putea? – îl întrebase magul, iar băiatul spuse ceea ce nu putuse niciodată să le spună tatălui sau mamei sale:

— Aș pleca pe mare.

După ce Beech îi dăduse numele adevărat, trei ani mai târziu, se îmbarcase ca marinar pe un vas comercial, făcând negoț din Valmouth către Oranea și Havnor-ul de Nord. Din când în când venea la fermă, dar nu prea des și niciodată pentru prea multă vreme, deși, la moartea tatălui său, totul urma să devină proprietatea lui. Avea pielea albă, ca Tenar, dar crescuse înalt, ca Flint, cu fața îngustă. Nu le spusese părinților numele lui adevărat. S-ar putea să nu existe niciodată cineva căruia să i-l spună. Tenar nu-l mai văzuse de trei ani. Era posibil să știe de moartea tatălui său ori nu. Ar fi putut fi mort chiar el, înecat, dar ea nu credea că e așa. Avea să poarte acea scânteie, viața lui, peste ape, prin furtuni...

Asta părea să fie ceea ce simțea în ea acum, o scânteie; precum încredințarea trupească a conceperii unui copil; o schimbare, un lucru nou. Ce era, nu putea să întrebe. Nu pui asemenea întrebări. Nu întrebi un nume adevărat. Ți s-a dat sau nu.

Se sculă și se îmbrăcă. Așa devreme cum era, era cald, și nu făcu focul. Se așeză în pragul ușii să bea o cană de lapte și să privească umbra Muntelui Gont deplasându-se spre interior dinspre mare. Vântul era atât de slab pe cât putea fi pe această streașină de piatră măturată de briză, iar adierea dădea o senzație de miez de vară, blândă și pătrunzătoare, mirosind a pășune. Plutea o dulceață în aer, o

schimbare.

— *Totul s-a schimbat!* – șoptise bătrânul pe moarte, cu voioșie. Punându-și mâna într-a ei, dându-i darul, numele lui, încredințându-i-l.

— Aihal! – șopti ea.

Ca răspuns, două capre behăiră, afară, în spatele staulului pentru muls, așteptând-o pe Heather să vină.

— Be-he – zbieră una dintre ele, iar cealaltă, mai gros, metalic:

— Bla-ah! Bla-ah!

Poți să te bizui pe o capră, obișnuia Flint să spună, *ca să strice totul.* Lui Flint, un oier, nu-i plăceau caprele. Dar Șoimanul fusese păstor de capre, aici, peste munte, când era doar un băiețel.

Intră în casă. O găsi pe Therru în picioare, privind fix la omul adormit. Femeia puse un braț în jurul copilei și, cu toate că Therru se dădea înapoi sau accepta pasivă atingerile și mângâierile, de data aceasta o acceptă și poate chiar se sprijini puțin de Tenar.

Ged era cufundat în același somn istovit, copleșit. Chipul îi era întors, arătând cele patru cicatrice albe care-l însemnau.

— A fost ars? – șopti Therru.

Tenar nu răspunse pe loc. Nu știa ce erau acele cicatrice. Îl întrebase cu multă vreme în urmă, în Sala Pictată din Labirintul din Atuan, în zeflemea:

— *Un dragon?*

Iar el răspunsese cu seriozitate:

— *Nu un dragon. Cineva înrudit cu Cei Nenumiți; dar i-am aflat numele...*

Și asta era tot ce știa. Mai știa însă și ce însemna „ars" pentru fetiță.

— Da – răspunse ea.

Therru continua să-l privească lung. Înclinase capul ca să-și îndrepte spre el singurul ochi care vedea, ceea ce o făcea să arate ca o pasăre mică, o vrabie sau un cintezoi.

— Hai cu mine, cintezoi, păsăruică, de somn are el nevoie, tu ai nevoie de o piersică. E vreo piersică bine coaptă în dimineața asta?

Therru ieși cu pași mărunți ca să vadă, iar Tenar se duse după ea.

Mâncându-și piersica, fetița cercetă locul unde sădise cu o zi înainte sâmburele de piersică. Era vizibil dezamăgită că nu crescuse acolo nici un pom, dar nu spuse nimic.

— Udă-l – o sfătui Tenar.

TUȘA MOSS SOSI MAI TÂRZIU în cursul dimineții. Unul dintre talentele ei de vrăjitoare pricepută la toate era împletirea coșurilor, folosind trestia din mlaștina de pe Overfell, iar Tenar îi ceruse s-o învețe meșteșugul. Când era copil, în Atuan, Tenar învățase să învețe. Ca străină în Gont, descoperise că oamenilor le place să dea lecții. Învățase să primească lecții și astfel să fie acceptată, să i se ierte faptul că e străină.

Ogion o învățase știința lui, apoi Flint o învățase ceea ce știa el. A învăța era modul ei de viață. Părea să existe întotdeauna o mulțime de învățat, mai mult decât ar fi crezut pe când era ucenică preoteasă sau eleva unui mag.

Trestiile se înmuiaseră, iar în această dimineață urmau să le despice – o treabă care cerea precizie, dar nu prea complicată, lăsând liberă o parte destul de mare de atenție.

— Tușă – întrebă Tenar în timp ce stăteau pe pragul ușii cu ligheanul cu trestii înmuiate între ele și o rogojină în față, pentru a le pune pe cele despicate pe ea – cum îți dai seama dacă un om e vrăjitor sau nu?

Moss răspunse pe ocolite, începând cu obișnuitele aforisme și povești neclare.

— Adâncul cunoaște adâncul – zise ea – cu voce gravă, și adăugă: – Ce s-a născut va vorbi!

Apoi spuse o poveste despre o furnică. Aceasta culesese un căpețel de fir de păr de pe podeaua unui palat și fugise cu el la mușuroiul de furnici, și în noapte mușuroiul lumină sub pământ ca o stea, pentru că firul de păr era de pe capul marelui mag Broft. Dar numai înțeleptul putea vedea mușuroiul luminos. Pentru ochii obișnuiți, totul era întunecat.

— Așadar, ai nevoie de instruire – comentă Tenar.

Poate că da, poate că nu, fu esența răspunsului obscur al lui Moss.

— Unii se nasc cu darul ăsta – continuă ea. – Chiar și fără știrea lor, va fi acolo. Ca firul de păr din gaura din pământ, va străluci.

— Da – replică Tenar. – Am văzut asta.

Despică îngrijit o trestie, o dată și încă o dată, și puse fâșiile pe rogojină.

— Atunci, de unde știi când un om nu e vrăjitor?

— Nu există – răspunse Moss – nu-i acolo, drăguțo. Puterea. Vezi acum... Dacă am ochi în cap, pot să văd că tu ai ochi, nu-i așa? Și dacă ești oarbă, o să văd asta. Și dacă ai numai un ochi, ca micuța, sau dacă ai căpăta trei, i-aș vedea, nu? Dar dacă n-aș avea ochi cu care să văd,

n-aș ști dacă tu ai până când nu mi-ai spune tu. Dar am. Văd, știu. Al treilea ochi!

Își atinse fruntea și chicoti tare, sec, ca o găină triumfătoare că a făcut un ou. Era mulțumită că găsise cuvintele potrivite pentru a spune ceea ce voia să spună. O mare parte din neclaritatea și sclifoseala ei, începuse să-și dea seama, venea doar din incapacitatea de a folosi cuvintele și ideile. Nimeni n-o învățase vreodată să gândească ordonat. Nimeni nu ascultase ce vorbea. Asta așteptau toți de la ea, tot ceea ce se dorea era confuzie, mister, mormăieli... Era vrăjitoare. N-avea nimic de-a face cu înțelesurile limpezi.

— Înțeleg – zise Tenar. – Atunci – poate că asta e o întrebare la care nu vrei să răspunzi – atunci, când te uiți la o persoană cu al treilea ochi, cu puterea ta, vezi puterea ei – sau n-o vezi?

— E mai mult ca și cum aș ști – răspunse Moss. – Vedere e numai un fel de-a spune. Nu-i ca și cum te văd pe tine, văd trestiile astea, văd muntele de colo... E o cunoaștere. Știu ce se află în tine, nu și în biata Heather, săracă cu duhul. Știu ce se află în draga de copilă și nu în omul de-acolo. Știu...

Nu putu merge mai departe cu asta. Mormăi și scuipă.

— Orice vrăjitor care prețuiește cât negru sub unghie cunoaște un alt vrăjitor! – zise ea în sfârșit, cu simplitate, nerăbdătoare.

— Vă recunoașteți unii pe alții...

Moss încuviință.

— Da, asta-i. Ăsta-i cuvântul. Recunoaștere!

— Iar un vrăjitor ți-ar recunoaște puterea, ar ști că ești vrăjitoare...

Dar Moss rânji, o cavernă neagră a unui zâmbet într-o pânză de păianjen formată din riduri.

— Drăguțo – spuse ea – un bărbat, vrei să spui, un bărbat vrăjitor? Ce-are a face cu noi un bărbat cu putere?

— Dar Ogion...

— Stăpânul Ogion era bun – explică Moss, fără ironie.

Pentru o vreme, despicară trestii în tăcere.

— Să nu-ți tai degetul mare cu astea, drăguțo – îi atrase atenția Moss.

— Ogion m-a învățat. Ca și cum n-aș fi fost fată. Ca și cum aș fi *fost* ucenica lui, ca Șoimanul. M-a învățat Limba Facerii, Moss... Ce l-am întrebat, mi-a spus.

— N-a mai fost nici un altul ca el!

— Eu am fost cea care n-a mai vrut să primească învățătură. L-am părăsit. Ce să vreau de la cărțile lui? La ce-mi foloseau? Voiam să

trăiesc, voiam un bărbat, voiam proprii mei copii, voiam o viaţă a mea.

Despica trestiile cu dibăcie, repede, cu unghia.

— Şi am căpătat-o – adăugă ea.

— Ia cu mâna dreaptă, dă deoparte cu stânga – o sfătui vrăjitoarea. – Ei, drăguţă stăpână, cine poate spune? Cine poate spune? Faptul că am vrut un bărbat mi-a adus necazuri groaznice, nu doar o singură dată. Dar să vreau să mă mărit, niciodată! Nu, nu! Nimic de felul ăsta pentru mine!

— De ce nu? – vru să ştie Tenar.

Surprinsă, Moss răspunse cu simplitate:

— Păi, ce bărbat s-ar însura cu o vrăjitoare?

Şi apoi, cu o mişcare piezişă a fălcii, ca şi cum ar fi mestecat ceva, ca o oaie rumegând pe îndelete, continuă:

— Şi ce vrăjitoare s-ar mărita cu un bărbat?

Despicară mai departe trestii.

— Ce nu-i în regulă cu bărbaţii? – întrebă Tenar cu precauţie.

La fel de precaută, coborând vocea, Moss răspunse:

— Nu ştiu, drăguţa mea. M-am gândit la asta. M-am gândit deseori la asta. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune e următorul: un bărbat în pielea lui, vezi tu, e ca o nucă în coaja ei.

Ridică degetele lungi, încovoiate, umede, ca şi cum ar fi ţinut o nucă.

— E tare şi rezistentă coaja asta, şi e plină toată cu el. Plină de carnea lui grozavă de bărbat, de sinele lui de bărbat. Şi asta-i tot. Asta-i tot ce este. E numai el şi nimic altceva înăuntru.

Tenar cântări o vreme şi în cele din urmă întrebă:

— Dar dacă-i vrăjitor...

— Atunci e toată puterea lui înăuntru. Puterea lui e chiar el, vezi tu? Aşa stau lucrurile cu el. Şi asta-i tot. Când puterea se duce, se duce şi el. Gol.

Sparse nuca invizibilă şi zvârli cojile.

— Nimic.

— Atunci, o femeie...?

— Ei, păi, drăguţo, o femeie e cu totul altceva. Cine ştie unde începe şi unde se termină o femeie? Ascultă, stăpână, am rădăcini, am rădăcini mai adânci decât insula asta. Mai adânci decât marea, mai vechi decât înălţarea pământurilor. Mă întorc în beznă!

Ochii lui Moss luminară cu o strălucire stranie între pleoapele roşii, iar vocea îi cântă ca un instrument.

— Mă întorc în beznă! Înaintea lunii am fost! Nimeni nu ştie,

nimeni nu știe, nimeni nu poate spune ce sunt, ce e o femeie, o femeie cu putere, puterea unei femei, mai adâncă decât rădăcinile arborilor, mai adâncă decât rădăcinile insulelor, mai veche decât Facerea, mai veche decât luna. Cine cutează să pună întrebări despre beznă? Cine va întreba întunericul despre numele său?

Bătrâna se legăna, psalmodiind, pierdută în incantația ei; dar Tenar se ridică în picioare, dreaptă, și despică o trestie până în mijloc cu unghia de la degetul mare.

— Eu o voi face – rosti ea.

Despică încă o trestie.

— Am trăit destul în întuneric – adăugă.

SE UITA ÎNĂUNTRU DIN CÂND în când ca să vadă dacă Șoimanul mai dormea. Făcu acest lucru și acum. Când se așeză din nou alături de Moss, nevrând să se întoarcă la ceea ce discutaseră, pentru că femeia mai în vârstă arăta posomorâtă și rezervată, zise:

— În această dimineață, când m-am trezit, am simțit, ăă, ca și cum ar fi ar fi suflat un vânt nou. O schimbare. Poate doar vremea. Simți și tu?

Dar Moss nu voia să spună da sau nu.

— Multe vânturi suflă aici, peste Overfell, unele bune, altele rele. Unele poartă nori și unele vreme frumoasă, altele aduc vești celor care le pot auzi, dar cei care nu vor să asculte nu pot auzi. Cine sunt eu ca să știu, o femeie bătrână fără învățătura magilor, fără știința din cărți? Toată învățătura mea e în pământ, în pământul negru. Sub picioarele lor. Ale celor mândri. Sub picioarele lor, ale lorzilor și magilor trufași. De ce s-ar uita în jos cei învățați? Ce știe o vrăjitoare bătrână?

Ar fi o dușmană formidabila, se gândi Tenar, *și era o prietenă dificilă.*

— Tușă – rosti ea, ridicând o trestie – am crescut printre femei. Numai femei. Pe insulele kargice, departe spre răsărit, în Atuan, am fost luată de la familia mea de mică, pentru a fi crescută ca preoteasă într-un loc din deșert. Nu știu cum se numește, în limba noastră îl numeam doar atât, Locul. Singurul loc pe care-l știam. Erau câțiva soldați care-l păzeau, dar nu puteau intra înăuntrul zidurilor. Iar noi nu puteam merge în afara lor. Numai în grup, numai femei și fete, cu eunuci care să ne păzească și să țină bărbații la distanță, unde nu-i puteam vedea...

— Ce-s aceia de care ai vorbit?

— Eunuci?

Tenar folosise cuvântul kargic, fără să se gândească.

— Bărbați castrați – răspunse ea.

Vrăjitoarea făcu ochii mari și rosti:

— Tsekh!

Apoi făcu semnul de îndepărtare a răului. Își supse buzele. Fusese atât de surprinsă încât uitase de resentimente.

— Unul dintre ei a fost persoana cea mai apropiată de o mamă pe care am avut-o acolo... Dar vezi tu, tușă, n-am văzut niciodată un bărbat până când am ajuns femeie în toată firea. Numai fete și femei. Și totuși, n-am știut ce sunt femeile, pentru că femeile erau tot ceea ce cunoșteam. La fel ca bărbații care trăiesc printre bărbați, marinarii, soldații și magii din Roke – știu ei ce sunt bărbații? Cum ar putea, dacă n-au vorbit niciodată cu o femeie?

— Îi iau și-i aranjează ca pe berbeci și pe țapi – întrebă Moss – așa, cu un cuțit de castrat?

Oroarea, macabrul și un strop de răzbunare căpătaseră întâietate atât față de mânie, cât și față de rațiune. Moss nu voia să continue nici un alt subiect în afară de cel al eunucilor.

Tenar nu-i putea spune prea mult. Își dădu seama că nu se gândise niciodată la problema asta. Pe vremea când era doar o fetiță, în Atuan, fuseseră acolo bărbați castrați; și unul dintre aceștia o iubise cu tandrețe, la fel și ea pe el; apoi ea îl ucisese ca să scape de el. Venise după aceea în arhipelag, unde nu existau eunuci, și unde Tenar îi uitase, îi cufundase în întuneric, o dată cu trupul lui Manan.

— Presupun – răspunse ea, încercând să satisfacă setea de amănunte a lui Moss – că iau băieți tineri și...

Dar se opri. Mâinile ei se opriră din lucru.

— Ca Therru – continuă ea după o pauză lungă. – La ce-i bun un copil? Să fie folosit. Să fie siluit, să fie castrat... Ascultă, Moss... Când trăiam în locurile întunecate, asta făceau acolo. Și când am venit aici, am crezut c-am ieșit la lumină, am învățat cuvintele adevărate. Și mi-am avut bărbatul, mi-am purtat copiii, am trăit bine. La lumina zilei. Și tot la lumina zilei, au făcut asta – copilei. În lunca de pe malul râului. Râul care pornește din izvorul unde Ogion i-a dat numele fiicei mele. La lumina soarelui. Încerc să aflu unde pot să trăiesc, Moss. Știi ce vreau să spun? Ce încerc să spun?

— Bine, bine – replică femeia mai în vârstă; și, după o vreme: – Drăguțo, e destulă nenorocire și fără să te duci s-o cauți!

Și, văzând mâinile lui Tenar tremurând în timp ce încerca să despice o trestie încăpățânată, zise din nou:

— Să nu-ți tai degetul în ele, drăguțo.

ABIA ÎN ZIUA URMĂTOARE GED se trezi cât de cât. Moss, care era foarte îndemânatică ca infirmieră, deși îngrozitor de murdară, reușise să-l facă să înghită niște supă de carne.

— E mort de foame – observă ea – și uscat de sete. Oriunde-a fost, nu se mănâncă și nu se bea prea mult pe-acolo...

Și după ce îl cercetă din nou:

— Deja a ajuns prea departe, cred. Devin tot mai slabi, vezi tu, și nu mai pot nici măcar să bea, deși e tot ce le trebuie. Am cunoscut un bărbat solid și puternic care a murit în felul ăsta. Totul în câteva zile, ofilindu-se parcă în umbră.

Dar, cu o răbdare neînduplecată, îi băgă pe gât câteva linguri din fiertura ei de carne și ierburi.

— Acum o să vedem – zise ea. – Prea târziu, bănuiesc. Se duce.

Vorbea fără regret, poate chiar cu plăcere. Bărbatul nu-nsemna nimic pentru ea; moartea cuiva era un eveniment. Poate că reușea să îngroape acest mag... N-o lăsaseră să-l îngroape pe cel bătrân.

Tenar îi ungea mâinile în ziua următoare, când el se trezi. Trebuie să fi călărit multă vreme pe spinarea lui Kalessin, pentru că strânsoarea îndârjită pe solzii de fier îi rosese pielea de pe palme, iar partea interioară a degetelor era plină de tăieturi. În somn, își ținea mâinile încleștate ca și cum n-ar fi vrut să dea drumul dragonului absent. Trebuia să-i silească degetele să se deschidă cu blândețe ca să le spele și să ungă rănile. În timp ce făcea acest lucru, el țipă și tresări, întinzând mâna, ca și cum s-ar fi simțit căzând. Deschise ochii. Ea îi vorbi încetișor. El o privi.

— Tenar – rosti el fără să zâmbească, cu recunoașterea pură care mergea dincolo de emoție.

Și acest lucru îi dădu plăcerea absolută, ca parfumul dulce al unei flori, al faptului că mai trăia un om care-i cunoștea numele, și că era el acest om.

Se aplecă și-l sărută pe obraz.

— Stai liniștit – îi zise. – Lasă-mă să termin.

El se supuse, alunecând curând înapoi în somn, de data asta cu mâinile deschise și relaxate.

Mai târziu, adormind alături de Therru în cursul nopții, se gândi: *dar nu l-am sărutat niciodată până acum.* Iar gândul o zgudui. La început, nu-i veni să creadă. Cu siguranță, în toți anii... Nu la Morminte, dar după aceea, când călătoreau împreună prin munți... În

Orizont, când navigaseră împreună spre Havnor... Când o adusese aici, în Gont...?

Nu. Nici Ogion n-o sărutase vreodată, sau ea pe el. O numise fiica lui și o iubise, dar n-o atinsese; iar ea, crescută ca preoteasă singuratică, neatinsă, ceva sacru, nu-i căutase atingerea, sau nu știuse că o caută. Își rezema fruntea sau obrazul pentru o clipă de mâna deschisă a lui Ogion, și se poate să-i fi mângâiat o dată părul, foarte ușor.

Iar Ged nu făcuse niciodată nici măcar atât.

Nu m-am gândit niciodată la asta? se întrebă într-un soi de înfiorare, nevenindu-i să creadă.

Nu știa. În timp ce încerca să se gândească la asta, un sentiment de oroare, de încălcare vinovată, se trezi foarte puternic în ea, apoi se stinse, fără noimă. Buzele ei cunoșteau pielea puțin aspră, uscată, răcoroasă, a obrazului lui, lângă gură, pe partea dreaptă, și numai acea cunoaștere avea importantă, avea greutate.

Dormi. Visă că o striga o voce: *Tenar! Tenar!* și că ea răspundea, țipând ca o pasăre de mare, zburând în lumină, deasupra mării; dar nu știa ce nume striga.

ȘOIMANUL O DEZAMĂGI PE TUȘA MOSS. Rămase în viață. După o zi sau două, femeia îl declară salvat. Veni și-i dădu să mănânce supa ei de carne de capră, de rădăcini și ierburi, sprijinindu-l de ea, înconjurându-l cu mirosul puternic al trupului ei, dându-i viață cu lingura și bombănind. Deși el o recunoscuse și îi spunea pe numele de folosit, iar ea nu putea nega faptul că părea să fie omul numit Șoimanul, voia să nege. Nu-i plăcea de el. *Era complet greșit,* spunea ea. Tenar respecta destul de mult perspicacitatea vrăjitoarei pentru ca acest lucru s-o tulbure, dar nu putea găsi în ea însăși o asemenea bănuială, doar plăcerea faptului că Ged se afla aici și că se întorcea încet la viață.

— Când o să fie din nou el însuși, o să vezi – îi zise lui Moss.

— El însuși! – exclamă Moss, și făcu din degete gestul acela de a sparge și de a arunca o coajă de nucă.

Ged întrebă, destul de curând, de Ogion. Tenar se temuse de această întrebare. Își spusese, și aproape că se convinsese singură, că el n-avea să întrebe, că avea să știe așa cum știau magii, așa cum știuseră chiar și vrăjitorii din Portul Gont și din Re Albi când Ogion murise. Dar în a patra dimineață, stătea întins, treaz, când ea veni la el. Ridicând ochii spre ea, bărbatul rosti:

— Aceasta este casa lui Ogion.

— Casa lui Aihal – replică ea, cât mai domol cu putință; încă nu-i era ușor să rostească numele adevărat al magului. Nu știa dacă Ged cunoscuse acest nume. Cu siguranță că da. Ogion i-ar fi spus, sau nu avusese nevoie să-i spună.

Pentru o vreme, el nu avu nici o reacție, iar când vorbi, o făcu fără expresivitate.

— Atunci, a murit...

— Cu zece zile în urmă.

Zăcea, cu privirea ațintită undeva în fața lui, ca și cum ar fi cumpănit, încercând să-și închipuie ceva.

— Când am ajuns aici?

Ea trebui să se aplece mai mult pentru a-l înțelege.

— Acum patru zile, pe seară.

— Nu mai era nimeni în munți – zise el.

Apoi trupul îi tresări și se cutremură, cuprins parcă de durere sau de amintirea de nesuportat a durerii. Închise ochii, încruntându-se, și trase adânc aer în piept.

Pe măsură ce puterile îi reveneau puțin câte puțin, încruntarea aceea, respirația stăpânită și mâinile încleștate îi deveniră familiare lui Tenar. Puterea revenea, e-adevărat, dar nu și alinarea, nu și sănătatea.

Bărbatul stătea pe pragul ușii casei, în lumina soarelui după-amiezii de vară. Era călătoria cea mai lungă pe care-o făcuse deocamdată din pat. Stătea pe pridvor, privind lumina zilei, iar Tenar, venind pe lângă casă de la stratul cu fasole, se uită la el. Avea încă o înfățișare ca de cenușă, întunecată. Nu era numai părul sur, ci și o anumită particularitate a pielii și a oaselor, și nu se vedea prea mult la el în afară de asta. N-avea nici o lumină în ochi, și totuși această umbră, acest om de cenușă, era același al cărui chip îl văzuse prima oară în strălucirea propriei sale puteri – chipul puternic, cu nas de șoim și gură frumoasă, un bărbat chipeș. Fusese întotdeauna un bărbat mândru, arătos.

Veni spre el.

— De soare ai nevoie – îi zise, iar el încuviință din cap, dar avea mâinile încleștate în timp ce stătea în revărsarea de căldură a verii.

Era atât de tăcut, încât se gândi că prezența ei era cea care îl tulbura. Poate că nu se simțea în largul lui alături de ea, așa cum fusese cândva. La urma urmei, era Arhimag acum – mereu uita asta. Și trecuseră douăzeci și cinci de ani de când umblaseră prin munții din Atuan și călătoriseră împreună în *Orizont,* peste marea răsăriteană.

— Unde-i *Orizont?* – întrebă ea dintr-odată, surprinsă că se gândea la asta, apoi își zise: *Cât de prostește din partea mea! Cu toți acești ani în urmă, iar el pe post de Arhimag, n-ar fi trebuit să mai aibă acum bărcuța aceea.*

— În Selidor – răspunse Ged, cu fața înțepenită în nefericirea lui statornică.

Atât de demult ca veșnicia, atât de departe ca Selidor...

— Insula cea mai îndepărtată – spuse ea; era pe jumătate o întrebare.

— Cel mai departe spre apus – replică el.

STĂTEAU LA MASĂ, abia terminaseră masa de seară. Therru se dusese afară să se joace.

— Atunci, din Selidor ai venit, călare pe Kalessin?

Când spuse din nou numele dragonului, acesta se rosti singur, modelându-i gura pentru forma și sunetul lui, făcându-i răsuflarea un foc blând.

La auzul numelui, bărbatul ridică ochii spre ea, o privire intensă, care-o făcu să-și dea seama că de obicei n-o privea deloc în ochi. El încuviință din cap. Apoi, cu o onestitate sârguincioasă, își corectă afirmația:

— Din Selidor până în Roke, și apoi din Roke în Gont.

O mie de mile? Zece mii de mile? N-avea nici cea mai mică idee. Văzuse hărțile mari din visteriile din Havnor, dar nimeni n-o învățase numere, distanțe. Atât de departe ca Selidor... Și putea să fie măsurat în mile zborul unui dragon?

— Ged – zise ea, folosindu-i numele adevărat, din moment ce erau singuri – știu că ai trecut prin mari suferințe și primejdii. Și dacă nu vrei, sau poate că nu poți, sau n-ar trebui să-mi spui – dar dacă aș ști, dacă aș cunoaște ceva despre asta, ți-aș fi poate de mai mare ajutor. Aș vrea să fiu. Și or să vină în curând din Roke după tine, trimițând o corabie să-l ia pe Arhimag, ce știu eu, trimițând un dragon să te ia! Și o să pleci iar... Și nu vom fi stat de vorbă niciodată.

În timp ce vorbea, femeia își încleștă mâinile auzind falsitatea propriului ei ton și al cuvintelor pe care le rostea. Să glumească pe seama dragonului – să se plângă ca o nevastă care face reproșuri!

Se uită în jos, către masă, înnegurat, răbdător, ca un fermier după o zi grea pe câmp care înfrunta o furtună domestică.

— Nu va veni nimeni din Roke, așa cred – zise el, și asta îl costă un efort destul de mare, încât trecu o vreme până să continue. – Dă-mi

timp.

Ea crezu că asta era tot ceea ce urma să spună bărbatul, și răspunse:

— Da, desigur. Îmi pare rău.

Se ridică să curețe masa, când el vorbi, încă uitându-se în jos, nu prea limpede:

— Acum am timp.

Se ridică și el în picioare și-și duse strachina la albie, apoi termină de curățat masa. Spălă vasele, în timp ce Tenar puse mâncarea la loc. Și asta îi stârni interesul. Îl comparase cu Flint; dar Flint nu spălase în viața lui o strachină. Treabă femeiască. Însă Ged și Ogion trăiseră aici, burlaci, fără femei; peste tot pe unde locuise Ged, fusese fără femei; așa că făcea „treburi femeiești" și n-avea nimic împotriva lor. *Ar fi fost păcat,* se gândi ea, *dacă ar fi avut ceva cu ele, dacă ar fi început să se teamă că demnitatea lui depindea de o cârpă de vase.*

Nu veni nimeni după el din Roke. Când vorbiseră despre asta, abia dacă trecuse destul timp pentru orice corabie, în afară de una cu vântul magic în pânze pe tot drumul; dar zilele treceau, și încă nu venea nici un mesaj sau semn pentru el. Lui Tenar i se părea ciudat că-și lăsau Arhimagul să plece netulburat atâta vreme. Trebuie să le fi interzis să trimită după el; sau poate că se ascunsese aici cu ajutorul vrăjilor sale, așa încât ei să nu știe unde se află și să nu pată fi recunoscut. Pentru că sătenii îi acordau încă ciudat de puțină atenție.

Faptul că nu venise nimeni de la conacul lordului din Re Albi era mai puțin surprinzător. Lorzii din acea casă nu fuseseră niciodată în relații bune cu Ogion. Femeile din familie fuseseră, așa cum umblau vorbele în sat, adepte ale artelor negre. Una se măritase cu un lord de la miazănoapte, se spunea, care-o îngropase de vie sub o piatră; alta îi făcuse ceva copilului nenăscut din pântecele ei, încercând să-l transforme într-o creatură a puterii, și rostise cu adevărat anumite cuvinte în timp ce copilul se născuse, dar fără oase.

— Ca un mic sac de piele, șoptise moașa prin sat, un sac mic, cu ochi și glas, și care nu sugea lapte niciodată; vorbea în schimb într-o limbă ciudată și mai târziu a murit.

Fie că aceste povești erau adevărate sau nu, lorzii din Re Albi se ținuseră întotdeauna deoparte. Însoțitoare a magului Șoimanul, pupilă a magului Ogion, aducătoarea Inelului lui Erreth-Akbe în Havnor, Tenar ar fi putut fi invitată să stea la conac, după cât se părea, prima oară când venise în Re Albi; dar nu fusese. În schimb, locuise, spre marea ei plăcere, singură într-o cabană mică, aparținând

țesătorului satului, Fan, și-i văzuse rareori pe oamenii care stăteau în casa mare, iar atunci doar din depărtare. Acum nu exista deloc o doamnă a casei, îi zise Moss, numai lordul cel bătrân, foarte bătrân, nepotul lui și tânărul vrăjitor, pe nume Aspen, pe care-l angajaseră de la școala din Roke.

De când fusese îngropat Ogion, cu talismanul tușii Moss în mână, sub fagul de lângă poteca de pe munte, Tenar nu-l mai văzuse pe Aspen. Oricât de ciudat ar părea, acesta nu știa că Arhimagul din Terramare se afla în propriul lui sat sau, dacă știa, pentru un motiv oarecare se ținea deoparte. Iar vrăjitorul din Portul Gont, care venise la înmormântarea lui Ogion, nu se mai întorsese nici el. Chiar dacă nu știa că Ged era aici, știa cu siguranță cine era ea.

Doamna Albă, care purtase Inelul lui Erreth-Akbe la încheietura mâinii, și care întregise Runa Păcii... *Oare cu câți ani în urmă s-a întâmplat asta, băbuțo?* își spuse ea. *Ți-a fost atinsă mândria?*

În același timp, Tenar fusese aceea care le spusese numele adevărat al lui Ogion. Se părea că i se datora o oarecare politețe.

Dar vrăjitorii, ca atare, n-aveau nimic de-a face cu politețea. Erau oameni ai puterii. Puterea era singurul lucru care-i interesa. Și ce putere avea ea acum? Ce putere avusese ea vreodată? Pe când era fetiță, preoteasă, fusese un vas; puterea locurilor întunecate cursese prin ea, o folosise, o lăsase goală, neatinsă. Ca tânără femeie, primise o învățătură puternică de la un bărbat puternic și o lăsase deoparte, îi întorsese spatele, n-o atinsese. Ca femeie, alesese și avusese puterile unei femei, la vremea lor, iar vremea trecuse; timpul ei de soție și mamă se încheiase. Nu mai era nimic înăuntrul ei, nici o putere care să fie recunoscută de cineva.

Dar dragonul îi vorbise. *Sunt Kalessin,* spusese, iar ea răspunsese: *Eu sunt Tenar.*

— *Ce este un lord al dragonilor?* – îl întrebase ea pe Ged în locul întunecat, în Labirint, încercând să-i tăgăduiască puterea, încercând să-l facă s-o recunoască pe-a ei; iar el îi răspunsese cu simpla sinceritate care-o dezarmase pentru vecie: *Un om cu care dragonii vor să vorbească.*

Așadar, ea era o femeie cu care dragonii voiau să vorbească. Să fi fost acesta lucrul cel nou, cunoașterea ascunsă, sâmburele de lumină pe care-l simțea în ea, deșteptându-se sub ferestruica dinspre apus?

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ SCURTA discuție de la masă, plivea peticul de grădină al lui Ogion, salvând de buruienile verii ceapa

sădită de el în primăvară. Ged intră pe poarta din gardul înalt care ținea caprele afară, și se apucă să plivească la celălalt capăt al brazdei. Lucră o vreme, apoi încetă, privindu-și mâinile.

— Lasă-le timp să se vindece – zise Tenar cu blândețe.

El încuviință.

Toate vrejurile de fasole urcate pe araci din rândul următor înfloreau. Răspândeau un parfum extrem de dulce. Bărbatul stătea cu mâinile subțiri pe genunchi, cu ochii ațintiți spre încâlceala de vrejuri, de flori și de păstăi care atârnau. Tenar vorbi în timp ce muncea:

— Când a murit Aihal, a spus: *Totul s-a schimbat...* Iar de la moartea lui, l-am jelit, l-am plâns, dar ceva îmi risipește durerea. Ceva urmează să se nască – a fost slobozit. O știu în somn și prima oară când mă trezesc, ceva s-a schimbat.

— Da – răspunse el. – Un rău s-a sfârșit. Și...

După o lungă tăcere, începu din nou. Nu se uită la ea, dar vocea îi suna pentru prima oară la fel ca vocea pe care și-o amintea, domoală, liniștită, cu accentul sec din Gont.

— Îți aduci aminte, Tenar, prima oară când am ajuns în Havnor?

Cum aș putea uita? îi spunea inima femeii, dar nu scoase nici un cuvânt, de teamă să nu-l facă iar să tacă.

— Am adus *Orizont* în port și am urcat pe chei – treptele sunt de marmură. Și oamenii, toți oamenii aceia – iar tu ai ridicat mâna să le arăți Inelul...

...și te-am apucat de mână; eram înspăimântată, mai presus de groază; chipurile, glasurile, culorile, turnurile și steagurile și flamurile, aurul, argintul și muzica, și tot ce cunoșteam erai tu – în întreaga lume, tot ce cunoșteam erai tu, acolo, lângă mine, în timp ce vorbeam...

— Șambelanii casei regale ne-au dus la picioarele Turnului lui Erreth-Akbe, pe străzile pline de oameni. Și am urcat treptele înalte, noi doi, singuri. Îți aduci aminte? Ea dădu din cap că da.

Își lăsă mâinile pe pământul pe care-l plivise, simțind răcoarea bulgărilor.

— Am deschis ușa. Era grea, la început a rămas înțepenită. Și am intrat. Îți amintești?

Era ca și cum ar fi întrebat ca să se asigure: S-a întâmplat? Îmi aduc bine aminte?

— Era o sală mare, înaltă – răspunse ea. – M-a făcut să mă gândesc la sala mea, unde am fost devorată, dar numai pentru că era atât de înaltă. Lumina colora pe ferestrele aflate foarte sus în turn. Raze de lumină încrucișându-se ca săbiile...

— Și tronul – adăugă el.

— Tronul, da, numai în aur și purpură. Dar gol. La fel ca tronul din Sala din Atuan.

— Acum nu mai e – zise el.

Se uită la ea peste mlădițele verzi de ceapă. Avea chipul încordat, melancolic, de parcă ar fi rostit numele unei bucurii pe care n-o putea pricepe.

— E un rege în Havnor – continuă – în mijlocul lumii. Ceea ce a fost prezis s-a împlinit. Runa este tămăduită, iar lumea este întreagă. Zilele de pace au sosit. El...

Se opri și coborî privirea, încleștându-și mâinile.

— M-a purtat de la moarte la viață. Arren din Enlad. Lebannen din cântecele menite să fie cântate. Și-a luat numele său adevărat, Lebannen, Rege peste Terramare.

— Aceasta e atunci – întrebă ea, îngenunchind, privindu-l – bucuria, apropierea luminii?

Magul nu răspunse.

Un rege în Havnor, se gândi ea, și rosti cu voce tare:

— Un rege în Havnor!

Purta în ea imaginea frumosului oraș, străzile largi, turnurile de marmură, acoperișurile de țiglă și bronz, corăbiile cu pânze albe din port, minunata sală a tronului, în care lumina soarelui cădea precum săbiile, bogăția, demnitatea și armonia, ordinea care era păstrată acolo. Din acel centru strălucitor, vedea ordinea răspândindu-se în afară ca cercurile perfecte din apă, ca linia dreaptă a unei străzi pavate sau ca o corabie navigând în calea vântului; o răspândire pe calea pe care trebuie să meargă, o călătorie spre pace.

— Ai făcut bine, dragă prietene – spuse ea.

El făcu un mic gest, ca pentru a-i opri vorbele, apoi se întoarse, apăsându-și mâna pe gură. Tenar nu putea îndura să-i vadă lacrimile. Se aplecă să-și continue munca. Smulse o buruiană, apoi alta, iar rădăcina tare se rupse. Săpă cu mâinile, încercând să găsească rădăcina în solul pietros, în întunericul pământului.

— Goha – se auzi la poartă vocea slabă, spartă, a lui Therru, și Tenar se uită în jur. Jumătatea de față a copilei se uita drept la ea cu ochiul care vedea și cu cel orb. Tenar se întrebă: *Ar trebui să-i spun că e un rege în Havnor?*

Se ridică și se duse la poartă ca s-o cruțe pe Therru de încercarea de a se face auzită. *Când zăcuse inconștientă în foc,* spusese Beech, *copilul respirase în flăcări. I-a ars vocea,* explicase el.

— O păzeam pe Sippy – șopti Therru – dar a plecat de pe pajiștea cu sorg. Nu reușesc s-o găsesc.

Era una dintre cele mai lungi cuvântări pe care-o rostise vreodată. Tremura din cauza alergatului și pentru că se străduia să nu plângă. *Nu putem plânge toți deodată,* își zise Tenar, *e stupid, nu putem păți așa ceva!*

— Șoimanule! – exclamă ea întorcându-se – a scăpat o capră.

El se ridică imediat în picioare și veni la poartă.

— Încearcă la magazia de deasupra izvorului – sugeră el.

Se uita la Therru ca și cum nu i-ar fi văzut cicatricele oribile, ca și cum abia dacă o vedea cât de cât; un copil care pierduse o capră, care avea nevoie să găsească o capră...

— Sau s-a dus să fie alături de turma satului – continuă.

Therru alerga deja spre magazie.

— E fiica ta? – o întrebă el pe Tenar.

Nu mai scosese până atunci nici un cuvânt despre fetiță, și tot ce putu să gândească Tenar pentru o clipă fu cât de ciudați erau bărbații.

— Nu, nici nepoata mea. Dar e copilul meu – răspunse ea. Ce o făcea oare să glumească pe seama lui, să râdă din nou de el?

Bărbatul ieși pe poartă chiar când Sippy porni în goană spre ei, un fulger cafeniu cu alb, urmată, mult în urmă, de Therru.

— Ho! – strigă Ged dintr-o dată și, cu un salt, tăie drumul caprei, făcând-o să se îndrepte direct către poarta deschisă și în brațele lui Tenar. Femeia reuși să apuce cureaua lată de piele de la gâtul lui Sippy. Capra se liniști deîndată, la fel de blândă ca orice miel, uitându-se cu un ochi galben la Tenar și cu celălalt la brazdele de ceapă.

— Afară – prunci Tenar, ducând-o afară din raiul caprelor, pe pășunea mai pietroasă unde-ar fi trebuit să stea.

Ged se așeză pe pământ, cu răsuflarea la fel de pierită ca și Therru, sau chiar mai mult, pentru că gâfâia, și era vizibil amețit; dar măcar nu avea lacrimi în ochi. *Poți să te bizui pe o capră că o să strice totul...*

— Heather n-ar fi trebuit să-ți zică s-o păzești pe Sippy – îi spuse Tenar lui Therru. – Nimeni nu poate s-o păzească pe Sippy. Dacă scapă iar, zi-i lui Heather și nu-ți face griji. Bine?

Therru dădu din cap. Îl privea pe Ged. Se uita rareori la oameni și foarte rar la bărbați, mai mult de o clipă; dar pe el îl privea fără întrerupere, cu capul înclinat, ca o vrabie. Se născuse oare un erou?

CAPITOLUL 6
ÎNRĂUTĂȚIRE

TRECUSE MAI MULT DE O LUNĂ DE LA SOLSTIȚIU, dar serile erau încă lungi pe Overfell, așezat cu fața spre apus. Therru veni târziu dintr-o expediție de-o zi întreagă la cules ierburi cu tușa Moss, și prea obosită ca să mai mănânce. Tenar o puse în pat și rămase lângă ea, cântându-i. Când fetița era mult prea obosită, nu putea dormi, ci se ghemuia în pat ca un animal paralizat, cu ochii ațintiți la halucinații, până când ajungea într-o stare de coșmar, nici adormită nici trează, și nu se mai putea vorbi cu ea. Tenar descoperise că putea împiedica acest lucru ținând-o în brațe și cântându-i ca să adoarmă. Când termina cântecele pe care le învățase ca nevastă de fermier în Valea de Mijloc, cânta melodii kargice interminabile deprinse pe vremea când era copilă preoteasă la Mormintele din Atuan, alinând-o pe Therru cu zumzetul și tânguirea dulce a ofrandelor către Puterile Nenumite și către Tronul Gol care era acum plin de praful și de ruina cutremurului. Nu simțea nici o putere în acele cântece, în afară de cea a cântecului propriu-zis; și-i plăcea să cânte în limba ei, deși nu știa cântecele pe care o mamă i le-ar fi cântat unui copil în Atuan, cântecele pe care i le cântase mama sa, de pildă.

Therru adormi adânc, în sfârșit. Tenar o mută din pală în pat și așteptă o clipă ca să se convingă că dormea în continuare. Apoi, după ce aruncă o privire în jur, asigurându-se că era singură, cu o repeziciune aproape vinovată, și totuși cu ritualul bucuriei, al unei mari plăceri, își puse mâna îngustă, cu pielea de culoare deschisă, pe acea parte a feței copilei care fusese mâncată de foc, lăsând cicatricea netedă, decolorată. Sub atingerea ei, totul dispăruse. Carnea era întreagă, fața rotundă, moale, adormită, de copil. Era ca și cum atingerea ei restabilea adevărul.

Ușor, fără tragere de inimă, ridică palma și văzu pierderea iremediabilă, vindecarea care n-avea să fie niciodată completă.

Se aplecă și sărută cicatricea, se ridică în tăcere și ieși din casă.

Soarele apunea într-o ceață vastă, sidefie. Nu era nimeni prin preajmă. Șoimanul era probabil plecat în pădure. Începuse să treacă pe la mormântul lui Ogion, petrecând ore întregi în locul acela liniștit

de sub fag, şi, pe măsură ce căpăta tot mai multe puteri, se apucase să colinde în sus, pe potecile din pădure pe care le iubise Ogion. Era limpede că mâncarea nu avea nici un gak pentru el; Tenar trebuia să-i ceară să mănânce. Se ferea de tovărăşie, căutând doar să fie singur. Therru l-ar fi urmat oriunde şi, fiind atât de tăcută, nu-l deranja, dar el era fără astâmpăr şi trimitea imediat fetiţa acasă; pleca mai departe de unul singur, mai departe, cu ce scopuri, Tenar nu ştia. Se întorcea târziu, se ducea să se culce şi deseori era din nou plecat înainte ca ea şi copilul să se trezească. Îi lăsa pâine şi carne ca să le ia cu el.

Îl văzu acum venind pe cărarea dinspre poiană, care fusese atât de lungă şi de grea când îl ajutase pe Ogion să o străbată pentru ultima oară. Mergea prin aerul luminos, prin ierburile înclinate de vânt, păşind ferm, închis în nefericirea lui îndărătnică, dur ca o piatră.

— O să rămâi aproape de casă? – îl întrebă ea de la o oarecare distanţă. – Therru a adormit. Aş vrea să mă plimb puţin...

— Da. Du-te – răspunse el, iar Tenar plecă, gândindu-se la indiferenţa unui bărbat faţă de exigenţele care stăpâneau o femeie: faptul că cineva trebuie să rămâne aproape de un copil care doarme, faptul că libertatea cuiva însemna lipsa de libertate a altcuiva, în afară de cazul în care era atins un anumit echilibru mereu schimbător, mereu în mişcare, ca echilibrul unui corp care păşeşte înainte, aşa cum făcea ea acum, pe două picioare, mai întâi unul, apoi celălalt, în exerciţiul acestei arte remarcabile, mersul... Apoi culorile tot mai închise ale cerului şi stăruinţa blândă a vântului luară locul gândurilor ei. Continuă să meargă, fără metafore, până când ajunse la faleza de gresie. Acolo se opri şi urmări soarele pierzându-se în ceaţa senină, rozalie.

Îngenunche şi găsi în piatră, cu ochii şi apoi cu degetele, un făgaş lung, puţin adânc, aproape şters, săpat drept spre marginea falezei: urma cozii lui Kalessin. O urmări la nesfârşit cu degetele, privind în gol, în abisul amurgului, visând. Rosti numele o dată. Nu mai deveni foc în gura ei de data asta, dar şuieră şi ieşi cu greutate de pe buze:

— Kalessin...

Ridică ochii spre răsărit. Piscurile Muntelui Gont de deasupra pădurilor erau roşii, captând lumina care dispăruse deja aici, dedesubt. Culoarea se estompa în timp ce privea. Se uită în altă parte şi, când privirea îi reveni, piscul era cenuşiu, întunecat, iar pantele împădurite, negre.

Aşteptă luceafărul de seară. Când luci deasupra cetii, porni încet spre casă.

Acasă sau nu acasă. De ce era aici, în casa lui Ogion, și nu în casa ei de la fermă, având grijă de caprele și de ceapa lui Ogion și nu (de livezile și de turmele ei? *Așteaptă,* spusese el, și ea așteptase; și dragonul venise; iar Ged se simțea bine acum – destul de bine. Își făcuse partea ei de treabă. Avusese grijă de casă. Nu mai era nevoie de ea. Venise vremea să plece.

Și totuși, nu se putea gândi să plece de pe această streașină înaltă și să coboare din nou la șes, la fermele tihnite, la ținuturile fără vânt din interior, nu se putea gândi la asta fără ca inima să nu i se strângă și să i se întunece. Cum rămânea cu visul pe care-l avusese aici, sub ferestruica dinspre apus? Cum rămânea cu dragonul care venise la ea în acel loc?

Ușa casei era deschisă, ca de obicei, ca să intre lumina și aerul. Șoimanul stătea, fără lampă sau foc în vatră, pe un scaun scund de lângă șemineul proaspăt măturat. Stătea deseori acolo. Femeia se gândi că acela fusese locul lui pe vremea când era doar un băiețel, în scurta lui ucenicie cu Ogion. Fusese și locul ei, în zilele de iarnă, pe când era eleva lui Ogion.

Magul se uită la ea când intră, dar ochii lui nu erau îndreptați spre ușă, ci pe lângă ea, către dreapta, în colțul întunecat din spatele ușii. Toiagul lui Ogion se afla acolo, un băț de stejar, greu, lustruit de folosire și neted la atingere, chiar de înălțimea stăpânului său. Lângă el, Therru așezase bățul de alun și bastonul de anin pe care Tenar le tăiase pentru ele când veniseră în Re Albi.

Tenar se gândi: *Toiagul, toiagul lui de vrăjitor, din lemn de tisă, Ogion i l-a dat... Unde-i? Și, în același timp: De ce nu m-am gândit la asta până acum?*

Era întuneric în casă, și aerul părea înăbușitor. Își dorise ca el să stea de vorbă cu ea, dar acum, că se afla acolo, n-avea nimic să-i spună, și nici el ei.

— Mă gândeam – zise Tenar în sfârșit, așezând în linie dreaptă cele patru străchini pe bufetul de stejar – că ar fi timpul să mă întorc la fermă.

El nu scoase nici o vorbă. Poate că dădu din cap, dar ea era întoarsă cu spatele și nu-l văzu.

Se simți dintr-o dată obosită, dorindu-și să se ducă în pat; dar el stătea acolo, în partea din față a casei, și încă nu se întunecase de tot; nu se putea dezbrăca în fața lui. Rușinea o înfuria. Era pe cale să-i ceară să iasă pentru câteva clipe, când el începu să vorbească, dregându-și vocea, șovăitor:

— Cărțile. Cărțile lui Ogion. Runele și cele două Cărți ale Înțelepciunii. Vrei să le iei cu tine?

— Cu mine?

— Ai fost ultima lui elevă...

Se apropie de șemineu și se așează în fața lui, pe scaunul cu trei picioare al lui Ogion.

— Am învățat să scriu runele din hardică, dar am uitat cea mai mare parte, fără îndoială. M-a învățat ceva din limba pe care-o vorbesc dragonii. Îmi aduc aminte puțin din asta. Dar nimic altceva. N-am devenit discipol, nici vrăjitoare. M-am măritat, știi. Și-ar fi lăsat Ogion cărțile de învățătură unei neveste de fermier?

După o pauză, el răspunse, fără nici o expresie pe chip:

— Atunci, nu le-a lăsat altcuiva?

— Ție, cu siguranță.

Șoimanul nu zise nimic.

— Ai fost ultimul lui ucenic, mândria lui și prietenul lui. N-a spus-o niciodată, dar desigur că-ți revin ție.

— Ce să fac cu ele?

Femeia îl privi în lumina amurgului. Furia posomorâtă, neînduplecată, inexplicabilă din vocea lui îi stârni și ei mânia.

— Tu, Arhimagul, mă întrebi pe mine? De ce mă pui într-o situație și mai ridicolă decât cea în care sunt deja, Ged?

Atunci el se ridică. Vocea îi tremura.

— Dar nu... nu poți vedea... toate astea s-au sfârșit... s-au dus!

Ea stătea, cu ochii mari, încercând să-i vadă fața.

— N-am nici o putere, nimic. Am dat-o... am cheltuit-o... tot ce-aveam s-a dus. Ca să închid... ca să... așa că s-a terminat, s-a terminat cu asta.

Ea încercă să tăgăduiască ce spunea el, dar nu putu.

— Ca și cum ai vărsa puțină apă – explică el – o ceașcă de apă în nisip, pe pământ uscat. Trebuia să fac asta. Dar acum, n-am nimic de băut. Și însemnătate... ce însemnătate a avut, are, o ceașcă de apă în tot deșertul? Dispare deșertul? Ah! Ascultă!... obișnuia să-mi șoptească asta de dincolo de ușă: Ascultă, ascultă! Și m-am dus în tărâmul pustiit când eram tânăr. Și l-am întâlnit acolo, am devenit el, m-am însurat cu moartea mea. Mi-a dat viață. Apa, apa vieții, am fost o fântână, un izvor, curgând, dăruind. Dar izvoarele nu curg acolo. Tot ce-aveam până la urmă era o ceașcă de apă, și a trebuit s-o vărs pe nisip, în albia râului secat, pe pietre, în întuneric. Așa că s-a dus. S-a terminat. Gata.

Aflase destule, de la Ogion și de la Ged însuși, ca să știe despre ce ținut vorbea el, și că, deși vorbea în imagini, acestea nu erau măști ale adevărului, ci adevărul însuși, așa cum îl aflase la un moment dat. Știa de asemenea că trebuie să tăgăduiască ceea ce spunea el, indiferent dacă era adevărat sau nu.

— Nu-ți lași destul timp, Ged – zise ea. – întoarcerea din morți trebuie să fie un drum lung – chiar și pe spinarea dragonului. Ai nevoie de timp. De timp și de liniște, de tăcere, de nemișcare. Ai fost rănit. Te vei vindeca.

Vreme îndelungată, el rămase tăcut, stând pe loc. Se gândi că spusese ceea ce trebuia și că-i dăruise o oarecare alinare. Dar el vorbi, în sfârșit:

— La fel ca fetița?

Era ca un pumnal, atât de ascuțit încât nu-l simți pătrunzându-ți în trup.

— Nu știu – continuă el cu aceeași voce calmă, seacă – de ce-ai luat-o, știind că nu poate fi vindecată. Știind ce trebuie să fie viața ei... Presupun că e o parte din acest timp pe care l-am trăit – o vreme întunecată, o vârstă a ruinei, un timp al sfârșitului. Ai luat-o, bănuiesc, așa cum eu m-am dus să-mi întâlnesc dușmanul, pentru că era tot ce puteai face. Și așa trebuie să trăim mai departe în noua vârstă cu prăzile victoriei noaste asupra răului. Tu cu fetița ta arsă, iar eu cu absolut nimic... Disperarea grăiește liniștit, cu voce înceată.

Tenar se întoarse să se uite la toiagul magului, din locul întunecat din dreapta ușii, dar nu era nici un pic de lumină în el. Era cu totul întunecat, pe dinăuntru și pe dinafară. Prin ușa deschisă se zăreau două stele palide, sus pe cer. Se uită la ele. Voia să știe ce stele erau. Se ridică și se duse pe bâjbâite pe lângă masă, spre ușă. Ceața se ridicase și nu erau vizibile prea multe cele. Una dintre cele pe care le văzuse dinăuntru era steaua albă a verii căreia i se spunea, în Atuan, în propria ei limbă, *Tehanu*. N-o știa pe cealaltă. Nu știa cum i se spunea aici stelei Tehanu, în hardică, sau care era numele ei adevărat, cum îi ziceau dragonii. Știa doar cum ar fi numit-o mama ei, Tehanu, Tehanu. Tenar, Tenar...

— Ged – întrebă ea din ușă, fără să se întoarcă – cine te-a crescut când erai copil?

Veni să stea lângă ea, uitându-se și el la orizontul cețos al mării, la stele, la masa întunecată a muntelui de deasupra lor.

— Nimeni în mod special – răspunse el. – Mama mea a murit când eram bebeluș. Aveam niște frați mai mari. Nu mi-i aduc aminte. Era și

tatăl meu, fierarul. Și sora mamei mele. Ea și era vrăjitoarea din Zece Arini...

— Tușa Moss – precizează Tenar.

— Mai tânără. Avea oarecșce putere.

— Cum o chema?

Bărbatul rămase tăcut.

— Nu-mi aduc aminte – rosti el încet.

După o vreme, continuă:

— M-a învățat nume. Șoim, șoim pelerin, vultur, vultur pescar, uliu porumbar, uliu păsărar...

— Cum numești steaua aceea? Cea albă, de-acolo de sus.

— Inima lebedei – răspunse el, ridicând ochii spre stea. – În Zece Arini i se spunea Săgeata.

Dar nu-i rosti numele în Limba Facerii, nici numele adevărate ale șoimului, vulturului, uliului, învățate de la vrăjitoare.

— Ceea ce-am spus... Înăuntru... era greșit – vorbi el cu voce slabă. – N-ar fi trebuit să vorbesc deloc. Iartă-mă!

— Dacă nu vorbești, ce-aș putea face decât să te părăsesc?

Se întoarse spre el.

— De ce te gândești numai la tine? Mereu la tine? Ieși puțin afară – îi zise furioasă. – Vreau să mă bag în pat.

Uluit, murmurând o scuză, bărbatul ieși; iar ea, ducându-se în firidă, se dezbrăcă de haine, se băgă în pat și-și ascunse fața în căldura plăcută a cefei mătăsoase a lui Therru.

Știind ce trebuie să fie viața ei...

Mânia împotriva lui, negarea stupidă a adevărului vorbelor lui, se înălțară din dezamăgire. Deși Lark spusese de zece ori că nu se putea face nimic, sperase totuși ca Tenar să-i vindece arsurile; și, cu toate că zisese că nici măcar Ogion n-ar fi putut-o face, Tenar sperase la rândul său ca Ged s-o pată vindeca pe Therru – și-ar fi putut pune mâna pe cicatrice și totul ar fi fost întreg și nevătămat, ochiul orb s-ar fi limpezit, mâna ca o gheară ar fi devenit moale, iar viața distrusă – intactă.

Știind ce trebuie să fie viața ei...

Fețele întoarse, semnele de apărare împotriva răului, oroarea și curiozitatea, mila plină de dezgust și amenințările băgăreților, pentru că rănile atrag alte răni... Și niciodată brațele unui bărbat. Niciodată, nimeni care să o țină în brațe. Niciodată, nimeni în afară de Tenar. O, avea dreptate Ged, copila ar fi trebuit să moară, ar fi trebuit să fie moartă. Ar fi trebuit s-o lase să se ducă în ținutul acela uscat, ea, cu

Lark și cu Ivy, bătrâne femei care se amestecau unde nu le fierbea oala, miloase și crude în același timp. El avea dreptate, avea întotdeauna dreptate. Dar atunci, bărbații care-o folosiseră pentru nevoile și jocurile lor, femeia care răbdase ca ea să fie folosită... avuseseră pe deplin dreptate s-o bată până-și pierduse cunoștința și s-o împingă în foc, ca să ardă până murea. Numai că nu terminaseră treaba. Își pierduseră curajul, îi lăsaseră o urmă de viață în trup. Asta fusese greșit. Și tot ceea ce făcuse ea, Tenar, se dovedise greșit. Fusese dată puterilor întunecate când era încă un copil: fusese devorată de ele, răbdase să fie devorată. Credea ea că traversând marea, învățând alte limbi, fiind soția unui bărbat, mama unor copii, că doar trăindu-și viața, putea fi altceva decât ceea ce era – slujitoarea lor, hrana lor, proprietatea lor bună de folosit pentru nevoile și jocurile lor? Distrusă, îi trăsese spre ea pe cei distruși, parte a propriei sale nimiciri, corpul propriului ei rău.

Părul copilei era fin, cald, cu miros dulce. Stătea ghemuită în căldura brațelor lui Tenar, visând. Ce greșeală putea ea să fie? Nedreptățită, vătămată dincolo de orice îndreptare, dar nu o greșeală. Nu era pierdută, nu era pierdută, nu era pierdută... Tenar o strânse în brațe, rămânând nemișcată, și-și îndreptă gândurile spre lumina viselor sale, spre abisurile de aer sclipitor, spre numele dragonului, spre numele stelei. Inima Lebedei, Săgeata, Tehanu.

ȚESĂLA CAPRA NEAGRĂ pentru firele subțiri de lână scurtă pe care avea să le toarcă și să le ducă la un țesător să facă postav, celebra „blană mătăsoasă” din insula Gont. Bătrâna capră neagră fusese țesălată de o mie de ori, și-i plăcea, unduindu-se sub tragerea și înfigerea dinților țesalei din sârmă. Firele negre-cenușii rămase pe țesală se adunau într-un nor moale, murdar, pe care Tenar îl îndesă la sfârșit într-un sac de plasă; descâlci câțiva scaieți de pe marginile urechilor caprei în semn de mulțumire și o plesni amical peste coapsele ca de butoi.

— Be-he-he! – zbieră capra și plecă tropăind. Tenar ieși de pe pășunea îngrădită și ocoli casa până în față, aruncând o privire în partea cealaltă a pajiștii, ca să se asigure că Therru se juca încă acolo.

Moss îi arătase fetiței cum să împletească coșuri de iarbă și, așa stângace cum era mâna mutilată, începuse să prindă șiretlicul. Stătea acolo, în iarba din poiană, având în pală ceea ce lucra, dar nu făcea nimic. Îl privea pe Șoiman.

El se afla destul de departe, spre buza falezei. Era întors cu spatele

și nu știa că-l privește cineva, pentru că urmărea o pasăre, un pui de vindereu; la rândul lui, acesta urmărea cine știe ce pradă mică pe care-o zărise în iarbă. Stătea agățat, bătând din aripi, vrând să sperie hârciogul sau șoarecele, să-l facă să intre în panică și să fugă spre cuibul lui. Bărbatul stătea în picioare, Ia fel de încordat, la fel de flămând, privind atent pasărea. Încet, ridică mâna dreaptă, ținând brațul drept, și păru să vorbească, deși vântul îi purtă vorbele departe. Vindereul coti, scoțându-și țipătul ascuțit, trident, pătrunzător, țâșni în sus și se îndepărtă spre pădure.

Bărbatul coborî brațul și rămase nemișcat, privind pasărea. Copila și femeia stăteau liniștite. Doar pasărea zbura spre libertate.

A VENIT ODATĂ LA MINE ca șoimii – șoim pelerin – povestise Ogion la foc, într-o zi de iarnă.

Îi vorbise de vrăjile Preschimbării, de transformări, de magul Bordger care devenise urs.

— A urcat până la mine, pe încheietura mâinii, dinspre miazănoapte și dinspre apus. L-am adus aici, lângă foc. Nu putea vorbi. Pentru că îl cunoșteam, am putut să-l ajut; putea să dezbrace înfățișarea de șoim și să devină din nou om. Dar a existat întotdeauna ceva de șoim în el. În satul lui, îi spuneau Șoimanul pentru că șoimii sălbatici veneau la el, la un cuvânt de-al lui. Cine suntem? Ce înseamnă să fii om? Înainte de a-și căpăta numele, înainte de a avea cunoaștere, înainte de a avea putere, șoimul era înăuntrul lui, și omul, și bărbatul, și magul, și mai mult de-atât – era ceea ce nu putem numi. Și la fel suntem noi toți...

Fata care stătea în fața șemineului, cu privirea pierdută la foc, ascultând, văzu șoimul; văzu bărbatul; văzu păsările cum veneau la el, cum veneau la vorbele lui, atunci când le spunea pe nume, cum veneau bătând din aripi pentru a-l apuca de braț cu ghearele lor feroce; văzu cu ochii ei șoimul, pasărea sălbatică.

CAPITOLUL 7
TOWNSEND

NEGUSTORUL DE OI care-i adusese mesajul lui Ogion la ferma din Valea de Mijloc, apăru într-o după-amiază la casa magului.

— O să vinzi caprele, acum, că lordul Ogion s-a dus?

— S-ar putea – răspunse Tenar pe un ton neutru.

Se întrebase de fapt cum s-ar descurca dacă ar rămâne în Re Albi. Ca orice vrăjitor, Ogion fusese sprijinit de oamenii pe care-i slujea cu talentele și puterile sale – în cazul lui, de toată lumea din Gont. Nu trebuia decât să ceară și i se dădea cu recunoștință ceea ce avea nevoie, un târg bun pentru bunăvoința unui mag; dar nu fusese niciodată nevoit să ceară. Mai curând, trebuia să dăruiască excesul de mâncare, îmbrăcăminte, unelte, animalele și toate lucrurile de primă necesitate și podoabele care-i erau oferite sau pur și simplu lăsate în pragul ușii. *Ce să fac cu ele?* întreba el dezorientat, cu brațele pline de găini indignate, cârâitoare, sau cu valuri de tapiserii, sau cu ulcioare cu sfeclă murată.

Dar Tenar își părăsise traiul în Valea de Mijloc. Nu se gândise, atunci când plecase atât de brusc, cât de mult ar fi putut â;a. Nu luase cu ea cele șapte bucăți de fildeș, tezaurul lui Flint; nici nu i-ar fi fost de folos acești bani în sat, în afară de cumpărarea de pământ sau de animale, sau ca să trateze cu vreun negustor care urca din Portul Gont, vânzând blană de pellawi sau mătăsuri din Lorbanery fermierilor bogați și micilor lorzi din Gont. Ferma lui Flint dădea tot ceea ce aveau nevoie ea și cu Therru ca să mănânce și să se îmbrace; dar cele șase capre ale lui Ogion, fasolea și ceapa fuseseră mai mult pentru plăcerea decât pentru nevoile lui. Trăise pe seama cămării, a darurilor sătenilor, care i le făceau de dragul lui, și a generozității tușii Moss. Chiar ieri, vrăjitoarea spusese:

— Drăguțo, puii găinii mele cu guler au ieșit din ouă, și o să-ți aduc doi-trei puișori când or să înceapă să scurme. Magul nu i-ar fi ținut, sunt prea zgomotoși și prostuți, zicea el, dar ce înseamnă o casă fără pui la ușă?

Adevărat, găinile intrau și ieșeau liber pe ușa lui Moss, dormeau în patul ei și îmbogățeau mirosurile încăperii întunecoase, afumate,

urât-mirositoare dincolo de orice imaginație.

— E o capră tânără, cu maro și alb, care-o să devină bună de lapte – îi zise Tenar bărbatului cu trăsături ascuțite.

— Mă gândeam la toată turma – replică el. – Poate... Sunt numai cinci sau șase, așa-i?

— Șase. Acum sunt la pășune, acolo sus, dacă vrei să arunci o privire.

— O să mă uit.

Dar nu se mișcă. Nici una dintre părți, firește, nu voia să se arate prea dornică de comerț.

— Ai văzut corabia cea mare care tocmai a sosit? – întrebă el.

Casa lui Ogion dădea spre apus și miazănoapte, și de lângă ea se puteau vedea numai promontoriile stâncoase de la intrarea în golf, Stâncile Îmbrățișate; dar din satul propriu-zis, din câteva locuri, puteai să privești de-a lungul drumului abrupt care ducea în

Portul Gont și să vezi docurile și întregul port. Privitul corăbiilor era o îndeletnicire obișnuită în Re Albi. De cele mai multe ori se aflau câțiva bătrâni pe banca din spatele turnătoriei de bronz, care oferea cea mai bună perspectivă, și, cu toate că era posibil să nu fi coborât niciodată cele cincisprezece mile în zigzag ale drumului spre Portul Gont, aceștia urmăreau sosirile și plecările corăbiilor ca pe un spectacol, straniu și totuși familiar, dat pentru distracția lor.

— Din Havnor, a zis băiatul fierarului. Era jos, în port, tocmindu-se pentru lingourile de bronz. S-a întors aseară târziu. Corabia cea mare e din Marele Port din Havnor, a zis el.

Negustorul vorbea probabil ca să-i abată gândurile de la prețul caprelor, iar șiretenia din priviri poate că-i era pur și simplu dată de felul în care-i arătau ochii. Căci Marele Port din Havnor nu făcea prea mult comerț cu Gont, o insulă săracă și îndepărtată, demnă de atenție doar pentru vrăjitori, piraţi și capre; și ceva din cuvintele „corabia cea mare” o neliniștea sau o alarma, nu știa de ce.

— A zis că au auzit că acum e un rege în Havnor – continuă negustorul de oi, cu o privire piezișă.

— Ăăă s-ar putea să fie un lucru bun – comentă Tenar.

Townsend încuviință.

— Ar putea ține departe scursurile străine...

Tenar înclină cu amabilitate capul său străin.

— Sunt însă cei de-acolo, din Port, care poate că n-or să fie mulțumiți...

Se referea la căpitanii de piraţi din Gont, al căror control asupra

mărilor din nord-est crescuse în ultimii ani până la punctul în care multe dintre vechile legături comerciale regulate, cu insulele centrale din Arhipelag, fuseseră întrerupte sau abandonate; acest lucru îi sărăcise pe toți cei din Gont, în afară de piraţi, dar nu-i împiedica pe aceştia să apară drept eroi în ochii celor mai mulţi dintre locuitorii insulei. Din câte ştia ea, fiul lui Tenar era marinar pe o corabie de piraţi. Mai sigur, poate, aşa, decât pe un vas comercial regulat. *Mai bine rechin decât heringi* după cum se spunea.

— Sunt câţiva care nu-s niciodată mulţumiţi, indiferent ce se petrece – comentă Tenar, urmând automat regulile conversaţiei; dar având prea puţină răbdare pentru ele, adăugă, ridicându-se:

— O să-ţi arăt caprele. Poţi să te uiţi Ia ele. Nu ştiu dacă le vom vinde pe toate sau măcar vreuna dintre ele.

Îl duse pe bărbat la poarta păşunii de sorg şi-l lăsă acolo. Nu-i plăcea omul. Nu era vina Iui că-i adusese veşti proaste, o dată sau poate de două ori, dar avea ochi alunecoşi, şi nu-i plăcea tovărăşia lui. Nu i-ar fi vândut caprele lui Ogion. Nici măcar pe Sippy.

DUPĂ CE PLECĂ NEGUSTORUL, fără să încheie târgul, Tenar se simţi stânjenită. Îi zisese: *Nu ştiu dacă vom vinde,* şi asta fusese o nesăbuinţă, să spună *noi* în loc de *eu,* când el nu ceruse să vorbească cu Şoimanul, nici măcar nu făcuse aluzie la el, aşa cum era de aşteptat să facă un bărbat care se târguia cu o femeie, în special când aceasta îi refuza oferta.

Nu ştia ce credeau în sat despre Şoiman, despre prezenţa şi nonprezenţa lui. Ogion, rezervat, tăcut şi din unele puncte de vedere temut, fusese magul şi consăteanul lor. De Şoiman ar fi putut fi mândri ca nume, Arhimagul care trăise o vreme în Re Albi şi făcuse lucruri minunate, păcălind un dragon în cele Nouăzeci de Insule, aducând înapoi Inelul lui Erreth-Akbe de pe undeva, şi altele; dar nu-l cunoşteau. Nici el nu-i cunoştea pe ei. De când venise, nu se dusese în sat, ci numai în pădure, în sălbăticie. Nu se gândise la asta mai înainte, dar evita satul la fel de categoric ca şi Therru.

Trebuie să se fi vorbit despre el. Era un sat, iar oamenii vorbeau. Dar bârfele despre isprăvile vrăjitorilor şi ale magilor nu mergeau prea departe. Problema era prea stranie, vieţile oamenilor puterii erau prea ciudate, prea diferite de ale lor. *Las-o baltă,* îi auzise pe sătenii din Valea de Mijloc spunând atunci când cineva ajungea să facă speculaţii prea libere despre un aducător de ploaie aflat în trecere sau despre propriul lor vrăjitor, Beech... *Las-o halta. El merge pe drumul lui, nu*

pe-al nostru.

Cât despre ea, întrebarea dacă ar fi trebuit să rămână să îngrijească și să slujească un asemenea om al puterii nu părea îndoielnică pentru ei; era din nou un caz de *las-o baltă.* Nici Tenar nu fusese prea des în sat; de aceea, nu erau nici prietenoși, nici ostili față de ea. Locuise cândva acolo, în cabana lui Fan țesătorul, era eleva bătrânului mag, care îl trimisese pe Townsend în jurul muntelui, s-o cheme; toate astea erau foarte bune. Apoi însă ea venise cu copilul acela groaznic la vedere, cine-ar umbla cu așa ceva la lumina zilei de bunăvoie? Și ce fel de femeie ar fi fost eleva unui vrăjitor, îngrijitoarea unui vrăjitor? Aici e vorba de vrăjitorie, desigur, și străină pe deasupra. Dar la fel de adevărat se dovedea faptul că fusese soția unui fermier bogat, acolo, departe, în Valea de Mijloc; deși acum el era mort, iar ea văduvă. Ei, dar cine putea înțelege căile vrăjitorilor? Las-o baltă, mai bine las-o baltă...

Se întâlni cu Arhimagul din Terramare în timp ce acesta venea pe lângă gardul grădinii. Îi spuse:

— Se zice că a venit o corabie din orașul Havnor...

El se opri. Făcu o mișcare, imediat controlată, dar aceasta fusese începutul unui gest de a se întoarce s-o ia la fugă, să scape și să fugă ca un șoarece din fața unui șoim.

— Ged! – exclamă ea. – Ce e?

— Nu pot – răspunse el – Nu-i pot privi în față.

— Pe cine?

— Oamenii care vin de la el. De la rege.

Chipul îi devenise cenușiu, ca atunci când ajunsese prima oară aici, și se uita în jur, căutând un loc unde să se ascundă.

Groaza lui era atât de presantă și neajutorată încât ea se gândea numai cum să-l cruțe.

— Nu trebuie să-i vezi. Dacă vine cineva, îl dau afară. Acum, vino înapoi în casă... N-ai mâncat nimic toată ziua.

— A fost un om acolo – spuse el.

— Townsend, care prețuia caprele. I-am zis să plece. Haide!

El o urmă, și când intrară în casă, femeia închise ușa.

— Cu siguranță nu-ți *pot* face nici un rău, Ged. De ce-ar face-o?

Bărbatul se așeză la masă și clătină din cap posomorât.

— Nu, nu...

— Ei știu că ești aici?

— Nu știu.

— De ce te temi? – îl întrebă, fără nerăbdare, dar cu o anumită

autoritate rațională.

El își acoperi fața cu mâinile, masându-și tâmplele și fruntea, cu ochii plecați.

— Am fost... îngăimă el. Eu nu...

Era tot ce reușea să rostească.

Tenar îl opri, spunând:

— E bine, totul e bine.

Nu îndrăznea să-l atingă, de teamă să nu-i mărească umilirea prin ceva care să semene câtuși de puțin a milă. Era furioasă pe el, și pentru el.

— Nu-i treaba lor – continuă ea – unde ești sau cine ești, sau ce alegi să faci sau să nu faci! Dacă vin să-și bage nasul, pot să plece la fel de curioși precum au venit!

Asta era o vorbă a lui Lark. Se simțea tânjind după compania unei femei obișnuite, cu judecată.

— Oricum, corabia s-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu tine. Ar putea vâna pirați la ei acasă. O să fie și ăsta un lucru bun, când regele se apucă să facă asta... Am găsit niște vin în spatele dulapului, două butelci, mă întreb cât timp le-a ascuns Ogion aici. Cred că amândurora ne-ar prinde bine un pahar de vin. Și niște pâine cu brânză. Micuța a mâncat de prânz și a plecat cu Heather să prindă broaște. S-ar putea să avem picioare de broască la cină. Dar acum, pâine și brânză. Și vin. Mă întreb de unde e, cine i l-a adus lui Ogion și cât de vechi este.

Vorbi mai departe, flecăreală femeiască, cruțându-l de la a fi nevoit să răspundă sau de la a interpreta greșit orice moment de tăcere, până când bărbatul trecu peste criza de rușine, mâncă puțin, și bău un pahar din vinul roșu vechi, delicat.

— E mai bine să plec, Tenar – spuse el. – Până când o să învăț să fiu ceea ce sunt acum.

— Unde să pleci?

— Sus pe munte.

— Să hoinărești – ca Ogion?

Se uită la el. Își aminti cum mergea alături de el pe drumurile din Atuan, râzând pe seama lui: *Vrăjitorii cerșesc deseori?* Iar el răspunsese: *Da, dar încearcă să dea ceva în schimb.*

Îl întrebă cu prudență:

— Ai putea să te descurci o vreme ca aducător de ploaie, sau ca găsitor?

Îi umplu paharul până sus.

El clătină din cap. Bău vinul și se uită în altă parte.

— Nu – zise el. – Nici una dintre ele. Nimic din toate astea.

Femeia nu-l credea. Voia să se revolte, să tăgăduiască, să-l întrebe: Cum se poate, cum poți spune așa ceva – ca și cum ai fi uitat tot ce știi, tot ce-ai învățat de la Ogion, la Roke și în călătoriile tale! Nu se poate să fi uitat cuvintele, numele, faptele artei tale. Ai învățat, ți-ai câștigat puterea!... Se stăpâni să spună asta, dar murmură altceva:

— Nu înțeleg. Cum poate totul...

— O ceașcă de apă – explică el, înclinându-și paharul puțin, ca pentru a-l vărsa.

Și, după un timp:

— Ce nu înțeleg, este de ce m-a adus înapoi. Bunătatea celor tineri înseamnă cruzime... Așa că mă aflu aici, trebuie să mă împac cu asta, până când o să mă pot duce înapoi.

Tenar nu știa prea limpede ce voia el să spună, dar auzi o nuanță de reproș sau de plângere care, la el, o zdruncină și o înfurie. Vorbi cu răceală:

— Kalessin a fost cel care te-a adus aici.

Era întuneric în casă, cu ușa închisă și numai cu fereastra cea mică dinspre apus, care să lase înăuntru lumina după-amiezii târzii. Nu putea distinge expresia de pe chipul lui; dar dintr-odată bărbatul ridică paharul spre ea cu un surâs înnegurat și bău.

— Vinul ăsta... – vorbi el. – Vreun mare negustor sau un pirat trebuie să i-l fi adus lui Ogion. N-am băut niciodată ceva asemănător. Nici măcar în Havnor.

Învârti în mâini paharul scund, cu privirea plecată spre el.

— O să-mi iau un nume oarecare – zise el – și o să plec peste munte, către Armouth și către ținutul Pădurii de Răsărit, de unde am venit. Or să adune fânul. E întotdeauna de lucru la fân și la cules.

Femeia nu știa cum să răspundă. Șubred și cu înfățișare bolnăvicioasă, i s-ar fi dat o asemenea muncă doar din milă sau din răutate; iar dacă ar fi primit-o, n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Drumurile nu mai sunt ce-au fost – zise ea. – În acești ultimi ani, sunt hoți și bande pretutindeni. Scursuri străine, cum spune prietenul meu Townsend. Nu mai e sigur să mergi singur.

Privindu-l în lumina slabă, ca să vadă cum primea aceste vorbe, se întrebă pentru o clipă, cu ironie, cum trebuie să fie să nu fi fost niciodată nevoit să te temi de o ființă umană – și cum ar fi să trebuiască să înveți să-ți fie frică.

— Ogion mergea încă... – începu el, apoi închise gura; își adusese

aminte că Ogion fusese mag.

— În partea de sud a insulei – zise Tenar – se cresc o mulțime de animale. Oi, capre, vite. Le mână sus, pe dealuri, înainte de Dansul cel Lung, și le țin acolo la pășunat până vin ploile. E întotdeauna nevoie de păstori.

Bău o înghițitură de vin. O simțea în gură ca pe numele dragonului.

— Dar de ce nu poți să rămâi aici?

— Nu în casa lui Ogion. E primul loc în care or să vină.

— Ei, și ce dacă vin? Ce-or să vrea de la tine?

— Să fiu ce-am fost.

Dezolarea din glasul lui o făcu să înghețe.

Rămase tăcută, încercând să-și aducă aminte cum fusese să fie puternică, să fie Cea Devorată, Preoteasa Unică a Mormintelor din Atuan, și apoi să piardă toate astea, să le arunce, să devină doar Tenar, doar ea însăși. Se gândi cum ar fi fost să fie femeie în floarea tinereții, cu copii și bărbat, și apoi să piardă toate astea, să ajungă bătrână și văduvă, fără putere. Dar chiar și așa, nu simțea că-i înțelege rușinea, agonia umilinței. Poate că numai un bărbat putea simți astfel. O femeie se obișnuia cu rușinea.

Sau poate că tușa Moss avea dreptate și, când carnea se dusese, cochilia era goală.

Gânduri de vrăjitoare, cugetă ea. Și ca să abată gândurile lui și ale ei la altceva, și pentru că vinul delicat, arzător îi însuflețea spiritul și limba, spuse:

— Știi, m-am gândit – la faptul că Ogion mi-a dat lecții, iar eu n-am vrut să continuu, ci am plecat, l-am găsit pe fermierul meu și m-am măritat cu el – m-am gândit, când am făcut asta, m-am gândit, în ziua nunții, *Ged va fi furios când va auzi așa ceva!*

Râdea în timp ce vorbea.

— Am fost – răspunse el.

Ea aștepta. El continuă:

— Am fost dezamăgit.

— Furios – insistă ea.

— Furios – recunoscu el.

Umplu paharul lui Tenar.

— Pe atunci, aveam puterea de a cunoaște puterea – continuă. – Iar tu... tu străluceai în acel loc înfiorător. Labirintul, în bezna aceea.

— Păi atunci, spune-mi: ce-ar fi trebuit să fac cu puterea pe care-o aveam și cu învățătura pe care Ogion încerca să mi-o dea?

— S-o folosești.

— Cum?

— Așa cum este folosită Arta Magiei.

— De către cine?

— De către vrăjitori – răspunse el, cu puțină durere în glas.

— Magie înseamnă talentele, meșteșugurile vrăjitorilor, ale magilor?

— Ce altceva să însemne?

— Asta-i tot ce-ar putea însemna vreodată?

El rămase pe gânduri, ridicând ochii spre ea o dată sau de două ori.

— Când Ogion mă învăța – spuse ea – aici – chiar aici lângă șemineu – cuvintele Limbii Vechi, erau la fel de ușoare și la fel de dure în gura mea ca și într-a lui. A fost ca și cum aș fi învățat limba pe care-o vorbeam înainte de a mă naște. Însă restul – știința, runele puterii, farmecele, regulile, trezirea forțelor – totul era mort pentru mine. Limba altcuiva. Obișnuiam să mă gândesc că aș fi putut să mă îmbrac ca războinic, cu lance, sabie, panaș și tot restul, dar nu mi s-ar potrivi, nu-i așa? Ce să fac cu sabia? M-ar transforma asta într-un erou? Aș fi tot eu, în haine străine, abia în stare să merg.

Sorbi din vin.

— Așa că le-am dat jos pe toate – vorbi ea mai departe – și mi-am pus propriile mele haine.

— Ce-a zis Ogion când l-ai părăsit?

— Ce spune Ogion de obicei?

Replica stârni din nou surâsul înnegurat.

— N-a zis nimic.

Ea încuviință.

După un timp, continuă mai blând:

— M-a primit pentru că tu m-ai adus la el. Nu mai voia nici un ucenic după tine, și n-ar fi luat niciodată o fată decât dacă venea din partea ta, la cererea ta. Dar m-a iubit. M-a respectat. Și eu l-am iubit și l-am respectat. Dar nu-mi putea da ceea ce voiam, iar eu nu puteam lua ceea avea el de dat. Știa asta. Dar, Ged, a fost cu totul altceva când a văzut-o pe Therru. În ziua dinainte de a muri... Tu spui, și Moss spune, că puterea cunoaște puterea. Nu știu ce-a văzut la ea, dar a zis: *Învață-o!* A mai zis...

Ged aștepta.

— A zis: *Or să se teamă de ea.* Și a mai zis: *Învață-o tot! Nu Roke.* Nu știu ce voia să spună. De unde să știu? Dacă aș fi stat aici, cu el, aș fi

putut să știu, aș fi putut s-o învăț. M-am gândit însă: *Ged va veni, el o să știe. O să știe ce s-o învețe, ce trebuie să știe, mica mea vătămată.*

— Nu știu – răspunse el, vorbind foarte încet. – Am văzut... la copil văd doar... nedreptatea făcută. Răul.

Își termină vinul.

— N-am nimic să-i dau – adăugă el.

Se auzi la ușă un ciocănit ușor, ca un zgâriat. El se ridică brusc, tresărind, cu aceeași răsucire neajutorată a corpului, căutând un loc să se ascundă.

Tenar se duse la ușă, o întredeschise și o mirosi pe Moss, înainte de a o vedea.

— Sunt niște oameni în sat – șopti bătrâna pe un ton dramatic. – Tot felul de oameni de soi vin din port, de pe corabia cea mare care-a sosit din orașul Havnor, se zice. Vin după Arhimag, se zice.

— El nu vrea să-i vadă – spuse Tenar cu glasul stins.

N-avea nici cea mai mică idee ce să facă.

— Cred că nu – încuviință vrăjitoarea.

Și, după o pauză de așteptare:

— Atunci unde e?

— Aici – răspunse el, venind la ușă și deschizând-o mai larg. Moss îl privi și nu spuse nimic.

— Știu unde sunt?

— Nu de la mine – zise Moss.

— Dacă vin aici – interveni Tenar – tot ce trebuie să faci este să-i trimiți de unde-au venit – la urma urmei, ești Arhimagul...

Nici el, nici Moss nu-i acordară atenție.

— N-or să vină la mine acasă – vorbi Moss. – Vino, dacă vrei.

El o urmă, aruncându-i o privire, dar nici un cuvânt lui Tenar.

— Dar ce să le spun? – vru ea să știe.

— Nimic, drăguțo – răspunse vrăjitoarea.

HEATHER ȘI THERRU SE ÎNTOARSERĂ din mlaștini cu șapte broaște moarte într-un sac de plasă, iar Tenar își făcu de lucru tăind și curățând de piele picioarele pentru cina celor care le vânaseră. Tocmai termina, când auzi voci afară și, ridicând privirea spre ușa deschisă, văzu niște oameni *stând* în cadrul ei – oameni cu pălării, o scânteie de aur, o sclipire...

— Doamna Goha? – se auzi o voce plicticoasă.

— Intrați! – zise ea.

Intrară: cinci bărbați, părând de două ori mai mulți în încăperea

cu tavanul jos, înalți și impunători. Se uitară în jur, iar ea văzu ceea ce vedeau ei.

Vedeau o femeie stând la o masă, ținând un cuțit lung, ascuțit. Pe masă se afla un tocător, iar pe acesta, pe o parte, o grămăjoară de picioare curățate, alb-verzui; pe cealaltă, o grămadă de broaște grase, însângerate, moarte. În umbra din spatele ușii pândea ceva – un copil, dar un copil diform, desfigurat, având doar o jumătate de față și mâna ca o gheară. Pe un pat dintr-o firidă, dedesubtul singurei ferestre, stătea o tânără femeie solidă, osoasă, holbându-se la ei cu gura larg deschisă. Avea mâinile pline de sânge și noroi, iar cămașa umedă mirosea a apă stătută. Când îi văzu că se uitau la ea, încercă să-și ascundă fața în fustă, dezgolindu-și picioarele până la coapse.

Întoarseră privirea de la ea și de la copil, și nu mai aveau la cine altcineva să se uite decât la femeia cu broaștele moarte.

— Doamna Goha? – repetă unul dintre ei.

— Așa mi se spune – vorbi ea.

— Venim din Havnor, de la rege – rosti vocea plicticoasă.

Nu-i vedea prea clar fața, contra luminii.

— Îl căutăm pe Arhimag, pe Șoimanul din Gont. Regele Lebannen urmează să fie încoronat la sosirea toamnei și dorește să-l aibă alături pe Arhimag, domnul și prietenul său, pentru a se pregăti de încoronare, și pentru a-l încorona, dacă dorește.

Bărbatul vorbea hotărât și protocolar, ca unei doamne dintr-un palat. Purta pantaloni sobri de piele și cămașă de in prăfuită din cauza drumului urcat din Portul Gont, dar era o pânză fină, cu broderie de fir de aur la gât.

— Nu-i aici – zise Tenar.

Doi băieței din sat se uitară înăuntru din ușă, apoi se retraseră, se uitară din nou și fugiră strigând.

— Poate că ne poți spune unde este, doamnă Goha? – insistă bărbatul.

— Nu pot.

Se uită la ei toți. Teama pe care-o simțise la început – inspirată de panica Șoimanului, poate, sau doar de neliniștea la vederea unor străini – se potolea. Se afla aici, în casa lui Ogion; și știa destul de bine de ce Ogion nu se temuse niciodată de oamenii sus-puși.

— Trebuie să fiți obosiți după drumul acela lung – spuse. – Vreți să stați jos? Avem vin. Trebuie să spăl paharele.

Duse tocătorul pe bufet, puse picioarele de broască în cămară, împinse restul cu lama cuțitului în găleata cu rămășițe pe care

Heather avea s-o ducă porcilor țesătorului Fan, își spălă mâinile până la cot și cuțitul în albie, turnă apă proaspătă și clăti cele două pahare din care băuseră ea și cu Șoimanul. Mai era un singur pahar în dulap și două cești de lut fără toartă. Le puse pe toate pe masă și turnă vin pentru vizitatori; în sticlă rămăsese exact atât cât era nevoie pentru toți. Schimbară priviri între ei și nu se așezară. Regulile ospitalității îi sileau totuși să accepte ceea ce li se oferea. Fiecare luă o ceașcă sau un pahar, cu un murmur politicos. Închinând în cinstea femeii, băură.

— Pe legea mea! – exclamă unui dintre ei.

— Andrade – ultima recoltă – completă altul, cu ochii mari.

Al treilea clătină din cap.

— Andrade – anul Dragonului – conchise solemn.

Al patrulea încuviință și sorbi din nou, cu respect. Al cincilea, care fusese primul care vorbise, ridică din nou ceașca de lut către Tenar și rosti:

— Ne onorezi cu vinul unui rege, doamnă.

— A fost al lui Ogion – zise ea. – Asta a fost casa lui Ogion. E casa lui Aihal. Știați asta, domnilor?

— Știam, doamnă. Regele ne-a trimis la această casă, crezând că Arhimagul avea să vină aici; și, când vestea morții maestrului a ajuns în Roke și Havnor, am fost și mai siguri de asta. Dar un dragon l-a luat pe Arhimag din Roke. Și nici o veste sau mesaj n-a sosit de la el de atunci, nici în Roke, nici la rege. Iar regele pune mult la inimă, și e în interesul nostru, al tuturor, să știm că Arhimagul e aici și că se simte bine. A venit aici, doamnă?

— Nu pot spune – replică ea, dar era o ambiguitate prost inspirată, și-și putea da seama că și bărbații gândeau la fel.

Îndreptă spatele, stând în picioare în spatele mesei.

— Adică n-o să vă spun. Cred că, dacă Arhimagul dorește să vină, va veni. Dacă dorește să nu fie găsit, n-o să-l găsiți. Sunt sigură că n-o să-l căutați împotriva voinței sale...

Cel mai în vârstă și mai înalt dintre bărbați zise:

— Voința regelui este voința noastră.

Primul care vorbise adăugă, mai împăciuitor:

— Noi suntem doar mesageri. Ce se întâmplă între rege și Arhimagul Insulelor este doar între ei. Noi căutăm doar să ducem solia și răspunsul.

— Dacă pot, o să am grijă ca mesajul vostru să ajungă la el.

— Și răspunsul? – întrebă cel mai vârstnic.

Ea nu scoase nici un cuvânt, iar primul vorbitor continuă:

— Vom rămâne aici vreo câteva zile, în casa lordului din Re Albi, care, auzind de sosirea corăbiei noastre, ne-a oferit ospitalitate.

Femeia avu senzația că se întinde o capcană sau că se strânge un laț, deși nu știa de ce. Vulnerabilitatea Șoimanului, simțul propriei slăbiciuni o molipsiseră și pe ea. Iritată, își folosi ca apărare înfățișarea, faptul că părea să fie o simplă gospodină, o menajeră între două vârste – dar așa părea? Exista și adevărul, iar lucrurile astea erau mai subtile chiar decât deghizările și preschimbările de formă ale vrăjitorilor. Plecă fruntea și spuse:

— Asta va fi mai potrivit pentru confortul domniilor-voastre.

Vedeți că trăim foarte simplu aici, ca și bătrânul mag.

— Și beți vin de Andrade – comentă cel care identificase recolta, un bărbat chipeș, cu ochi strălucitori și un zâmbet cuceritor.

Ea, jucându-și rolul, rămase cu capul plecat. Dar, în timp ce-și luau rămas-bun și ieșeau unul câte unul, era convinsă că oricum ar părea și oricum ar fi, dacă nu știau acum că ea era Tenar cea cu Inelul, aveau s-o afle destul de curând; și astfel vor ști că ea chiar îl cunoștea pe Arhimag și că era cu adevărat calea lor către el, dacă erau hotărâți să-l găsească.

Când îi văzu plecați, lăsă să-i scape un oftat adânc. Heather făcu la fel și închise în sfârșit gura, care rămăsese căscată tot timpul cât bărbații fuseseră aici.

— Eu niciodată – vorbi ea, pe un ton de mulțumire adâncă, deplină, și se duse să vadă unde se rătăciseră caprele.

Therru ieși din locul întunecat din spatele ușii, unde se baricadase împotriva străinilor cu toiagul lui Ogion, bastonul de anin al lui Tenar și propriul ei băț de alun. Se mișcă în felul încordat, sfios, pe care-l abandonase de când erau aici, fără să se uite în sus, cu jumătatea distrusă a feței înclinată înspre umăr.

Tenar se duse spre ea și îngenunche ca s-o îmbrățișeze.

— Therru – îi șopti ea – n-or să-ți facă nici un rău. Nu vor să rănească pe nimeni.

Copila nu se uită la ea. O lăsă pe Tenar s-o țină în brațe ca pe un buștean.

— Dacă spui tu, n-o să-i mai las niciodată în casă.

După o vreme, fetița se mișcă puțin și întrebă cu glasul ei răgușit, gros:

— Ce-or să-i facă Șoimanului?

— Nimic – răspunse Tenar. – Nici un rău! Au venit...

Vor să-l cinstească.

Dar începuse să vadă ce i-ar fi făcut încercarea lor de a-l cinsti – i-ar fi tăgăduit pierderea, i-ar fi refuzat durerea pentru ceea ce pierduse, l-ar fi silit să joace rolul a ceea ce nu mai era.

Când dădu drumul copilei, Therru se duse la dulap și scoase mătura lui Ogion. Mătură podeaua cu sârguință în locul unde stătuseră oamenii din Havnor, ștergându-le urmele, aruncând praful lăsat de picioarele lor afară pe ușă, peste prag. Urmărind-o, Tenar se hotărî.

Se duse la raftul pe care se aflau cele trei cărți mari ale lui Ogion și le răsfoi. Găsi câteva pene de gâscă și o călimară de cerneală pe jumătate uscată, dar nici un petic de hârtie sau de pergament. Își învinse șovăiala, detestând să provoace stricăciuni unui obiect atât de sacru ca o carte, tăie și scoase o fâșie îngustă de hârtie din pagina albă de la sfârșitul Cărții Runelor. Se așeză la masă, înmuie pana în cerneală și scrise. Nici cerneala, nici cuvintele nu ieșeau ușor. Abia dacă mai scrisese câte ceva de când stătuse la aceeași masă, un sfert de secol în urmă, cu Ogion uitându-se peste umărul ei, învățând-o Runele din hardică și Marile Rune ale Puterii. Scrise:

du-te ferma stejari din valea de mijloc la clerbrook
zi goha te-a trimis să ai grijă de grădină și oi.

Îi luă aproape la fel de mult s-o recitească pe cât îi luase s-o scrie. Până acum, Therru terminase cu măturatul și o privea cu atenție.

Adăugă un cuvânt:

deseară

— Unde-i Heather? – o întrebă pe fetiță în timp ce împăturea hârtia o dată, apoi de două ori. – Vreau să meargă să ducă asta la casa tușii Moss.

Tânjea să se ducă singură, să-l vadă pe Șoiman, dar nu îndrăznea să fie văzută plecând, ca nu cumva ei s-o urmărească și să-i conducă la el.

— Mă duc eu – șopti Therru.

Tenar se uită la ea cu asprime.

— O să trebuiască să te duci singură, Therru. Dincolo de sat.

Copila dădu din cap.

— I-o dai numai lui!

Ea încuviință din nou.

Tenar îndesă hârtia în buzunarul fetiței, o îmbrățișă, o sărută, o lăsă să plece. Therru plecă, acum nu ghemuindu-se timidă, ci alergând liber, zburând, se gândi Tenar, văzând-o dispărând în lumina serii de dincolo de cadrul ușii, zburând ca o pasăre, ca un dragon, ca un copil, liberă...

CAPITOLUL 8
ȘOIMI

THERRU SE ÎNTOARSE CURÂND CU răspunsul Șoimanului:

— A zis c-o să plece deseară.

Tenar auzi răspunsul cu mulțumire, ușurată că el îi acceptase planul, că avea să dispară din fața acestor mesageri și a acestor mesaje de care era îngrozit. Abia după ce le oferi lui Heather și lui Therru ospățul lor cu picioare de broască, după ce-o puse pe Therru în pat, îi cântă, și rămase singură, stând în capul oaselor, fără lampă sau lumină de la focul din vatră, inima începu să i se strângă. El plecase. Nu era puternic, era rătăcit și nesigur, avea nevoie de prieteni; iar ea îl trimisese departe de cei care erau și cei care doreau să-i fie prieteni. Plecase, iar ea trebuia să rămână, să abată câinii de pe urmele lui, măcar câtă vreme rămâneau în Gont sau plecau înapoi spre Havnor.

Panica lui și supunerea ei față de aceasta începură să i se pară atât de lipsite de rațiune, încât se gândi că era la fel de lipsit de rațiune și de improbabil faptul că ar fi plecat cu adevărat. Și-ar fi folosit inteligența ca să se ascundă pur și simplu în casa lui Moss, ultimul loc din Terramare în care un rege ar căuta un Arhimag. Ar fi fost mult mai bine dacă rămânea acolo până când plecau oamenii regelui. Apoi se putea întoarce la casa lui Ogion, unde era de fapt locul lui. Iar lucrurile ar continua ca și până acum, cu ea având grijă de el până când își recăpăta puterile, și cu el oferindu-i tovărășia lui îndrăgită.

În cadrul ușii apăru o umbră conturată pe fundalul stelelor.

— Pss! Ești trează?

Tușa Moss intră în casă.

— Ei, s-a dus – îi zise, pe un ton conspirativ, jubilând. – A plecat pe poteca veche din pădure. Zice c-o s-o taie mâine spre drumul care duce în Valea de Mijloc, pe lângă Izvorul Stejarului...

— Bine – răspunse Tenar.

Mai îndrăzneață decât de obicei, Moss se așeză neinvitată.

— I-am dat o pâine și un pic de brânză pentru drum.

— Mulțumesc, Moss. A fost drăguț din partea ta.

— Doamnă Goha...

În întuneric, vocea lui Moss căpătă rezonanța de melopee a

incantațiilor și descântecelor ei.

— E un lucru pe care voiam să ți-l spun, drăguțo, fără să trec dincolo de ceea ce știu, pentru că știu că ai trăit printre oameni mari și ai fost chiar tu una dintre ei, și asta îmi închide gura când mă gândesc la așa ceva. Și totuși, există lucruri pe care eu le știu și pe care tu n-ai de unde să le știi, cu toată învățătura runelor și a Limbii Vechi și cu tot ce-ai învățat de la înțelepți și în ținuturi străine...

— Așa e, Moss.

— Da, bine atunci. Așadar, când am vorbit despre cum vrăjitorii îi cunosc pe vrăjitori, iar eu am zis – despre cel care a plecat acum – că nu mai era mag acum, orice-ar fi fost înainte, tu nu voiai să accepți ... Dar aveam dreptate, nu-i așa?

— Da.

— Da. Am avut.

— A zis chiar el asta.

— Sigur c-a zis. El nu minte și nici nu zice că una-i alta și alta-i una, până când nu mai știi cum stau lucrurile, asta-i sigur când e vorba de el. Nici nu-i unul care să încerce să mâne carul fără boii. Dar pot s-o zic de-a dreptul că-mi pare bine c-a plecat, pentru că n-ar fi mers, n-ar mai fi mers, pentru că acum e alta treaba cu el.

Tenar n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea, în afară de imaginea despre a încerca să mâni carul fără boi.

— Nu știu de ce se teme atât – replică ea. – Adică, știu în parte, dar nu înțeleg de ce simte atâta rușine. Dar știu că el crede că ar fi trebuit să moară. Și mai știu că tot ce înțeleg despre viață înseamnă a avea o treabă de făcut și a fi în stare s-o faci. În asta constă plăcerea și gloria și totul. Și dacă nu poți face treaba, sau îți este luată, atunci la ce bun? Trebuie să ai ceva.

Moss ascultă și încuviință, ca la auzul unor vorbe de înțelepciune, dar, după o mică pauză, spuse:

— E straniu pentru un om bătrân să fie un băiat de cincisprezece ani, fără îndoială!

Tenar aproape că exclamă: *Ce tot vorbești tu acolo, Moss?* – dar ceva o împiedică. Își dădu seama că se așteptase ca să-l audă pe Ged intrând în casă după hoinăreala de pe coasta muntelui, că îi aștepta sunetul vocii, că trupul ei îi nega absența. Aruncă brusc o privire pe deasupra vrăjitoarei, o masă informă de negru cocoțată pe scaunul lui Ogion, lângă șemineul gol.

— Ah! – exclamă ea, o mulțime de gânduri năvălindu-i brusc în minte, toate deodată.

— De asta... – continua ea. – De asta niciodată eu...

După o tăcere destul de lungă, întrebă:

— Ei... vrăjitorii... e o vrajă?

— Sigur că da, sigur că da, drăguțo – răspunse Moss. – Se vrăjesc singuri. Unii or să-ți spună că fac un troc, e ca o căsătorie întoarsă pe dos, cu jurăminte și tot restul, și așa își capătă puterea. Însă mie asta îmi sună rău, ca și cum ai avea de-a face cu Puterile Vechi mai mult decât o face un vrăjitor adevărat. Iar bătrânul mag mi-a zis că ei nu fac asemenea lucru. Deși am cunoscut câteva vrăjitoare femei făcând asta, și n-a ieșit de-aici nici un rău prea mare...

— Cele care m-au crescut au făcut asta, făgăduind fecioria.

— O, da, fără bărbați, mi-ai zis tu, iar ei jugăniți. Groaznic!

— Dar de ce, dar de ce... de ce nu m-am gândit niciodată...

Vrăjitoarea râse zgomotos.

— Pentru că asta-i puterea lor, drăguțo. Nu te gândești! Nu poți! Și nici ei, o dată ce au încheiat vraja. Cum ar putea? Să-și dea puterea? N-ar merge, nu-i așa, n-ar merge. Nu câștigi fără să dai la fel de mult. Asta-i adevărat pentru toate, sigur că da. Așa că ei știu asta, vrăjitorii, bărbații puterii, o știu mai bine decât oricine. Însă, vezi tu, e un lucru stânjenitor pentru un bărbat să nu fie bărbat, chiar dacă poate chema soarele să coboare de pe cer. Așa că își scot asta din minte, cu vrăjile de legare. Și o fac temeinic. Chiar și în vremurile astea neprielnice, cu vrăjile care merg prost și toate astea, n-am auzit încă de un vrăjitor care să rupă farmecele, căutând să-și folosească puterea pentru poftele trupești. Chiar și cei mai răi s-ar teme. Sigur, sunt cei care iscă năluciri, dar nu fac decât să se amăgească singuri. Și mai sunt vrăjitori de mică importantă, cârpacii de farmece și cei ca ei, unii dintre ei își încearcă propriile lor vrăji de ademenire asupra femeilor de la țară, dar, după cât pot eu să văd, farmecele astea nu înseamnă prea mult. De fapt, o putere e la fel de mare ca și cealaltă, și fiecare urmează propria ei cale. Așa văd eu lucrurile.

Tenar rămase pe gânduri, absorbită. În cele din urmă spuse:

— Se țin deoparte.

— Da, un vrăjitor trebuie să facă asta.

— Dar tu n-ai făcut-o...

— Eu? Eu nu sunt decât o vrăjitoare bătrână, drăguțo.

— Cât de bătrână?

După câteva clipe, glasul lui Moss se auzi din întuneric, cu un strop de veselie în el:

— Destul de bătrână ca să stau departe de necazuri.

— Dar ai zis... N-ai fost celibatară.

— Ce înseamnă asta, drăguțo?

— Ca vrăjitorii...

— O, nu. Nu, nu! N-am fost niciodată vreo frumusețe, dar era un fel în care mă uitam la ei... nu făcând farmece, știi, drăguțo, pricepi ce vreau să zic... e un fel de-a te uita, și el vine să-ți dea târcoale, pe cât e de sigur că o cioară va croncăni, într-o zi sau două dădea târcoale pe lângă casa mea... – *am nevoie de un leac pentru râia câinelui meu, am nevoie de un ceai pentru bunica mea bolnavă* – dar eu știam de ce-aveau ei nevoie și dacă-mi plăceau destul, poate căpătau. Cât despre dragoste, despre dragoste... nu-s una dintre ei, știi, deși poate că unii dintre ei sunt, dar dezonorează arta, zic eu. Îmi practic arta în schimbul plății, dar îmi primesc plăcerea în schimbul dragostei, asta zic eu. Nu că totul e numai plăcere. Am fost multă vreme nebună după un bărbat de pe-aici, ani de zile, era arătos, dar cu inima rece, împietrită. E mort de mult. Tatăl lui Townsend care s-a întors să locuiască aici, îl cunoști... O, îl doream atât de mult pe bărbatul acela încât mi-am folosit arta, am irosit multe farmece pe el, dar totul era în zadar. Totul pentru nimic. Nu găsești sânge într-un nap... Și-am urcat aici, în Re Albi, când eram o fetiță, în primul rând pentru că aveam necazuri cu un bărbat din Portul Gont. Dar nu pot vorbi despre asta, pentru că erau oameni bogați, importanți. Ei erau cei care aveau puterea, nu eu! Nu voiau ca fiul lor să se încurce cu o fată obișnuită ca mine, târfa murdară îmi ziceau, și ar fi pus să fiu dată la o parte din drum, ca și cum ar fi omorât o pisică, dacă n-aș fi fugit încoace. Dar ah, îmi plăcea băiatul ăla, cu brațele și picioarele rotunde, netede și ochii mari și negri, pot să-l văd limpede, atât de limpede după toți anii ăștia...

Rămaseră tăcute multă vreme în întuneric.

— Când aveai un bărbat, Moss, a trebuit să renunți la puterea ta?

— Nici un strop – răspunse vrăjitoarea, pe un ton satisfăcut.

— Dar ai zis că nu câștigi, dacă nu dai. Atunci e altfel pentru bărbați și pentru femei?

— Ce nu este, drăguțo?

— Nu știu – replică Tenar. – Mie mi se pare că născocim cea mai mare parte a diferențelor și apoi ne plângem în legătură cu ele? Nu văd de ce Arta Magiei, puterea, ar trebui să fie diferită pentru un bărbat vrăjitor sau pentru o femeie. În afară de cazul în care puterea însăși este diferită. Sau arta.

— Un bărbat răspândește, drăguțo. O femeie adună în ea.

Tenar rămase tăcută, dar nemulţumită.

— A noastră e doar o putere mică, aşa pare, pe lângă a lor – continuă Moss. – Dar merge adânc. E numai rădăcini. E ca un tufiş bătrân de mure. Iar puterea unui vrăjitor e ca un brad, poate, măreaţă, înaltă şi splendidă, dar o să fie doborâtă cu totul într-o furtună. Nimic nu omoară însă un desiş de mure.

Scoase chicotitul ei de găină, mulţumită de comparaţie.

— Bine, aşadar! – continuă ea cu vioiciune. – Şi cum ziceam, poate-i mai bine c-a pornit la drum şi s-a dat la o parte, ca nu cumva oamenii din târg să înceapă să vorbească.

— Să vorbească?

— Eşti o femeie respectabilă, drăguţo, iar renumele e averea unei femei.

— Averea ei – repetă Tenar pe acelaşi ton sec; apoi spuse din nou: – Averea ei. Comoara ei. Tezaurul ei. Valoarea ei.

Se ridică în picioare, incapabilă să stea liniştită, întinzându-şi spatele şi braţele.

— Ca dragonii care găsesc peşteri, care construiesc fortăreţe pentru comoara lor, pentru tezaurul lor, ca să fie la adăpat, să doarmă pe comoară, să fie comoara lor. Să adune, să adune şi să nu dăruiască niciodată!

— O să cunoşti valoarea unui bun renume – vorbi sec Moss – când o să-l pierzi. Nu e totul. Dar e greu să-l înlocuieşti.

— Ai renunţa să fii vrăjitoare ca să fii respectabilă, Moss?

— Nu ştiu – răspunse Moss după un timp, gânditoare. – Nu ştiu dacă aş şti cum. Am unul dintre daruri, poate, dar nu şi pe celălalt.

Tenar se duse la ea şi-o luă de mâini. Surprinsă de gest, Moss se ridică, dându-se puţin într-o parte; dar Tenar o trase spre ea şi o sărută pe obraz.

Femeia mai în vârstă ridică o mână şi atinse cu timiditate părul lui Tenar, o mângâiere, aşa cum obişnuia Ogion să facă. Apoi se retrase şi murmură ceva despre faptul că trebuia să se ducă acasă, se pregăti să plece şi întrebă din uşă:

— Sau ai prefera să rămân, cu străinii ăia prin preajmă?

— Du-te – răspunse Tenar. – Sunt obişnuita cu străinii.

ÎN NOAPTEA ACEEA, în timp ce stătea întinsă, aşteptând să adoarmă, intră din nou în abisurile vaste de vânt şi lumină, dar lumina era fumurie, roşie, portocaliu-roşcată şi chihlimbarie, ca şi cum aerul însuşi ar fi fost foc. În acest element, ea era şi nu era;

zburând pe aripile vântului și fiind vântul, suflarea vântului, forța care se elibera; și nici un glas n-o strigă.

DIMINEAȚĂ, SE AȘEZĂ ÎN PRAGUL UȘII, periindu-și părul. Nu-l avea de culoare deschisă, aproape blond, ca mulți dintre kargi; pielea ei era palidă, dar părul negru. Încă era întunecat, abia cu câte un fir cenușiu prin el. Îl spălase, folosind o parte din apa care se încălzea pentru rufe, pentru că se hotărâse ca spălatul rufelor să fie munca ei pentru acea zi, Ged fiind plecat și respectabilitatea asigurată. Își uscă părul la soare, periindu-l. În dimineața fierbinte, cu vânt puternic, apăreau scântei în urma periei și trosneau la vârfurile plutitoare ale firelor de păr.

Therru apăru în picioare în spatele ei, privind-o. Tenar se întoarse și o văzu atât de încordată încât aproape că tremura.

— Ce-i, păsăruică?

— Focul își ia zborul – exclamă fetița, cu teamă sau cu veselie. – Peste tot pe cer!

— Nu sunt decât scântei din părul meu – explică Tenar, puțin surprinsă.

Therru zâmbea, iar femeia nu știa dacă o văzuse vreodată pe copilă zâmbind. Therru întinse amândouă mâinile, pe cea teafără și pe cea arsă, ca pentru a atinge și a urmări zborul a ceva din jurul părului despletit, plutitor.

— Focurile, toate își iau zborul – repetă ea și izbucni în râs.

În clipa aceea, Tenar se întrebă pentru prima oară cum o vedea Therru – cum vedea lumea – și-și dădu seama că nu știe; că nu putea ști ce vedea cineva cu un ochi care fusese ars. Iar vorbele lui Ogion, *Or să se teamă de ea,* îi reveniră în minte; dar ea nu se temea câtuși de puțin de copilă. În schimb, își perie din nou părul, energic, astfel încât să zboare scântei, și auzi încă o dată râsul ușor, răgușit, de încântare.

Spălă cearșafurile, cârpele de vase, schimburile ei și rochia de rezervă, rochițele lui Therru, și le întinse afară (după ce se asigurase că toate caprele erau pe pășunea îngrădită), pe pajiște, ca să se zvânte pe iarba uscată, fixând lucrurile la pământ cu pietre, pentru că vântul sufla în rafale, cu o furie de sfârșit de vară.

Therru crescuse. Era încă foarte mică și slăbuță pentru vârsta ei, care trebuie să fi fost de vreo opt ani, dar în ultimele două luni, cu rănile în sfârșit vindecate și eliberată de durere, începuse să zburde mai mult și să mănânce mai mult. Hainele, primite de la cea mai mică fetiță a lui Lark, în vârstă de cinci ani, îi rămâneau repede mici.

Tenar se gândi că ar putea să se ducă în sat, să-l viziteze pe Fan țesătorul și să vadă dacă ar putea avea un capăt sau două de pânză pe care să i le dea în schimbul lăturilor pe care i le trimisese pentru porci. I-ar fi plăcut să coasă ceva pentru Therru. Și i-ar fi plăcut și să-l viziteze pe bătrânul Fan. Moartea lui Ogion și boala lui Ged o împiedicaseră să se ducă în sat și la oamenii pe care-i cunoscuse acolo. O îndepărtaseră, ca întotdeauna, de ceea ce știa, de ceea ce știa cum să facă, de lumea în care alesese să trăiască – o lume formată nu din regi și regine, din mari puteri și teritorii dominate, arte înalte, călătorii și aventuri (se gândea ea în timp ce avea grijă ca Therru să rămână cu Heather și pornea spre târg), ci din oameni obișnuiți care făceau lucruri obișnuite, cum ar fi să se căsătorească, să crească copii, să cultive pământul, să coasă și să spele. Se gândea la asta cu un soi de sentiment de răzbunare, ca și cum s-ar fi gândit la Ged, aflat acum fără îndoială la jumătatea drumului spre Valea de Mijloc. Și-l închipui pe drum, aproape de vâlceaua unde domniseră ea și cu Therru. Și-l închipui pe bărbatul slab, cu părul sur, mergând singur și tăcut, în buzunar cu o jumătate de pâine de la o vrăjitoare și cu o povară de nefericire în inimă.

E timpul să afli, poate, își îndreptă ea gândurile către el. *Timpul să înveți că n-ai învățat nimic în Roke!* În timp ce-l boscorodea astfel în gând, o altă imagine îi apăru în minte: văzu în apropierea lui Ged unul dintre oamenii care-o așteptaseră pe ea și pe Therru pe acel drum. Fără să vrea, exclamă:

— Ged, fii atent! – temându-se pentru el, pentru că nu avea nici măcar un băț.

Nu era tipul masiv, cu buze păroase, cel pe care-l vedea, ci un altul dintre ei, un bărbat mai tânăr, cu tichie de piele, cel care se uitase cu asprime la Therru.

Ridică ochii să vadă cabana cea mică de lângă casa lui Fan, unde locuise pe vremea când trăia aici. Între aceasta și ea însăși trecea un bărbat. Era cel pe care și-l amintise, în imaginație, omul cu tichie de piele. Trecea pe lângă cabană, pe lângă casa țesătorului; n-o văzuse. Îl privi trecând în sus pe strada din sat, fără să se oprească. Se ducea fie către cotitura drumului de pe deal, fie către conac.

Fără să se oprească să se gândească de ce, Tenar îl urmări de la distanță, până când văzu în ce direcție o lua. Bărbatul urca dealul către domeniul lordului din Re Albi, nu cobora pe drumul pe care plecase Ged.

Atunci se întoarse și-și făcu vizita la bătrânul Fan.[2]

Deşi aproape un pustnic, ca mulţi dintre ţesători, Fan fusese bun, în felul său sfios, cu fetiţa kargadă, şi grijuliu. *Cât de mulţi oameni,* se gândi ea, *îi protejaseră respectabilitatea!* Acum aproape orb, Fan o lăsa pe fata care făcea ucenicie la el să ţească cea mai mare parte a pânzeturilor. Era bucuros să primească un vizitator. Stătea ca pe tron pe un vechi scaun sculptat, sub obiectul de la care îi venea numele de folosit: un evantai pictat, foarte mare, comoara familiei – darul, aşa mergea vorba, al unui generos pirat al mării pentru bunicul lui, pentru că-i făcuse în grabă nişte vele în vreme de nevoie. Evantaiul era expus deschis pe perete. Bărbaţii şi femeile delicat pictaţi, cu veşminte splendide, roz, verzi ca jadul şi azurii, turnurile, podurile şi Steagurile din Marele Port din Havnor, toate îi erau familiare lui Tenar, chiar din momentul în care văzu iarăşi evantaiul. Vizitatorii din Re Albi erau aduşi adeseori să-l vadă. Era lucrul cel mai frumos din sat, cu toţii erau de acord.

Tenar îl admiră, ştiind că acest lucru îl bucura pe bătrân, şi pentru că era într-adevăr foarte frumos, iar el întrebă:

— N-ai văzut prea multe pe măsura lui în toate călătoriile tale, e?

— Nu, nu! Nimic asemănător în Valea de Mijloc, câtuşi de puţin – răspunse ea.

— Când erai aici, în cabana mea, ţi-am arătat vreodată partea cealaltă?

— Partea cealaltă? Nu – răspunse ea, şi nimic nu mai rămânea de făcut decât ca el să trebuiască să dea jos evantaiul; numai că ea fii nevoită să se cţere şi să se ocupe singură de asta, desprinzându-l cu grijă, din moment ce el nu vedea destul de bine şi nu se putea urca pe scaun. O îndruma însă neliniştit. Tenar îi puse obiectul în mâini, iar bătrânul îl cercetă cu ochii slăbiţi, pe jumătate închişi, ca să se asigure că braţele i se mişcau liber, apoi îl închise complet, îl întoarse şi i-l întinse.

— Deschide-l încet – îi zise.

Ea făcu astfel. Dragoni se mişcară pe măsură ce pliurile evantaiului se desfăceau. Pictaţi şters şi cu finee pe mătasea îngălbenită, dragoni în nuanţe palide de roşu, albastru, verde se mişcau şi se adunau, la fel cum erau grupate siluetele de pe partea cealaltă, printre nori şi piscuri de munte.

— Ţine-l sus, în lumină – îi indică bătrânul Fan.

Tenar făcu aşa cum i se spusese, şi văzu cele două feţe, cele două picturi, contopite într-una singură de către lumina care se revărsa prin mătase, astfel încât norii şi piscurile erau turnurile oraşului, iar

bărbații și femeile aveau aripi și dragonii priveau cu ochi de om.

— Vezi?

— Văd – murmură ea.

— Eu nu mai pot acum, dar văd cu ochii minții. Nu arăt asta multora.

— E minunat!

— Am vrut să i-l arăt bătrânului mag – continuă Fan – dar m-am luat cu una și cu alta și n-am făcut-o niciodată.

Tenar întoarse încă o dată evantaiul în dreptul luminii, apoi îl agăță la loc, așa cum fusese, cu dragonii ascunși în întuneric, iar bărbații și femeile pășind la lumina zilei.

Fan o duse apoi afară, să-i vadă porcii, o pereche frumoasă, îngrășându-se cât se poate de bine pentru a se transforma în cârnații toamnei. Discutară despre neajunsurile lui Heather ca aducătoare de lături. Tenar îi spuse că-și dorea o bucată de pânză pentru o rochie de copil, iar el fu încântat, scoțând un val întreg de țesătură fină de in, în timp ce tânăra care-i era ucenică, și care părea să-i fi adoptat lipsa de sociabilitate în aceeași măsură ca și meșteșugul, păcănea la războiul lat de țesut, neîntrerupt și încruntându-se.

În drum spre casă, Tenar și-o închipui pe Therru stând la acel război. Ar fi fost un trai decent. Cea mai mare parte a muncii era plicticoasă, mereu aceeași, dar țesutul era o meserie onorabilă și, în unele mâini, o artă nobilă. Iar oamenii se așteptau ca țesătorii să fie un pic timizi, deseori necăsătoriți, izolați în munca lor, așa cum și erau; totuși erau respectați. Și, muncind în interior, la război, Therru n-ar fi fost nevoită să-și arate fața. Dar mâna ca o gheară? Ar fi putut mâna aceea să arunce suveica, să întindă urzeala pe război?

Și era ea oare menită să se ascundă toată viața?

Dar ce era să facă? Știind ce trebuie să fie viața ei...

Tenar își impuse să se gândească la altceva. La rochia pe care urma s-o facă. Rochiile fetei lui Lark erau simple, grosolane, banale ca noroiul. Ar putea vopsi jumătate din material, poate în galben, sau cu garanță roșie din mlaștină; apoi un șorț larg sau un sarafan alb, cu un volan. Trebuia ca fetița să fie ascunsă în fața unui război de țesut, în întuneric, și să nu aibă niciodată un volan la fustă? Și tot ar mai rămâne destul pentru o cămașă de noapte, și pentru un al doilea șorț, dacă tăia cu atenție.

— Therru! – strigă la apropierea de casă.

Heather și Therru erau pe pășunea cu sorg atunci când plecase. Strigă din nou, vrând să-i arate lui Therru materialul și să-i spună

despre rochie Heather apăru tândălind dinspre magazie, trăgând-o pe Sippy de o frânghie.

— Unde-i Therru?

— Cu tine – răspunse Heather cu atâta seninătate încât Tenar se uită în jur după copilă, înainte să înțeleagă că Heather nu avea nici cea mai mică idee unde se afla și că afirmase pur și simplu ceea ce își dorea să fie adevărat.

— Unde-ai lăsat-o?

Heather n-avea habar. N-o dezamăgise niciodată până atunci pe Tenar; păruse să înțeleagă faptul că Therru trebuia ținută sub ochi mai mult sau mai puțin, ca o capră. Dar poate că Therru fusese cea care, în tot acest timp, înțelesese acest lucru și rămăsese acolo unde putea fi văzută? Așa gândea Tenar și, neavând nici o îndrumare inteligibilă din partea lui Heather, începu s-o caute și s-o strige pe fetiță, fără să primească nici un răspuns.

Se ținu departe de marginea falezei cât mai mult posibil. În prima zi petrecută aici, îi explicase lui Therru că nu trebuia să se ducă niciodată singură pe râpele abrupte aflate mai jos de casă ori de-a lungul marginii prăpăstioase dinspre miazănoapte, pentru că vederea cu un singur ochi nu putea judeca foarte sigur distanța sau adâncimea. Copila o ascultase. O asculta întotdeauna. Dar copiii uită. Ea însă n-ar uita. Dar s-ar putea apropia de margine fără să știe... Cu siguranță se dusese însă la casa lui Moss. Asta era – fusese acolo singură noaptea trecută, se dusese din nou. Asta era, desigur...

Nu era acolo. Moss n-o văzuse.

— O s-o găsesc, o s-o găsesc, drăguțo – o asigură bătrâna pe Tenar; dar, în loc să urce poteca din pădure ca s-o caute, așa cum sperase Tenar, Moss începu să-și facă noduri în păr, pregătindu-se să facă o vrajă de găsire.

Tenar alergă înapoi spre casa lui Ogion, strigând de mai multe ori. Și de data asta se uită de-a lungul pantei abrupte din josul casei, sperând să zărească silueta mică, ghemuită, jucându-se printre bolovani. Însă nu văzu altceva decât marea, încrețită și întunecată, la capătul acelor râpe, și fu cuprinsă de amețeală și de îngrijorare.

Se duse la mormântul lui Ogion și urcă pe scurtătură, pe lângă el, strigând. Când se întoarse traversând pajiștea, vindereul vâna în același loc unde Ged îl urmărise pândind. De data asta se năpusti, lovi și se înălță cu cine știe ce creatură mică în gheare. Zbură iute către pădure. *Își hrănește puii,* se gândi Tenar. Tot soiul de gânduri îi trecură prin minte, foarte vii și foarte precise, în timp ce trecea peste rufele

întinse pe iarbă, acum uscate; trebuia să le strângă înainte de venirea serii. Trebuie să caute în jurul casei, în jurul magaziei, al staulului pentru muls, cu mai multă atenție. Era vina ei. Provocase întâmplarea asta pentru că se gândise s-o facă pe Therru țesătoare, izolând-o în întuneric ca să muncească, să fie respectabilă. Când Ogion spusese *Învață-o, învață-o tot, Tenar!...* Când știa că un rău care nu putea fi îndreptat trebuia depășit... Când știa că fetița îi fusese încredințată, iar ea nu izbutise în această sarcină, îi înșelase încrederea, o pierduse, pierduse acel dar unic, măreț...

Intră în casă, după ce căutase în fiecare colț al celorlalte clădiri, și se uită din nou în firidă și în jurul celuilalt pat. Își turnă apă, căci avea gura uscată ca nisipul.

În spatele ușii, cele trei bețe de lemn, toiagul lui Ogion și bastoanele, se mișcară în umbră, și unul dintre ele se auzi:

— Aici...

Copila era ghemuită în colțul acela întunecat, adunată în propriul ei corp, astfel încât nu părea mai mare decât un cățel, cu capul înclinat pe umăr, cu brațele și picioarele strânse pe lângă ea, cu singurul său ochi închis.

— Păsăruică, vrăbiuță, flăcăruie, ce te-a supărat? Ce s-a-ntâmplat? Ce ți-au mai făcut?

Tenar luă în brațe trupușorul ghemuit și țeapăn ca de piatră, legănându-l în brațe.

— Cum ai putut să mă sperii atât de mult? Cum te-ai putut ascunde de mine? O, am fost atât de supărată!

Începu să plângă, și lacrimile căzură pe fața copilei.

— O, Therru, Therru, nu te ascunde de mine!

Un fior străbătu membrele strânse și treptat acestea se destinseră. Therru se mișcă, și imediat se agăță de Tenar, lipindu-și fața de golul dintre sânul și umărul lui Tenar, încleștându-se tot mai tare, cu disperare. Nu plângea. Nu plângea niciodată; lacrimile îi fuseseră arse cu totul, poate; nu mai avea nici una. Dar scotea un sunet prelung, ca un geamăt, ca un suspin.

Tenar o ținu în brațe, legănând-o încontinuu. Foarte, foarte încet, strânsoarea disperată se relaxă. Capul se lăsă pe sânul lui Tenar ca pe o pernă.

— Spune-mi – murmură femeia, iar copila răspunse, cu șoapta ei slabă, răgușită:

— A venit aici...

Primul gând al lui Tenar se îndreptă spre Ged, iar mintea ei, încă

mișcându-se cu iuțeala fricii, prinse asta, își dădu seama cine era *el* pentru ea, și scoase în treacăt un zâmbet strâmb, dar trecu mai departe, stăruind:

— Cine a venit aici?

Nici un răspuns, în afară de un fior interior.

— Un bărbat – rosti încetișor Tenar – un bărbat cu tichie de piele.

Therru dădu o dată din cap.

— L-am văzut pe drum, când am venit aici.

Nici un răspuns.

— Cei patru bărbați – cei pe care m-am înfuriat, îți aduci aminte? Era unul dintre ei.

Dar își aduse aminte că Therru ținuse capul plecat, ascunzând partea arsă, fără să se uite în sus, așa cum făcuse întotdeauna printre străini.

— Îl cunoști, Therru?

— Da.

— De... de când trăiai în tabăra de lângă râu?

O încuviințare.

Brațele lui Tenar se strânseră în jurul ei.

— A venit aici? – întrebă ea, și toată teama pe care o simțise se transforma în mânie chiar în timp ce vorbea, o furie care-i ardea în tot trupul ca o vergea de foc. Scoase un fel de râs – *Ha!* – și și-l aduse aminte în acel moment pe Kalessin, felul în care râsese.

Dar nu era atât de simplu pentru o ființă umană și pentru o femeie. Focul trebuia stăpânit, iar copilul trebuia alinat.

— Te-a văzut?

— M-am ascuns.

Imediat, Tenar zise, mângâind părul lui Therru:

— N-o să te atingă niciodată, Therru. Înțelege bine ce spun și crede-mă: n-o să te mai atingă niciodată. N-o să te mai vadă niciodată decât împreună cu mine, și atunci o să trebuiască să aibă de-a face cu mine. Înțelegi, draga mea, scumpa mea, frumoasa mea? Nu trebuie să-ți fie frică de el. Se hrănește cu frica ta. O să-l facem să moară de foame, Therru. O să-l înfometăm până se mănâncă singur. Până se înece rozându-și oasele propriilor mâini... Ah, ah, ah, nu mă asculta acum, sunt doar furioasă, doar furioasă... M-am înroșit? Sunt roșie acum ca o femeie din Gont? Roșie ca un dragon?

Încerca să glumească; iar Therru, înălțând capul, o privi drept în față dinspre chipul ei boțit, tremurând, mâncat de foc, și răspunse:

— Da. Ești un dragon roșu.

IDEEA BĂRBATULUI VENIND SPRE CASĂ, intrând în casă, învârtindu-se pe-acolo să se uite la lucrul pe care îl făcuse, gândindu-se poate să-l îmbunătățească, acea idee – de câte ori îi trecea prin cap lui Tenar – venea mai puțin ca o idee, cât ca o criză de greață, o nevoie de a vomita, dar greața ardea complet în focul mâniei.

Se sculară și se spălară, iar Tenar ajunse la concluzia că ceea ce simțea acum, mai mult decât orice, era foame.

— Am o gaură în stomac – îi zise lui Therru, și aranjă o masă substanțială, cu pâine și brânză, fasole rece în ulei și ierburi aromate, o ceapă tăiată felii și cârnat uscat. Therru mâncă binișor, iar Tenar mâncă foarte mult.

În timp ce strângeau, Tenar vorbi:

— Deocamdată, Therru, n-o să te părăsesc deloc, iar tu n-o să te desprinzi de lângă mine. Bine? Și ar trebui să plecăm acum amândouă la casa tușii Moss. Făcea o vrajă să te găsească, și nu-i nevoie să-și mai bată capul să continue, dar s-ar putea să nu știe asta.

Therru încetă să se miște. Aruncă o privire la ușa deschisă și se ghemui speriată la distanță de ea.

— Trebuie să aducem înăuntru și rufele. Pe drumul de întoarcere, bineînțeles. Și când ajungem înapoi, o să-ți arăt pânza pe care am căpătat-o azi. Pentru o rochie. Pentru o rochie nouă, pentru tine. O rochie roșie.

Fetița se ridică în picioare, adunându-și curajul.

— Dacă ne ascundem, Therru, îl hrănim. Noi o să mâncăm, iar pe el o să-l înfometăm. Vino cu mine!

Greutatea, bariera ușii aceleia către exterior fu îngrozitoare pentru Therru. Se chirci în fața ei, își ascunse fața, tremură, se poticni, era o cruzime s-o silești să treacă de ea, o cruzime s-o scoată din ascunzătoare, dar Tenar era fără milă.

— Vino ! – ordonă ea, iar copila veni.

Merseră peste câmp către casa lui Moss, ținându-se de mână. O dată sau de două ori Therru reuși să ridice privirea.

Moss nu fu surprinsă să le vadă, dar avea o privire stranie, precaută. Îi zise lui Therru să fugă înăuntru, să vadă puii nou ieșiți din găoace ai găinii cu guler și să-i aleagă pe cei doi care ar putea fi ai ei; iar Therru dispăru îndată în acel refugiu.

— A fost tot timpul în casă – explică Tenar. – Se ascundea.

— Bine făcea – răspunse Moss.

— De ce? – întrebă Tenar cu asprime.

Nu era dispusă să se ascundă.

— Sunt... sunt niște creaturi prin preajmă – spuse vrăjitoarea, nu pe un ton rău-prevestitor, dar neliniștita.

— Sunt niște ticăloși prin preajmă! – exclamă Tenar, și Moss se uită la ea și se trase puțin înapoi.

— Ei, hai – replică ea. – Ei, drăguțo... Ai un foc în jurul tău, o lumină de foc peste tot în jurul capului. Am făcut vraja să găsesc fetița, dar n-a mers cum trebuia. Într-un fel, a luat-o de capul ei, și nu știu încă dacă s-a terminat. Sunt uluită. Am văzut făpturi mărețe. Am căutat-o pe fetiță, dar le-am văzut pe ele, zburând prin munți, zburând printre nori. Iar acum ai asta în jurul tău, de parcă ai avea părul în flăcări. Ce nu e la locul lui, ce merge rău?

— Un bărbat cu tichie de piele – răspunse Tenar. – Unul mai tânăr. Destul de arătos. Cusătura de la vestă, de pe umăr, sfâșiată. L-ai văzut pe-aici?

Moss încuviință.

— L-au angajat pentru strânsul fânului la conac.

— Ți-am spus că ea – Tenar aruncă o privire către casă – era cu o femeie și cu doi bărbați? E unul dintre ei.

— Adică, unul dintre cei care...

— Da.

Moss stătea în picioare ca o sculptură de lemn a unei femei bătrâne, țeapănă, un butuc.

— Nu știu – vorbi ea în sfârșit. – Credeam că știu destule. Dar nu știu. Ce... Ce-ar... Ar veni să... s-o vadă?

— Dacă e tatăl ei, poate c-a venit s-o ceară.

— S-o ceară?

— E proprietatea lui.

Tenar vorbea pe un ton egal. Ridică ochii spre înălțimile Muntelui Gont în timp ce vorbea.

— Dar cred că nu el e tatăl. Cred că-i celălalt. Cel care a venit și i-a zis prietenei mele din sat că fetița *s-a rănit*..

Moss era încă uluită, încă înfricoșată de propriile ei invocări și viziuni, de îndârjirea lui Tenar, de prezența răului respingător. Clătină din cap, mâhnită.

— Nu știu – repetă ea. – Credeam că știu destule. Cum putea să se întoarcă?

— Să mănânce – răspunse Tenar. – Să mănânce. N-o s-o mai las singură niciodată. Dar mâine, Moss, s-ar putea să-ți cer să s-o ții aici o oră sau două, la începutul zilei. Vrei să faci asta cât mă duc eu la

conac?

— Da, drăguțo. Sigur că da. Aș putea să pun asupra ei o vrajă de ascundere, dacă vrei. Dar... Dar sunt acolo sus, oamenii cei mari din orașul regelui...

— Ei, atunci or să poată vedea cum e viața printre oamenii obișnuiți – replică Tenar, iar Moss se trase din nou înapoi, ca pentru a se feri de un nor de scântei aruncat în față de un foc în bătaia vântului.

CAPITOLUL 9
GĂSIREA CUVINTELOR

STRÂNGEAU FÂNUL PE PĂȘUNEA LUNGĂ A LORDULUI, înșirați pe povârniș în umbrele strălucitoare ale dimineții. Trei dintre cosași erau femei, iar dintre cei doi bărbați, unul era doar un băiat, din câte putea distinge Tenar de la o oarecare depărtare, celălalt era gârbovit și cărunt. Înaintă de-a lungul șirurilor cosite și-o întrebă pe una dintre femei despre bărbatul cu tichie de piele.

— E de jos de lângă Valmouth – răspunse femeia cu coasa. – Nu știu unde s-a dus.

Ceilalți se apropiară de-a lungul rândului, bucuroși să facă o pauză. Nici unul nu știa unde era omul din Valea de Mijloc sau de ce nu strângea fânul cu ei.

— Soiul ăsta de oameni nu rămâne – comentă bărbatul cărunt. – Leneși. Îl cunoști, doamnă?

— Nu c-aș fi vrut – răspunse Tenar. – A venit să pândească acolo unde stau – a speriat copilul. Nu știu nici măcar cum îl cheamă.

— Își zice Handy – îndrăzni să vorbească băiatul.

Ceilalți se uitară la ea sau întoarseră privirea și nu scoaseră nici

un cuvânt. Începuseră să priceapă cine trebuia să fie, femeia kargadă din casa bătrânului mag. Ei erau arendași ai lordului din Re Albi, bănuitori pe săteni, prudenți față de tot ceea ce avea de-a face cu bătrânul Ogion. Își ascuțiră coasele, se întoarseră cu spatele, se înșirară iarăși pe fâneață și se apucară de muncă. Tenar ieși de pe câmpul de pe coasta dealului, pe lângă un șir de nuci, către drum.

Acolo, un bărbat o aștepta. Inima îi tresări. Continuă să meargă, să-l întâlnească.

Era Aspen, vrăjitorul de la conac. Stătea grațios în picioare, rezemat de toiagul înalt de pin, în umbra unui copac de pe marginea drumului. Când femeia ajunse pe drum, el întrebă:

— Cauți de lucru?

— Nu.

— Stăpânul meu are nevoie de mână de lucru la câmp. Vremea călduroasă e pe cale să se schimbe, fânul trebuie strâns.

Pentru Goha, văduva lui Flint, ceea ce spusese era potrivit, iar

Goha îi răspunse politicos:

— Fără îndoială că meșteșugul tău poate ține ploaia departe de câmpuri, până când fânul ajunge la adăpost.

Dar el știa că ea era femeia căreia Ogion, pe moarte, îi zisese numele său adevărat și, având în vedere că știa asta, ceea ce spusese era atât de insultător și intenționat fals, servind drept avertisment limpede. Femeia fusese pe cale să-l întrebe dacă știa unde era omul numit Handy. În schimb, îi zise:

— Am venit să-l anunț pe supraveghetorul de aici că un om pe care l-a angajat pentru adunatul fânului a plecat din satul meu, fiind cunoscut ca hoț și chiar mai rău, nu ca unul pe care ar dori să-l aibă prin preajmă. Dar se pare că omul a plecat mai departe.

Îl fixă calm cu privirea pe Aspen, până când acesta răspunse cu un efort:

— Nu știu nimic despre oamenii ăștia.

În dimineața morții lui Ogion, îl crezuse bărbat tânăr, înalt, chipeș, cu mantie cenușie și toiag argintiu. Nu arăta atât de tânăr pe cât crezuse, sau era tânăr, dar cumva secat și ofilit. Privirea și vocea lui erau acum dispreţuitoare în mod deschis, iar ea îi răspunse cu glasul lui Goha:

— Nu mă îndoiesc. Te rog să mă scuzi.

Nu voia să aibă necazuri cu el. Pomi pe drumul de întoarcere spre sat, dar Aspen exclamă:

— Așteaptă!

Ea aștepta.

— *Un hoț și chiar mai rău,* spui, dar calomnia nu costă mult, iar limba unei femei e mai rea ca orice hoț. Vii aici sus și semeni vrajbă printre muncitorii de la câmp, răspândind bârfe și minciuni, sămânța de dragon pe care fiecare vrăjitoare o seamănă în urma ei. Crezi că nu știu că ești vrăjitoare? Când am văzut drăcușorul acela respingător care se agață de tine, crezi că n-am știut cum a fost zămislit, și pentru ce scopuri? A făcut bine omul care a încercat să distrugă acea creatură, dar treaba ar trebui terminată. M-ai sfidat o dată, peste trupul bătrânului vrăjitor, și m-am abținut să te pedepsesc atunci, de dragul lui și în prezența altora. Dar acum ai mers prea departe, și te previn, femeie! N-o să-ți îngădui să pui piciorul pe această moșie. Și dacă treci peste voința mea, sau îndrăznești fie și doar să-mi mai vorbești vreodată, o să pun să fii alungată din Re Albi, fugărită de pe Overfell cu câinii pe urmele tale. M-ai înțeles?

— Nu – replică Tenar. – N-am înțeles niciodată oameni ca tine.

Se întoarse și se îndepărtă pe drum.

Ceva ca o atingere mângâietoare îi urcă de-a lungul șirei spinării, iar părul i se ridică pe cap. Se întoarse brusc și-l văzu pe vrăjitor întinzând toiagul spre ea, și fulgerele negre adunându-se în jurul toiagului, și buzele bărbatului depărtându-se ca să vorbească. Se gândi în clipa aceea: *Pentru că Ged și-a pierdut magia, am crezut că și-au pierdut-o toți bărbații, dar m-am înșelat!...* Atunci o voce plicticoasă rosti:

— Ei, ei... Ce-avem noi aici?

Doi dintre bărbații din Havnor apăruseră pe drum, ieșind din livezile de vișini de pe partea cealaltă. Își mutară privirile de la Aspen la Tenar cu expresii amabile și politicoase, de parcă ar fi regretat necesitatea de a împiedica un vrăjitor să arunce un blestem împotriva unei văduve între două vârste, dar serios, realmente, nu s-ar fi cuvenit!

— Doamnă Goha – rosti bărbatul cu cămașă brodată cu auriu, și făcu o plecăciune în fața ei.

Celălalt, cel cu ochi strălucitori, o salută și el, surâzând.

— Doamna Goha – vorbi el – este una dintre cei care, la fel ca și regele, își poartă deschis numele adevărat, cred eu, și nu se teme. Trăind în Gont, ar putea să prefere ca noi să folosim numele ei gontic. Cunoscându-i însă faptele, cer permisiunea să-mi arăt respectul pentru ea; pentru că a purtat inelul pe care nici o femeie nu l-a mai purtat de la Elfarran încoace.

Se lăsă într-un genunchi ca și cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, luă mâna dreaptă a lui Tenar foarte ușor și repede și-și atinse fruntea de încheietura mâinii ei. Apoi îi dădu drumul și se ridică în picioare, cu același zâmbet blând, înțelegător, pe față.

— Ah – exclamă Tenar, tulburată și cuprinsă de un val de căldură din cap până-n picioare – sunt multe feluri de putere în lume !... Mulțumesc!

Vrăjitorul stătea nemișcat, cu ochii mari. Închisese gura, înghițindu-și blestemul, și-și trăsese înapoi toiagul, dar exista încă o întunecare vizibilă în jurul acestuia, și în jurul ochilor mânioși.

Femeia nu știa dacă Aspen știuse sau aflase abia acum că ea era Tenar cea cu inelul. Nu avea importanță. N-o putea urî mai mult de-atât. Vina ei era faptul că era femeie. Nimic nu putea înrăutăți sau îndrepta acest: lucru; nici o pedeapsă nu era de-ajuns. El se uitase la ceea ce i se făcuse lui Therru, și încuviințase.

— Domnule – i se adresă ea bărbatului mai în vârstă – orice nu înseamnă onestitate și sinceritate pare o insultă la adresa regelui în

numele căruia vorbești – și acționezi, ca acum. Aș dori să-i onorez pe rege și pe mesagerii săi. Dar onoarea mea îmi cere tăcerea, până când prietenul meu mă eliberează. Eu... sunt sigură, stăpânii mei, că o să vă trimită vreo veste, cu timpul. Dați-i doar acest timp, rogu-vă.

— Sigur – zise cel vârstnic, apoi și celălalt.

— Cât de mult timp vrea. Și încrederea ta, doamnă, ne onorează mai presus de orice.

Tenar își continuă în sfârșit drumul spre Re Albi, zguduită de emoție și de schimbarea lucrurilor, de ura nimicitoare a vrăjitorului, de propriul ei dispreț mânios, de groaza la cunoașterea bruscă a voinței și a puterii lui de a-i face rău, de sfârșitul brusc al acelei groaze la adăpostul oferit de trimișii regelui – oamenii care veniseră în corabia cu pânze albe chiar din paradis, din Turnul Sabiei și al Tronului, centrul dreptății și al ordinii. Inima i se înălță, cuprinsă de recunoștință. Era cu adevărat un rege pe acel tron, iar în coroana sa, giuvaierul cel mai de preț, era Runa Păcii.

Îi plăcea chipul bărbatului mai tânăr, inteligent și prietenos, și felul în care îngenunchease în fața ei ca în fața unei regine, și surâsul care ascundea o licărire. Se întoarse să se uite în urmă. Cei doi trimiși urcau pe drum împreună cu vrăjitorul Aspen. Păreau să stea de vorbă cu el ca între prieteni, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Acest lucru îi mai domoli puțin valul de încredere plină de speranță. Fără îndoială, erau curteni. Nu era treaba lor să se certe, sau să judece și să dezaprobe. Iar Aspen era vrăjitor, vrăjitorul gazdei lor. Și totuși, se gândi ea, nu era nevoie să se plimbe și să stea de vorbă cu el atât de în largul lor.

OAMENII DIN HAVNOR rămaseră câteva zile cu lordul din Re Albi, sperând poate că Arhimagul avea să se răzgândească și să vină la ei, dar nu-l căutară, nici nu stăruiră ca Tenar să le spună unde-ar putea fi. Când plecară, în sfârșit, Tenar își zise că ar trebui să se hotărască ce să facă. Nu exista nici un motiv real să rămână aici, ba chiar două motive puternice să plece: Aspen și Handy, pe nici unul dintre ei neputându-se baza că o să le lase în pace, pe ea și pe Therru.

Și totuși, găsi că era greu să ia o hotărâre, pentru că era greu să se gândească la plecare. Dacă pleca acum din Re Albi, îl părăsea pe Ogion, îl pierdea – ca și cum nu-l pierduse câtă vreme îi păstra casa și-i curăța buruienile din straturile cu ceapă. Și, se gândea ea. *Nu voi visa niciodată la cer acolo jos. Aici, unde venise Kalessin, era Tenar,* cugeta ea. Jos, în Valea de Mijloc, ar fi fost iarăși doar Goha. Amâna. Își

spunea: *Trebuie să mă tem de acei ticăloşi, să fug de ei? Asta vor ei să fac. Trebuie să mă facă să vin şi să plec după voia lor!* îşi zise: O *să termin doar de făcut brânza.* O ţinea tot timpul pe Therru în preajmă. Şi zilele treceau.

Moss veni să-i spună o poveste. Tenar o întrebase despre vrăjitorul Aspen, fără să-i povestească întreaga întâmplare, dar afirmând c-o ameninţase – ceea ce, de fapt, s-ar fi putut foarte bine să fie tot ceea ce avusese el intenţia. Moss se ţinea de obicei departe de domeniul bătrânului lord, dar era curioasă în legătură cu ceea ce se petrecea acolo, şi dispusă să găsească o ocazie să stea de vorbă cu nişte cunoştinţe, o femeie de la care învăţase moşitul, şi alţii pe care-i ajutase ca vindecătoare sau găsitoare. Îi făcu să vorbească despre treburile de la conac. Cu toţii îl urau pe Aspen şi ca atare erau gata să vorbească despre el, dar istorisirile lor trebuiau ascultate ca fiind dictate pe jumătate de duşmănie şi de frică. Cu toate acestea, existau şi fapte printre închipuiri. Chiar Moss confirmă că, până la venirea lui Aspen, cu trei ani în urmă, tânărul lord, nepotul, fusese sănătos şi se simţise bine, deşi era timid, închis în sine, „parcă speriat", spusese ea. Apoi, cam pe la vremea când murise mama tânărului lord, bătrânul trimisese la Roke după un vrăjitor – *Pentru ce? Cu stăpânul Ogion la nici o milă depărtare? Şi sunt toţi neam de vrăjitori la conac.*

Dar venise Aspen. Venise să-l salute pe Ogion şi nimic mai mult, întotdeauna, zicea Moss, stătea sus, la conac. De atunci, nepotul era văzut din ce în ce mai puţin, şi acum se spunea că zace zi şi noapte în pat, *ca un copil bolnav, ofilit tot,* povestea una dintre femeile care fuseseră în casă cu nişte treburi. Dar bătrânul lord, *de o sută de ani, sau aproape, ori chiar mai mult,* insista Moss – vrăjitoarea nu se temea de numere şi nu avea nici un respect pentru ele – bătrânul lord înflorea, *plin de sevă,* spuneau ei. Şi unul dintre bărbaţi, pentru că erau numai bărbaţi cei care-i serveau la conac, îi zisese uneia dintre femei că bătrânul lord îl angajase pe vrăjitor ca să-l facă să trăiască veşnic, şi că vrăjitorul făcea acest: lucru, hrănindu-l, spunea omul, din viaţa nepotului. Iar bărbatul nu vedea nimic rău în asta, comentând: *Cine n-ar vrea să trăiască veşnic?*

— Ei – vorbi Tenar, înmărmurită. – Asta-i o poveste urâtă. Nu se vorbeşte despre toate astea în sat?

Moss ridică din umeri. Era iar un fel de *las-o baltă.* Isprăvile celor puternici nu erau menite să fie judecate de cei fără putere. Şi mai era fidelitatea oarbă, neclară, înrădăcinarea în acel loc; bătrânul era stăpânul lor, lordul din Re Albi, nu era treaba nimănui altcuiva ce

făcea... Era clar că Moss simțea asta chiar ea.

— Riscant – remarcă ea – menit să iasă prost, o asemenea șmecherie... – dar nu spuse că era ceva rău.

Nici o urmă a lui Handy nu mai fusese văzută la conac. Dornică să se asigure că acesta plecase din Overfell, Tenar întrebă una sau două dintre cunoștințele sale din sat dacă văzuseră un asemenea om, dar primi răspunsuri neclare, fără tragere de inimă. Nu voiau să se amestece în treburile ei. *Las-o baltă...* Numai bătrânul Fan o trata ca pe o prietenă și consăteană. Și asta ar fi putut fi din cauză că ochii lui erau atât de slăbiți, încât n-o vedea limpede pe Therru.

Lua copila cu ea acum, când se ducea în sat, sau dacă se depărta câtuși de puțin de casă.

Therru nu socotea această dependență sâcâitoare. Stătea foarte aproape de Tenar, așa cum ar fi făcut un copil mult mai mic, lucrând alături de ea sau jucându-se. Jocurile ei erau cu sfoara pe degete, cu împletitul coșurilor și cu două figurine de os pe care Tenar le găsise într-un săculeț de cânepă de pe unul dintre rafturile lui Ogion. Era un animal care ar fi putut fi câine sau oaie și o figurină care ar fi putut trece drept femeie sau bărbat. Lui Tenar nu-i dădeau nici o senzație de putere sau de primejdie, iar Moss spusese: *Doar jucării.* Pentru Therru, acestea însemnau o mare magie. Le muta de colo până colo ore întregi, în scheme ale cine știe cărei povești tăcute; nu vorbea în timp ce se juca. Uneori construia case pentru om și pentru animal, turnulețe de piatră, colibe de noroi și paie. Figurinele se aflau tot timpul în buzunarul ei, în săculețul de cânepă. Învăța să toarcă; putea ține furca în mâna arsă și putea răsuci fusul cu cealaltă. Caprele fuseseră pieptănate cu regularitate de când veniseră aici, iar acum aveau un sac bine umplut cu păr de capră, pentru tors.

Dar ar trebui s-o învăț, se gândi Tenar, *frământându-se. Învaț-o totul, a zis Ogion, și ce-o învăț eu? Să gătească și să toarcă? Apoi, o altă parte a minții vorbi cu glasul lui Goha: Și acestea nu sunt arte adevărate, necesare și nobile? Înțelepciunea înseamnă numai vorbe?*

Și totuși, își făcea încă griji în privința asta și, într-o după-amiază, în timp ce Therru scărmăna părul de capră ca să-l curețe și să-l descurce, stând la umbra piersicului, spuse:

— Therru, poate că e timpul să începi să înveți numele adevărate ale lucrurilor. Există o limbă în care toate lucrurile își poartă numele adevărate, iar fapta și cuvântul sunt una. Vorbind acea limbă, Segoy a ridicat insulele din adâncuri. Este limba pe care o vorbesc dragonii.

Fetița asculta, tăcută.

Tenar lăsă din mână pieptenii de scărmănat și luă o pietricică de pe jos.

— În limba aceea – zise ea – asta se numește *tolk*.

Therru privi ceea ce făcuse și repetă cuvântul: *tolk,* dar fără voce, formându-l doar cu buzele, care erau trase puțin pe partea dreaptă de către cicatrice.

Piatra stătea în palma lui Tenar, o piatră.

Tăceau amândouă.

— Nu încă – vorbi Tenar. – Nu asta este ceea ce trebuie să te învăț acum.

Lăsă piatra să cadă pe pământ, luă pieptenii și un pumn de lână cenușie pufoasă pe care Therru o pregătise pentru scărmănat.

— Poate când vei primi numele tău adevărat, poate acela va fi timpul potrivit. Nu acum... Acum, ascultă. Acum, e timpul pentru povești, e timpul să începi să înveți povești. Pot să-ți spun povești despre arhipelag și despre Ținuturile Kargad. Ți-am spus o poveste pe care am aflat-o de la prietenul meu Aihal cel Tăcut. Acum, o să-ți istorisesc una pe care am învățat-o de la prietena mea Lark, când a spus-o copiilor ei și alor mei. Este povestea lui Andaur și Avad. Atât de demult ca veșnicia, atât de departe ca Selidor, era un om pe nume Andaur, tăietor de lemne, care urca singur pe dealuri. Într-o zi, adânc în pădure, doborî un stejar măreț. În timp ce cădea, acesta îi strigă cu glas de om...

Fu o după-amiază plăcută pentru amândouă.

Dar în noaptea aceea, în timp ce stătea întinsă lângă copila adormită, Tenar nu reuși să adoarmă. Era agitată, preocupată de o mică neliniște după alta – am legat bine poarta pășunii, mă doare mâna de la scărmănat sau încep să am artrită, și tot așa. Apoi deveni foarte îngrijorată, crezând că aude zgomote în afara casei. De ce nu mi-am luat un câine? se întrebă. O prostie, să n-am un câine. O femeie și un copil care locuiesc singuri ar trebui să aibă un câine în vremurile astea. Dar asta-i casa lui Ogion! Nimeni n-ar veni aici să facă rău! Însă Ogion e mort, mort, îngropat la rădăcinile arborelui de la marginea pădurii. Și nimeni nu va veni. Șoimanul a plecat, a fugit. Și nici măcar Șoimanul, o umbră de om, bun de nimic pentru nimeni, un mort silit să fie în viață. Iar eu n-am nici un pic de forță, nu-i nimic bun în mine. Rostesc cuvântul Facerii și moare în gura mea, e lipsit de sens. O piatră. Sunt femeie, o femeie bătrână, slabă, proastă. Tot ceea ce fac e greșit. Tot ce ating se transformă în cenușă, în umbră, în piatră. Sunt creatura

beznei, plină de beznă. Numai focul mă poate curăța. Numai focul mă poate devora, mă poate devora până la ultima fărâmă, ca...

Se ridică și strigă tare, în limba ei:

— Blestemul fie întors, și întoarce-te ! – scoase brațul drept și-l coborî , îndreptându-l țintă spre ușa închisă.

Apoi, sărind din pat, se duse la ușă, o deschise cu o smucitură și vorbi în noaptea înnorată:

— Vii prea târziu, Aspen ! Am fost devorată cu multă vreme în urmă! Du-te să-ți cureți propria casă!

Nu se auzi nici un răspuns, nici un sunet, dar se simți un miros slab, acru, neplăcut, de pânză sau de păr pârlite de foc.

Închise ușa, sprijini de ea toiagul lui Ogion și se uită să vadă dacă Therru mai dormea. Ea nu dormi în noaptea aceea.

DIMINEAȚĂ, O LUĂ PE THERRU în sat ca să-l întrebe pe Fan dacă dorea firul pe care-l torseseră. Era o scuză ca să scape din casă și să se afle pentru puțină vreme printre oameni. Bătrânul răspunse că ar fi încântat să țeasă firul, și stătură de vorbă câteva minute, sub marele evantai pictat, în timp ce ucenica se încrunta și păcănea posomorâtă la războiul de țesut. După ce Tenar și Therru ieșiră din casa lui Fan, cineva dispăru după colțul micii cabane în care locuise. Ceva, viespi sau albine, înțepa gâtul și capul lui Tenar, și se auzea un ropot de ploaie peste tot în jur, de aversă cu tunete, dar nu erau nori... Pietre. Văzu pietrele lovind pământul. Therru se oprise, surprinsă și nedumerită, uitându-se în jur. Doi băieți fugiră din spatele cabanei, pe jumătate ascunzându-se, pe jumătate grozăvindu-se, strigând unul la celălalt, râzând.

— Haide – zise Tenar cu fermitate, și porniră spre casa lui Ogion.

Tenar tremura, iar tremuratul se înrăutăți în timp ce mergeau, încercă să ascundă asta de Therru, care arăta neliniștită dar nu înspăimântată, neînțelegând ce se întâmplase.

De îndată ce intrară în casă, Tenar își dădu seama că cineva se strecurase acolo în timp ce erau în sat. Mirosea a carne și a păr arse. Cuvertura de pe patul lor fusese deranjată.

Când încercă să se gândească ce să facă, își dădu seama că avea o vrajă asupra ei. Fusese lăsată acolo să o aștepte. Nu se putea opri din tremurat, iar mintea îi era tulbure, înceată, incapabilă să ia o hotărâre. Nu putea gândi. Rostise cuvântul, numele adevărat al pietrei, și fusese aruncată spre ea, în față – în fața răului, fața hidoasă... Îndrăznise să vorbească... nu putea vorbi...

Se gândi, în propria ei limbă: Nu pot gândi în hardică. Nu trebuie.

Putea să gândească în kargadă. Nu prea repede. Era ca și cum trebuia s-o întrebe pe fetița Arha, care fusese ea însăși cu multă vreme în urmă, să iasă din beznă și să gândească în locul ei. S-o ajute. Așa cum o ajutase noaptea trecută, întorcând blestemul vrăjitorului asupra lui. Arha nu știa multe din ceea ce știau Tenar și Goha, dar știuse cum să blesteme, și cum să trăiască în întuneric, și cum să tacă.

Era greu să faci asta, să taci. Voia să țipe. Voia să vorbească – să se ducă la Moss și să-i povestească ce se întâmplase, de ce trebuie să plece, să-și ia în sfârșit rămas-bun. Încercă să-i zică lui Heather:

— Caprele sunt ale tale acum, Heather.

Reuși să spună asta în hardică, astfel încât Heather să înțeleagă, dar Heather nu înțelese. Făcea ochii mari și râdea.

— O, sunt caprele stăpânului Ogion! – exclamă ea.

— Atunci... tu...

Tenar încerca să spună *ai grijă de ele în continuare în locul lui,* dar o boală mortală se abătu asupra ei și își auzi vocea rostind strident *neghioabă, debilă mintală, imbecilă, femeie!* Heather făcu ochii mari și se opri din râs. Tenar își acoperi gura cu mâna. O luă pe Heather și o întoarse, făcând-o să se uite la brânzeturile care fermentau în staulul pentru muls, și arătă spre ele și spre Heather, înainte și înapoi, până când Heather dădu nesigură din cap și râse din nou, pentru că ea se purta atât de ciudat.

Tenar îi făcu semn din cap lui Therru – *vino!* – și intră în casă, unde mirosul respingător era și mai puternic, făcând-o pe Therru să se chircească de frică.

Tenar aduse boccelele și încălțările de drum. În bocceaua ei își puse rochia de rezervă și schimburile, cele două rochițe vechi ale lui Therru și pe cea nouă, făcută doar pe jumătate, apoi materialul în plus, fusurile pe care le cioplise pentru ea și pentru Therru, puțină mâncare și o butelcă de lut cu apă pentru drum. În bocceaua lui Therru intrară cele mai bune coșulețe ale lui Therru, figurina de om și cea de animal din os, în săculețul lor de cânepă, câteva pene, o mică rogojină pe care i-o dăduse Moss și o pungă cu nuci și stafide.

Voia să spună: *Du-te și udă piersicul,* dar nu îndrăzni. Scoase copila afară și-i arătă. Therru udă cu grijă micul vlăstar.

Măturară și dereticară în casă, muncind repede, în tăcere.

Tenar puse un ulcior pe un raft și văzu la capătul celălalt al raftului trei cărți mari, cărțile lui Ogion.

Arha le văzu și pentru ea nu însemnau nimic, doar cutii mari de

piele pline de hârtie.

Dar Tenar le privi cu atenție și-și mușcă încheietura degetului, încruntându-se din cauza efortului de a se hotărî, de a ști ce să facă, și de a-și da seama cum să le ducă. Nu le putea căra. Dar trebuia. Nu puteau rămâne aici, în casa părăsită, casa în care intrase ura. Erau ale lui. Ale lui Ogion. Ale lui Ged. Ale ei. Cunoașterea.

Învață-o tot! Scoase lâna și firul tors din sacul în care voise să le ducă și puse înăuntru cărțile, una peste alta, și legă gura sacului cu o fâșie de piele, cu o buclă, ca să țină. Apoi zise: – Trebuie să plecăm acum, Therru.

Vorbise în kargadă, dar numele fetiței era același, era un cuvânt kargad, flacără, înflăcărat; iar aceasta veni, fără să pună întrebări, ducându-și micul tezaur în bocceaua din spate.

Își luară bastoanele, creanga de alun și cea de anin. Lăsară toiagul lui Ogion lângă ușă, în colțul întunecos. Lăsară ușa casei larg deschisă în calea vântului dinspre mare.

UN SIMȚ ANIMALIC O ÎNDRUMĂ pe Tenar departe de câmpurile și de drumul de pe deal pe care venise. O luă pe o scurtătură de-a lungul pășunilor abrupte, ținând-o pe Therru de mână, către drumul de căruțe care cobora în zigzag către Portul Gont. Știa că, dacă-l întâlnea pe Aspen, era pierdută, și se gândea că s-ar putea s-o aștepte pe drum. Sau nu, poate nu pe acest drum.

După ce coborî vreo milă, începu să fie în stare să gândească. Primul lucru la care se gândi fu că alesese drumul cel bun. Pentru că vorbele hardice reveneau, și, după o vreme, și cuvintele adevărate, așa că se aplecă și culese o piatră, și o ținu în mână, rostind în minte: *tolk;* apoi puse piatra în buzunar. Se uită în zare, la straturile imense de aer și nori, și *rosti* în minte, o dată, *Kalessin.* Și mintea i se limpezi, pe cât de limpede era aerul.

Ajunseră la o potecă lungă și îngustă, umbrită de pereți înalți, acoperiți de iarbă, și de proeminențe de piatră, unde se simți puțin neliniștită. Când trecură de cotitură, văzură golful albastru închis de dedesubt și, intrând în el printre stâncile îmbrățișate, o corabie minunată, cu toate pânzele sus. Tenar se temuse de ultima asemenea corabie, dar nu și de aceasta. Ar fi vrut să coboare poteca s-o întâmpine.

Dar n-o putea face. Mergeau în ritmul lui Therru. Era mai bun decât în urmă cu două luni, și faptul că mergeau la vale le făcea mersul mai ușor. Iar corabia plutea rapid spre ele. Avea un vânt magic

în pânze; traversa golful ca o lebădă în zbor. Era deja în port înainte ca Tenar și Therru să fi ajuns măcar la jumătatea următoarei cotituri lungi a drumului.

ORAȘELE, INDIFERENT DE MĂRIME, erau locuri stranii pentru Tenar. Nu locuise în ele. Văzuse o dată, pentru o vreme, cel mai mare oraș din Terramare, Havnor; și călătorise pe mare până în Portul Gont cu Ged, cu ani în urmă, dar urcaseră pe drumul spre Overfell fără să se oprească pe străzi. Singurul alt oraș pe care-l cunoștea era Valmouth, unde locuia fiica ei – un port mic, adormit și însorit, în care o corabie din Andrade făcând negoț era un mare eveniment, iar cea mai mare parte a conversației dintre locuitori se referea la peștele uscat.

Ea și cu fetița intrară pe străzile din Portul Gont când soarele era încă destul de sus deasupra mării apusene. Therru mersese cincisprezece mile fără să se plângă și fără să pară epuizată, deși era cu siguranță obosită. Tenar era și ea obosită, pentru că nu dormise în noaptea dinainte și pentru că fusese foarte tulburată; iar cărțile lui Ogion se dovediseră și ele o povară grea. La jumătatea drumului le pusese în bocceaua din spate, și mutase mâncarea și îmbrăcămintea în sacul pentru lână, ceea ce era mai bine, dar nu cu mult mai bine. Așa că intrară abia târându-și picioarele printre casele de la periferie, pe poarta dinspre uscat a orașului, unde drumul, trecând printre doi dragoni sculptați în piatră, se transforma în stradă. Acolo, un bărbat, paznicul porții, le privi atent. Therru își înclină fața arsă către umăr și-și ascunse mâna arsă sub șortul de la rochie.

— Vei merge la o casă în oraș, doamnă? – întrebă paznicul, cu ochii ațintiți la copilă.

Tenar nu știa ce să zică. Nu știa că erau paznici la porțile orașului. N-avea nimic cu care să plătească un vameș sau un hangiu. Nu cunoștea pe nimeni în Portul Gont – în afară de vrăjitor, își aduse aminte acum, cel care venise să-l înmormânteze pe Ogion, cum îl chema? Dar nu-i știa numele. Rămase acolo cu gura căscată, ca Heather.

— Mergeți, mergeți – spuse paznicul, plictisit, și se întoarse cu spatele.

Voia să-l întrebe unde putea găsi drumul spre miazăzi care traversa promontoriul, drumul de coastă către Valmouth; dar nu îndrăzni să-i atragă din nou atenția, ca nu cumva să ajungă la concluzia că era la urma urmei o hoinară, sau vrăjitoare, sau orice

altceva pe care el și cu dragonii de piatră trebuiau să-l țină departe de Portul Gont. Așa că trecură printre dragoni – Therru ridică ochii, doar puțin, ca să-i vadă – și, din ce în ce mai uimite, năucite și stingherite, păși pe pietrele de pavaj. Lui Tenar i se părea că nimeni și nimic din lumea asta nu rămăsese pe afară din Portul Gont. Era totul aici. Case înalte de piatră, căruțe cu coviltir și fără, care, măgari, iarmaroace, prăvălii, gloate, oameni, oameni... cu cât mergeau mai departe, cu atât erau mai mulți oameni. Therru se agăță de mâna lui Tenar, înclinând capul, ascunzându-și fața cu părul. Tenar strânse mâna lui Therru.

Nu vedea cum ar putea sta aici, așa că singurul lucru pe care-l avea de făcut era să pornească spre sud și să plece înainte de căderea nopții – care avea să vină curând – sperând să petreacă noaptea în pădure. Tenar alese o femeie solidă, cu un șort alb lat, care închidea obloanele unei prăvălii, și traversă strada, hotărâtă s-o întrebe despre drumul care ieșea din oraș spre sud. Chipul sever, roșcovan, al femeii părea destul de plăcut, dar în timp ce Tenar își aduna curajul să-i vorbească, Therru se agăță cu putere de ea, ca și cum ar fi încercat să se ascundă în spatele ei, și, ridicând ochii, îl văzu venind, de-a lungul străzii, pe bărbatul cu tichie de piele. O văzu și el în aceeași clipă.

Tenar apucă brațul lui Therru și pe jumătate o trase, pe jumătate o răsuci.

— Vino – zise ea, și porni drept înainte pe lângă bărbat. O dată ce-l lăsă în urmă, grăbi pasul, coborând către licărirea și întunericul apei peste care apunea soarele, către docurile și cheiurile de la picioarele străzii abrupte. Therru alerga pe lângă ea, icnind așa cum icnise după ce fusese arsă.

Catarge înalte se legănau pe cerul roșu și galben. Corabia, cu pânzele strânse, plutea lângă digul de piatră, dincolo de o galeră cu vâsle.

Tenar se uită în urmă. Bărbatul le urmărea îndeaproape. Nu se grăbea.

Ea alergă pe dig, dar, după o vreme, Therru se împiedică și nu putu să meargă mai departe, incapabilă să-și recapete răsuflarea. Tenar o luă în brațe, iar fetița se apucă strâns de ea, ascunzându-și fața în umărul lui Tenar. Dar femeia abia se putea mișca, încărcată astfel. Picioarele îi tremurau. Făcu un pas, încă unul și încă unul. Ajunse la mica punte de lemn pe care o întinseseră de la dig până pe puntea corăbiei. Puse mâna pe balustradă.

Un marinar de pe punte, un om chel, musculos, o privi atent.

— Ce s-a-ntâmplat, doamnă? – întrebă el.

— E... e corabia din Havnor?

— Din orașul regelui, sigur.

— Lasă-mă la bord!

— Păi, nu pot – răspunse bărbatul, rânjind, dar ochii i se mișcară; se uita la bărbatul care venise să stea lângă Tenar.

— Nu trebuie să fugi – îi spuse Handy. – Nu vreau să vă fac nici un rău. Nu înțelegi. Eu am fost cel care a chemat ajutoare pentru ea, nu-i așa? Chiar mi-a părut rău pentru ce s-a-ntâmplat. Vreau să te ajut cu ea.

Întinse mâna ca și cum ar fi fost atras irezistibil s-o atingă pe Therru. Tenar nu se putea mișca. Îi promisese lui Therru că el n-o s-o mai atingă niciodată. Văzu mâna atingând brațul gol al copilei, care tresări.

— Ce vrei cu ea? – se auzi încă o voce. Un alt marinar îi luase locul celui chel: un tânăr. Tenar crezu că era fiul ei.

Handy fu iute la vorbă.

— Mi-a luat... mi-a luat copilul. Nepoata. E a mea. I-a făcut farmece, a fugit cu ea, vezi...

Femeia nu putea vorbi deloc. Vorbele erau din nou pierdute, luate. Tânărul marinar nu era fiul ei. Avea chipul îngust și serios, cu ochii limpezi. Uitându-se la el, găsi cuvintele:

— Lasă-mă să urc la bord. Te rog!

Tânărul întinse mâna. Ea o apucă, iar el o trase peste punte, pe puntea corăbiei.

— Așteaptă acolo – le spuse, lui Handy și ei.

— Vino cu mine!

Dar picioarele nu o mai țineau. Se lăsă, ghemuită, pe puntea corăbiei din Havnor, lăsând din mână sacul greu, dar strângând copilul.

— Nu-l lăsa s-o ia, o, nu-l lăsa să pună mâna pe ea, nu din nou, nu din nou, nu din nou!

CAPITOLUL 10
DELFINUL

NU VOIA SĂ DEA DRUMUL COPILULUI, nu voia să le dea fetița. Erau cu toții bărbați la bordul corăbiei. Numai după multă vreme începu să fie în stare să priceapă ce spuneau, ce se făcuse, ce se întâmpla. Când înțelese cine era tânărul, cel pe care-l crezuse fiul ei, i se păru că o știuse tot timpul, numai că nu putuse să se gândească la asta. Nu fusese în stare să se gândească la nimic.

Tânărul se întorsese pe corabie de la docuri și acum vorbea cu un bărbat cărunt, căpitanul vasului, după cum arăta, lângă scândura de lemn. Îi aruncă o privire lui Tenar, pe care-o lăsaseră ghemuită, cu Therru în brațe, într-un colț al punții, între balustradă și un troliu mare. Oboseala unei zile lungi întrecuse spaima lui Therru; adormise rapid, strâns lipită de Tenar, cu bocceluța drept pernă și pelerina drept pătură.

Tenar se ridică încet, iar tânărul se apropie îndată de ea. Femeia își îndreptă fusta și încercă să-și netezească părul.

— Sunt Tenar din Atuan – rosti ea.

El rămase nemișcat. Ea continuă:

— Cred că tu ești regele.

Era foarte tânăr, mai tânăr decât fiul ei, Spark. Dar avea o privire care nu era deloc tânără, ceva în ochii lui care o făcea să gândească: *A trecut prin foc.*

— Numele meu e Lebannen din Enlad, doamnă – răspunse el, gata să facă o plecăciune sau chiar să îngenuncheze în fața ei.

Tenar îl prinse de mâini, astfel încât se aflară față în față.

— Nici tu în fața mea – vorbi ea – nici eu în fața ta!

El râse, surprins, și-i strânse mâinile, în timp ce se uita la ea atent, deschis.

— De unde ai știut că te căutam? Veneai la mine, când omul acela...?

— Nu, nu! Fugeam... de el... de... de tâlhari... Încercam doar să ajung acasă, asta-i tot.

— În Atuan?

— O, nu! La ferma mea. În Valea de Mijloc. Aici, în Gont.

Începu și ea să râdă, un râs care ascundea lacrimi. Lacrimile puteau fi vărsate acum, și aveau să fie vărsate. Dădu drumul mâinilor regelui ca să se pată șterge la ochi.

— Unde-i Valea de Mijloc? – întrebă el.

— Spre sud și est, ocolind promontoriul de acolo. Valmouth se numește portul.

— O să te ducem acolo – hotărî el, încântat că putea să se ofere să facă acest lucru.

Ea zâmbi și se șterse la ochi, dând din cap în semn de acceptare.

— Un pahar de vin. Ceva de mâncare, puțină odihnă – zise el – și un pat pentru copil.

Căpitanul corăbiei, ascultând cu discreție, dădu ordinele. Marinarul chel pe care-l văzuse, după cum i se părea, cu multă vreme în urmă, veni spre ei. Se pregătea s-o ia pe Therru. Tenar stătu între el și fetiță. Nu putea să-l lase s-o atingă.

— O s-o duc eu – spuse ea, cu vocea încordată, ascuțită.

— Sunt scări acolo, doamnă. O s-o iau eu – insistă marinarul, iar ea își dădu seama că era cumsecade, dar nu-l putea lăsa s-o atingă pe Therru.

— Lasă-mă pe mine – interveni tânărul, regele, și, cu o privire scurtă spre ea, cerând permisiunea, îngenunche, luă în brațe copila adormită și o duse spre tambuchi apoi, cu multă grijă, în josul scărilor. Tenar îl urmă.

Așeză fetița pe un pat într-o cabină micuță, cu stângăcie și tandrețe. Înfășură pelerina în jurul ei. Tenar îl lăsă s-o facă.

Într-o cabină mai mare, ce se întindea la pupa vasului, cu o fereastră lungă dând spre golful scăldat în lumina apusului, regele o invită să ia loc la o masă de stejar. Luă o tavă de la ucenicul marinar care-o adusese, turnă vin roșu în pocale de sticlă grea, îi oferi fructe și prăjituri.

Tenar gustă vinul.

— E foarte bun, dar nu din anul dragonului – observă ea.

Regele se uită la ea fără să-și ascundă surpriza, ca orice băiat.

— Din Enlad, nu din Andrade – spuse el cu sfială.

— E foarte bun – îl asigură ea, bând din nou.

Luă o prăjitură. Fragedă, sfărâmicioasă, foarte consistentă, nu prea dulce... Strugurii verzi și chihlimbarii erau dulci-acrișori. Gusturile vii ale mâncării și vinului aminteau de parâmele care ancorau corabia, o ancorau pe ea din nou de lume, de propria ei minte.

— Am fost foarte speriată – spuse ea drept scuză. – Cred că voi fi

din nou eu însămi în curând. Ieri... nu, azi, în dimineața asta... a fost o... o vrajă...

Era aproape imposibil să pronunțe cuvântul, se bâlbâi rostindu-l:

— Un b-blestem aruncat asupra mea. Mi-a luat vorbirea, și judecata, cred. Și am fugit de asta, dar am dat de-a dreptul peste omul... peste omul care...

Ridică ochii cu disperare către tânărul care-o asculta. Ochii lui serioși o lăsară să spună ceea ce trebuia spus.

— El a fost unul dintre oamenii care au schilodit copilul. El și cu părinții ei. Au abuzat de ea, au bătut-o și au ars-o; lucrurile astea se întâmplă, stăpâne. Lucrurile astea li se întâmplă copiilor. Iar el o urmărește în continuare, ca să pună mâna pe ea. Și...

Se opri și bău din vin, savurându-i aroma.

— Și astfel am fugit de el și te-am găsit pe tine. În port.

Se uită în jur, la bârnele joase din cabină, la masa lustruită, la tava de argint, la chipul slab, liniștit, al tânărului. Avea părul închis la culoare și moale, pielea bronzată, cu o nuanță roșcată, luminoasă; era îmbrăcat bine și simplu, fără nici un colan sau inel, sau orice alt semn exterior al autorității. Dar arăta așa cum trebuia să arate un rege, își spuse ea.

— Îmi pare rău că l-am lăsat să plece pe omul acela – spuse el. – Dar poate fi găsit din nou. Cine a aruncat vraja asupra ta?

— Un... vrăjitor.

Nu voia să-i rostească numele. Nu voia să se gândească la toate astea. Voia să lase totul în urmă. Nici o pedeapsă, nici o urmărire. Lasă-i în voia urii lor, lasă-i în urmă, uită.

Lebannen nu insistă, dar întrebă:

— Vei fi la adăpost de oamenii ăștia la ferma ta?

— Așa cred. Dacă n-aș fi fost atât de obosită, atât de năucită de... de... dacă n-aș fi avut mintea atât de tulburată, și aș fi putut să gândesc, nu mi-ar fi fost frică de Handy. Ce-ar fi putut să facă? Cu toți oamenii în jur, pe stradă? N-ar fi trebuit să fug de el. Însă nu mai puteam să simt altceva decât frica ei. E atât de mică, tot ce poate să facă e să se teamă de el. Va trebui să învețe să nu se mai teamă. Trebuie s-o învăț asta...

Mintea ei hoinărea. Gândurile îi treceau prin cap în kargadă. Vorbise în limba kargadă? Ar fi crezut că era nebună, o bătrână nebună vorbind fără șir. Ridică ochii spre el, pe furiș. Ochii săi întunecați nu erau îndreptați asupra ei; erau ațintiți spre flacăra lămpii de sticlă care atârna deasupra mesei, o flacără mică, liniștită,

limpede. Avea un chip prea trist pentru un tânăr.

— Ai veni să-l găsești – zise ea. – Pe Arhimag. Pe Șoiman.

— Ged – adăugă el – uitându-se la ea cu un surâs abia vizibil. – Tu, el și cu mine ne purtăm numele adevărate.

— Tu și cu mine, da. Dar el, numai față de noi doi.

Tânărul încuviință.

— E în pericol din partea oamenilor invidioși, oameni cu intenții rele, și nu... nu are nici o apărare acum. Știai asta?

Nu se putea hotărî să vorbească mai clar, dar Lebannen spuse:

— Mi-a zis că puterea lui de mag s-a dus. S-a irosit în fapta care m-a salvat pe mine și pe noi toți. Dar era greu de crezut. Nu voiam să-l cred.

— Nici eu. Dar așa e. Iar el...

Șovăi din nou.

— Vrea să fie singur până când i se vindecă rănile – spuse în cele din urmă, cu prudență.

Lebannen continuă:

— El și cu mine am fost împreună pe tărâmul întunecat, pe pământul pustiit. Împreună am murit. Împreună am trecut munții. Poți să te întorci tot peste munți. E o cale. Știa asta. Dar numele munților este Durere. Pietrele... Pietrele taie, iar tăieturile iau mult timp să se vindece.

Tânărul își privi mâinile. Se gândi la mâinile lui Ged, crăpate și tăiate, încleștate asupra rănilor de pe ele. Ținând rănile strâns, închise.

Propria ei mână se strânse în jurul micii pietre din buzunar, cuvântul pe care-l culesese pe drumul abrupt.

— De ce se ascunde de mine? – strigă tânărul, cuprins de durere.

Apoi, încetișor:

— Chiar speram să-l văd. Dar dacă nu vrea, încheiem aici, desigur.

Femeia recunoscu politețea, curtenia, demnitatea mesagerilor din Havnor, și o aprecie; știa cât prețuiesc. Dar îl iubea pentru suferința lui.

— Sunt sigură că o să vină la tine. Dă-i numai puțin timp. A fost rănit atât de adânc... i s-a luat totul... Dar când vorbește despre tine, când rostește numele tău, o, atunci l-am văzut pentru o clipă așa cum era... așa cum o să fie din nou... numai mândrie!

— Mândrie? – repetă Lebannen, surprins parcă.

— Da. Desigur, mândrie. Cine-ar trebui să fie mândru, dacă nu el?

— M-am gândit întotdeauna la el ca la... Avea atâta răbdare – vorbi

Lebannen, apoi râse de nepotrivirea descrierii sale.

— Acum nu mai are nici un pic de răbdare – zise ea – și e aspru cu el însuși, dincolo de orice rațiune. Nu putem face nimic pentru el, cred eu, în afară de a-l lăsa să-și vadă de drum și să se regăsească la capătul funiei cu care te-a priponit, cum se spune în Gont...

Pe neașteptate, ajunse la capătul propriei sale funii, era atât de obosită încât se simțea bolnavă.

— Cred că ar trebui să mă odihnesc acum – spuse ea.

El se ridică de îndată.

— Doamnă Tenar, ziceai că ai fugit de un dușman și ai găsit altul; dar eu am venit să caut un prieten și am găsit altul.

Ea surâse la auzul spiritului și amabilității lui. *Ce băiat drăguț este,* gândi ea.

CÂND SE TREZI, corabia era în plină forfotă: scârțâit și scrâșnet de cherestea, bufnituri de pași deasupra capului, fâlfâit de pânze, strigătele marinarilor. Therru se dovedea greu de trezit și se sculă bosumflată, poate cu puțină febră, deși era întotdeauna atât de caldă încât Tenar găsea dificil să-i aprecieze febra. Simțindu-se vinovată că a târât copila fragilă cincisprezece mile pe jos și pentru tot ceea ce se întâmplase cu o zi înainte, Tenar încercă s-o înveselească povestindu-i că erau pe o corabie, că pe vas era un rege adevărat, și că încăperea cea mică în care se aflau era chiar camera regelui; că vasul le ducea acasă, la fermă, și că tușa Lark avea să le aștepte acasă, ba poate că Șoimanul avea să fie și el acolo. Nici măcar asta nu stârni interesul lui Therru. Era nepăsătoare, inertă, mută.

Pe brațul ei mic, subțire, Tenar văzu un semn – patru degete, roșii, ca o arsură, ca și cum cineva ar fi strâns-o, lăsându-i vânătăi. Dar Handy n-o apucase, doar o atinsese. Tenar îi spusese, îi promisese, că el n-o s-o mai atingă niciodată. Promisiunea fusese încălcată. Cuvântul ei nu însemna nimic. Ce cuvânt însemna ceva, împotriva violenței oarbe?

Se aplecă și sărută urmele de pe brațul lui Therru.

— Aș fi vrut să am timp să-ți termin rochia roșie – vorbi ea. – Regelui i-ar fi plăcut probabil s-o vadă. Pe de altă parte, presupun că oamenii nu poartă cele mai bune haine pe o corabie, nici măcar regii.

Therru era așezată pe pat, cu capul plecat, și nu răspunse. Tenar îi perie părul. Începuse în sfârșit să crească des, o perdea neagră, mătăsoasă, peste părțile arse ale scalpului.

— Ți-e foame, păsăruică? N-ai mâncat nimic la cină. Poate că

regele o să ne dea masa de dimineață. Aseară mi-a dat prăjituri și struguri.

Nici un răspuns.

Când Tenar spuse că era timpul să iasă din cabină, fetița se supuse. Sus, pe punte, rămase cu capul aplecat pe umăr. Nu-și îndreptă privirea spre pânzele albe umflate de vântul dimineții, nici spre apa sclipitoare, nici în urmă, spre Muntele Gont, înălțându-și imensitatea și măreția pădurii, coastelor și vârfului spre cer. Nu ridică ochii când Lebannen i se adresă.

— Therru – spuse Tenar încetișor, îngenunchind lângă ea – când un rege vorbește cu tine, răspunzi.

Fata nu scoase nici o vorbă.

Expresia de pe chipul lui Lebannen când se uită la ea era indescifrabilă. O mască, poate, o mască plicticoasă pentru repulsie, șoc. Dar ochii negri erau neclintiți. Atinse brațul copilei foarte ușor, spunând:

— Trebuie să fie ciudat pentru tine să te trezești în mijlocul mării...

Mâncă doar câteva fructe. Când Tenar o întrebă dacă voia să se întoarcă în cabină, dădu din cap că da. Șovăind, Tenar o lăsă ghemuită în pat și se întoarse pe punte.

Vasul trecea printre Stâncile îmbrățișate, pereții impunători care păreau să se încline spre vele. Santinelele de la posturile din micile fortărețe înșirate ca niște cuiburi de rândunele pe faleze se uitau de sus, pe punte, iar marinarii strigau veseli către ei.

— Faceți loc pentru rege! – strigau, iar răspunsul ajungea până jos nu cu mult mai tare decât țipătul rândunelelor din înălțimi:

— Regele!

Lebannen stătea la prova înaltă, alături de căpitanul vasului și de un bărbat mai în vârstă, înalt, slab, cu ochi înguști, înveșmântat în mantia cenușie a unui mag din insula Roke. Ged purtase o asemenea mantie, una curată și frumoasă, în ziua în care el și cu Tenar aduseseră Inelul lui Erreth-Akbe în Turnul Sabiei; una veche, pătată, murdară și uzată de drum fusese toată învelitoarea ei pe piatra rece de la Mormintele din Atuan și pe pământul munților pustii, când traversaseră acei munți împreună. Se gândea la asta în timp ce spuma curgea pe lângă laturile vasului și falezele înalte se îndepărtau în urma lor.

Când corabia trecu de ultimele recife și începu să cârmească spre răsărit, cei trei bărbați veniră spre ea. Lebannen spuse:

— Doamnă, acesta este Maestrul Cheii Vântului din insula Roke.

Magul se înclină, uitându-se la ea cu venerație în ochii pătrunzători, dar și cu curiozitate; un om căruia-i plăcea să știe din ce parte bătea vântul, se gândi ea.

— Acum, nu trebuie să sper ca vremea frumoasă să țină, ci pot să contez pe asta – îi spuse ea.

— Sunt doar o încărcătură într-o asemenea zi – vorbi magul. – În plus, cu un marinar ca meșterul Serrathen care să manevreze corabia, cine are nevoie de un specialist în vreme?

Suntem atât de politicoși, se gândi ea, cu toții, domni și doamne și maeștri, numai plecăciuni și complimente. Aruncă o privire către tânărul rege. Se uita la ea, zâmbind, dar rezervat.

Se simți la fel cum se simțise odinioară în Havnor, când era doar o fetiță: o barbară, o necivilizată în mijlocul finețurilor lor. Dar pentru că acum nu mai era fetiță, nu era copleșită, ci se mira doar de felul în care bărbații își rânduiau lumea într-un dans al măștilor, și cât de ușor reușea o femeie să învețe să-l danseze.

Avea să le ia doar ziua aceea, îi spuseră, ca să ajungă la Valmouth. Urmau să ajungă în port după-amiaza târziu, cu acest vânt prielnic în pânze.

Încă foarte obosită din cauza necazurilor îndelungate și a încordării din ziua de dinainte, era mulțumită să stea pe scaunul pe care marinarul chel îl meșterise pentru ea dintr-o saltea de paie și o bucată de pânză de vele, și să privească valurile și pescărușii, să vadă conturul Muntelui Gont, albastru și feeric în lumina amiezii, schimbându-se pe măsură ce ocoleau țărmurile abrupte la numai o milă sau două distanță de uscat. O aduse sus și pe Therru, să stea la soare, iar copila se întinse lângă ea, privind și moțăind.

Un marinar, cu pielea foarte închisă la culoare, știrb, veni desculț, cu tălpile ca niște copite și degetele de la picioare groaznic răsucite, și puse ceva pe pânză, lângă Therru.

— Pentru fetiță – rosti el răgușit și plecă imediat, deși nu prea departe. Se uita în jur, plin de speranță, din locul unde muncea, ca să vadă dacă-i plăcea cadoul lui, prefăcându-se apoi că nu se uitase. Therru nu vru să atingă pachețelul înfășurat în pânză. Tenar fu nevoită să-l desfacă. Era o sculptură splendidă a unui delfin, în os sau în fildeș, de lungimea degetului mare de la mână.

— Poate locui în săculețul tău de cânepă – zise Tenar – împreună cu celelalte, figurinele de os.

Auzind asta, Therru prinse viață. Alergă ca să aducă săculețul de

cânepă și să pună delfinul înăuntru. Dar Tenar trebui să se ducă să-i mulțumească modestului dăruitor. Therru nu voia să se uite la el sau să-i vorbească. După o vreme, ceru voie să se ducă înapoi în cabină, iar Tenar o lăsă acolo cu omulețul de os, animalul de os și delfinul drept companie.

E atât de ușor, își spuse ea cu mânie, e atât de ușor pentru Handy să-i răpească lumina soarelui, corabia și pe rege și copilăria, și e atât de greu să i le dau înapoi! Am petrecut un an de zile încercând să i le dau înapoi și, cu o atingere, el i le ia și le azvârle cât colo. Și la ce-i folosește... care-i câștigul lui, puterea lui? Asta e puterea, o deșertăciune.

Se duse lângă rege și lângă mag, la balustrada vasului. Soarele călătorise mult către apus, iar corabia naviga printr-o aureolă de lumină, care-o făcea să se gândească la visul de a zbura cu dragonii.

— Doamnă Tenar – vorbi regele – nu-ți încredințez nici un mesaj pentru prietenul nostru. Mi se pare că a face asta ar însemna să pun o povară pe umerii tăi, și, în plus, să abuzez de libertatea lui; și nu vreau să fac nici unul dintre aceste lucruri. Urmează să fiu încoronat până la sfârșitul lunii. Dacă ar fi el cel care ar ține coroana, domnia mea ar începe după dorința inimii mele. Dar fie că va fi acolo sau nu, el m-a adus în regatul meu. El m-a făcut rege. N-o să uit asta.

— Știu că n-o să uiți – răspunse ea cu blândețe.

Era atât de plin de zel, atât de serios, blindat în protocolul rangului său și totuși vulnerabil în sinceritatea sa, în puritatea voinței sale. Inima i se strânse dureros pentru el. Credea că a învățat ce este suferința, dar avea să învețe iarăși și iarăși, toată viața lui, și mereu avea să uite.

Din acest motiv, n-avea să facă, precum Handy, lucrul cel mai ușor pe care-l putea face.

— O să duc de bunăvoie un mesaj – se oferi ea. – Nu-i nici o povară. Dacă însă îl va auzi sau nu, depinde de el.

Maestrul Cheii Vântului rânji.

— Întotdeauna a depins de el – comentă. – Indiferent ce-a făcut, a depins de el.

— Îl cunoști de multă vreme?

— Chiar de mai multă vreme decât tine, doamnă. L-am învățat – răspunse magul. – Ce-am putut... A venit la Școala din Roke, știi, când era doar un băiat, cu o scrisoare de la Ogion, care ne spunea că are o mare putere. Însă prima oară când l-am lăsat să iasă într-o barcă, să învețe cum să vorbească vântului, știi, a stârnit o trombă. Atunci am

văzut cu ce-aveam de-a face. M-am gândit că fie se va îneca înainte de a împlini șaisprezece ani, fie va ajunge Arhimag înainte de patruzeci de ani... Sau așa îmi place să cred că am gândit.

— Mai e încă Arhimag? – întrebă Tenar.

Întrebarea părea sincer ignorantă și, când fu întâmpinată de tăcere, se temu că *fusese* mai rău decât ignorantă.

Magul răspunse în sfârșit:

— Acum nu există nici un Arhimag în Roke.

Tonul lui era excesiv de prudent și de clar.

Ea nu îndrăzni să întrebe ce voia să spună.

— Cred – interveni regele – că Vindecătoarea Runei Păcii poate să facă parte din orice consiliu al acestui regat; nu crezi, domnule?

După o altă pauză și, vizibil, cu puțin efort, magul răspunse:

— Sigur că da.

Regele aștepta, dar magul nu mai adăugă nimic.

Lebannen privi în larg, la apa strălucitoare, și vorbi de parcă ar fi început o poveste:

— Când el și cu mine am venit în Roke din apusul îndepărtat, purtați de dragon...

Se opri, iar numele dragonului se rosti singur în mintea lui Tenar, Kalessin, ca o lovitură de gong.

— Dragonul m-a lăsat acolo, dar pe el l-a dus mai departe. Paznicul porții Casei din Roke a spus atunci: *A terminat cu faptele. Se duce acasă.* Și înainte de asta – pe plaja din Selidor – m-a rugat să las acolo toiagul, zicând că nu mai era mag. Așa că maeștrii din Roke au făcut sfat să aleagă un nou Arhimag.

— M-au primit în rândurile lor, ca să pot învăța ceea ce ar fi bine ca un rege să știe despre Sfatul înțelepților. Și am fost de asemenea unul dintre ei, pentru a înlocui pe unul dintre ei: Thorion, Maestrul Chemărilor, a cărui artă a fost întoarsă împotrivă-i de răul cel mare pe care stăpânul meu Șoimanul l-a găsit și i-a pus capăt. Când am ajuns acolo, pe tărâmul pustiit, între perete și munți, l-am văzut pe Thorion. Stăpânul meu a vorbit cu el, arătându-i calea înapoi la viață, peste zid. Dar el nu a pornit pe ea. Nu s-a întors.

Mâinile puternice, frumoase ale tânărului se țineau cu putere de balustrada vasului. Ochii lui rătăceau încă pe mare, în timp ce vorbea. Rămase tăcut câteva clipe, apoi reluă istorisirea:

— Așa că am împlinit numărul, nouă, care era necesar pentru a alege noul Arhimag. Sunt... sunt oameni înțelepți – continuă el, cu o privire scurtă spre Tenar. – Nu numai învățați în arta lor, dar și cu

experiență. Își folosesc deosebirile, așa cum văzusem și înainte, ca să-și întărească hotărârile. Dar de data asta...

— Adevărul este – interveni Maestrul Cheii Vântului, văzând că Lebannen nu este dornic să pară că i-ar critica pe Maeștrii din Roke – că eram numai deosebiri și nici o hotărâre. Nu reușeam să ajungem la nici o înțelegere. Pentru că Arhimagul nu era mort – era viu, vedeți voi, și totuși nu mai era mag – și totuși era încă lord al dragonilor, după cât se părea... Și pentru că Preschimbătorul era încă zguduit de întoarcerea propriei arte împotriva sa, credea că Maestrul Chemărilor avea să se întoarcă din moarte și ne implora să-l așteptăm... Și pentru că Maestrul Modelator nu voia să vorbească deloc. E karg, doamnă, ca și tine; știai asta? A venit la noi din Karego-At...

Ochii ageri o priveau; din ce parte bate vântul?

— Așa că, din cauza tuturor acestor lucruri, ne-am trezit în încurcătură. Când Gardianul a cerut numele celor dintre care trebuia să alegem, nici un nume n-a fost rostit. Fiecare se uita la toți ceilalți...

— Eu mă uitam în pământ – zise Lebannen.

— Și până la urmă ne-am uitat la cel care știe numele: Maestrul Numelor. Iar el îl privea pe Modelator, care nu scosese nici un cuvânt, dar stătea acolo, printre copacii lui, ca un ciot. În Dumbravă ne-am întâlnit, știi, printre arborii aceia ai căror rădăcini sunt mai adânci decât insulele. Se făcuse seara târziu. Câteodată, se zărește o lumină printre acei arbori, dar nu și în noaptea aceea. Era întuneric, nici o lumină de la stele, un cer înnorat deasupra frunzelor. Iar Modelatorul s-a ridicat și a vorbit atunci – dar în limba lui, nu în Limba Veche, nici în hardică, ci în kargadă. Puțini dintre noi o cunoșteau, sau știau măcar ce limbă era, și nu știam ce să credem. Dar Maestrul Numelor ne-a zis ce vorbise Modelatorul. El a spus: *O femeie din Gont*.

Se opri. Nu se mai uita la ea. După o clipă, Tenar întrebă:

— Nimic mai mult?

— Nici un cuvânt mai mult. Când am insistat, s-a uitat la noi cu ochii pierduți și n-a putut răspunde; pentru că fusese cufundat în viziune, vezi tu – văzuse forma lucrurilor, modelul; și puțin din toate astea pot fi puse vreodată în cuvinte, și chiar și mai puțin în idei. Nu știa cu nimic mai mult decât noi ceilalți ce să creadă despre ceea ce spusese. Dar era tot ce-aveam...

Maeștrii din Roke erau dascăli, la urma urmei, iar Maestrul Cheii Vântului era un foarte bun dascăl; nu putea face altfel decât să-și spună povestea limpede. Mai limpede, poate, decât ar fi vrut. Se uită încă o dată la Tenar, apoi întoarse privirea.

— Așadar, vezi tu, se părea că trebuie să venim în Gont. Dar pentru ce? *O femeie* – nu-i prea mult pentru a începe! Evident, această femeie trebuie să ne îndrume, să ne arate calea, cumva, către Arhimagul nostru. Și imediat, așa cum s-ar putea să te gândești, doamnă, s-a vorbit despre tine – pentru că de care altă femeie din Gont am auzit noi vreodată? Nu-i o insulă mare, dar faima ta este mare. Apoi unul dintre noi a spus: *Ea ne va duce la Ogion.* Dar știam cu toții că Ogion refuzase cu multă vreme în urmă să fie Arhimag, și cu siguranță n-ar fi primit acum, că era bătrân și bolnav. Și, într-adevăr, cred că Ogion murea chiar în timp ce vorbeam. Apoi un altul a zis: *Dar tot ea ne-a dus Și la Șoimanul!* Și atunci am rămas cu adevărat în întuneric.

— Cu adevărat – spuse Lebannen. – Pentru că a început să plouă, acolo, printre copaci.

Surâse.

— Crezusem că n-o să mai aud niciodată ploaia căzând din nou. A fost o mare bucurie pentru mine.

— Toți nouă uzi – vorbi și Maestrul Cheii Vântului – și nici unul dintre noi fericit!

Tenar izbucni în râs. Nu se putea împiedica să nu-i placă omul. Dacă el era atât de prudent cu ea, se cuvenea ca și ea să fie prudentă cu el; dar pentru Lebannen, și în prezența lui Lebannen, numai sinceritatea se potrivea.

— Atunci nu pot fi *eu femeia din Gont,* pentru că n-o să vă duc la Șoimanul.

— A fost și părerea mea – replică magul, la rândul lui cu sinceritate aparentă și poate chiar reală – că nu poți fi tu, doamnă, în primul rând, ar fi rostit numele tău, desigur, în viziune. Foarte puțini sunt cei care-și poartă deschis numele adevărat! Dar sunt însărcinat de către Sfatul din Roke să te întreb dacă știi vreo femeie pe această insulă care-ar putea fi cea pe care-o căutăm – sora sau mama unui bărbat al puterii, sau chiar învățătoarea lui; pentru că sunt vrăjitoare foarte înțelepte în felul lor. Poate că Ogion cunoștea o asemenea femeie? Se spune că el cunoștea fiecare suflet de pe această insulă, cu toate că locuia singur și hoinărea prin sălbăticie. Aș fi vrut să fie în viață, să ne ajute acum!

Se gândise deja la pescărița din povestea lui Ogion. Dar femeia aceea fusese deja bătrână când o cunoscuse Ogion, cu ani în urmă, și trebuia să fie moartă de-acum. Deși dragonii aveau o viață foarte lungă, cel puțin așa se zvonea.

Nu spuse nimic pentru o vreme, apoi rosti doar:

— Nu știu pe nimeni de acest fel.

Simțea nerăbdarea stăpânită față de ea. Ce ascundea? Ce voia? se gândea el, fără îndoială. Iar ea se întreba de ce exista ceva ce nu-i putea spune. Surzenia lui o reducea la tăcere. Nu-i putea spune nici măcar că era surd...

— Așadar – zise ea în sfârșit – nu există un Arhimag în Terramare. Dar există un rege...

— Pe care sunt bine întemeiate speranța și încrederea noastră – completă magul cu o căldură care i se potrivea.

Lebannen, privind și ascultând, surâse.

— În acești ultimi ani – vorbi Tenar, șovăitoare – au fost multe necazuri, multe nenorociri. Fetița... mea... Asemenea lucruri au fost prea obișnuite. Și am auzit bărbați și femei cu putere vorbind despre slăbirea sau despre schimbarea puterii lor.

— Cel pe care Arhimagul și stăpânul meu l-au înfrânt pe tărâmul pustiit, acel Cob, a provocat nespuse vătămări și ruină. Ne vom reface arta, ne vom tămădui vrăjitorii și vrăjitoria încă multă vreme, spuse magul cu fermitate.

— Mă întreb dacă nu s-ar putea să fie de făcut mai mult decât refacerea și tămăduirea – comentă ea – chiar dacă și asta, desigur... Dar mă întreb totuși, s-ar putea întâmpla ca unul... unul cum e Cob să fi ajuns la o asemenea putere pentru că lucrurile se transformau deja... și o schimbare, o mare schimbare, avea loc, a avut loc? Și că din cauza acestei schimbări avem din nou un rege în Terramare – mai curând un rege decât un arhimag?

Maestrul Cheii Vântului se uită la ea ca și cum ar fi văzut un nor foarte îndepărtat de furtună la orizont. Ridică chiar mâna dreapta în ceea ce era sugestia, ori mai curând prima schiță, a unei vrăji de legare a vântului, apoi o coborî din nou. Surâse.

— Nu te teme, doamnă – spuse el. – Roke și Arta Magiei vor dăinui. Comoara noastră e bine păzită!

— Spune-i asta lui Kalessin – replică ea, incapabilă dintr-o dată să suporte inconștiența totală a lipsei lui de respect.

Îl făcu să caște ochii mari, desigur. Auzise numele dragonului. Dar asta nu-l făcu s-o audă. Cum putea s-o audă el, care nu ascultase niciodată o femeie de când îi cântase maică-sa ultimul cântec de leagăn?

— Adevărat – zise Lebannen – Kalessin a venit în Roke, despre care se spune că este desăvârșit apărată împotriva dragonilor; și nu

prin vreo vrajă a stăpânului meu, pentru că nu mai avea atunci nici un pic de magie... Dar nu cred, Maestre al Cheii Vânturilor, că doamna Tenar se temea pentru ea însăși.

Magul făcu un efort serios să-și îndrepte jignirea.

— Îmi pare rău, doamnă – se scuză el. – V-am vorbit ca unei femei obișnuite.

Tenar fu cât pe ce să izbucnească în râs. L-ar fi putut zgudui. Vorbi doar, cu indiferență:

— Temerile mele sunt temeri obișnuite.

Nu era de nici un folos; el n-o putea auzi.

Doar tânărul rege tăcea, ascultând.

Un ucenic marinar din lumea ameițitoare, legănătoare, a catargelor, velelor și a parâmelor de deasupra, strigă cu glas limpede și plăcut:

— Oraș dincolo de promontoriu!

Peste câteva clipe, cei aflați jos, pe punte, văzură grămada de acoperișuri de țiglă, turlele de fum albastru, câteva ferestre de sticlă luminate de soarele ce se îndrepta spre apus, și docurile și debarcaderele din Valmouth la marginea golfului cu apa albastră, mătăsoasă.

— Duc eu corabia în port, sau vrei s-o pilotezi tu, stăpâne? – întrebă calmul căpitan al corăbiei, iar Maestrul Cheii Vânturilor răspunse:

— Du-o tu, căpitane, nu vreau să trebuiască să mă ocup de toate acele epave plutitoare! – își flutură mâna spre zecile de ambarcațiuni de pescuit care umpleau golful. Așa că vasul regelui, ca o lebădă printre rățuște, intră încet, în zigzag, salutat de fiecare barcă pe lângă care treceau.

Tenar se uită de-a lungul docurilor, dar nu mai exista nici o altă corabie maritimă.

— Am un fiu marinar – îi spuse lui Lebannen – mă gândeam că vasul lui ar putea fi în port.

— Pe ce corabie este?

— Era al treilea ofițer la bordul *Pescărușului din Eskel,* dar asta cu mai mult de doi ani în urmă. Ar fi putut schimba vasul... E un om nedomolit.

Surâse.

— Când te-am văzut prima oară, am crezut că ești fiul meu. Nu semănați deloc, doar că sunteți amândoi înalți, subțiri și tineri. Iar eu eram zăpăcită, speriată... temeri obișnuite.

Magul urcase la postul căpitanului de la prova, iar ea și cu

Lebannen rămăseseră singuri.

— Prea multe temeri obișnuite – observă el.

Era singura ei șansă de a vorbi singură cu el, iar cuvintele ieșiră grăbite și nesigure:

— Voiam să zic... nu e de nici un folos... dar s-ar putea întâmpla să fie o femeie în Gont, nu știu cine, n-am nici cea mai mică idee, dar se poate întâmpla că este, sau va fi, o femeie, și că ei o caută... au nevoie... de ea. E imposibil?

Tânărul o ascultă. El nu era surd. Dar se încruntă, încordat, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă o limbă străină. Și răspunse doar, în șoaptă:

— Se poate...

O pescăriță dintr-o șalupă micuță strigă către ei:

— De unde veniți? – iar băiatul de pe parâme răspunse ca trâmbița unui cocoș:

— Din orașul regelui!

— Cum se numește corabia? întrebă Tenar. Fiul meu o să mă întrebe cu ce corabie am călătorit.

— *Delfinul* – răspunse Lebannen, zâmbindu-i.

Fiul meu, regele meu, dragul meu băiat, cugetă ea. Cât de mult mi-ar plăcea să te țin aproape!

— Trebuie să mă duc s-o iau pe micuță – zise ea.

— Cum o să ajungeți acasă?

— Pe jos. Sunt numai câteva mile în susul văii.

Arătă dincolo de oraș, în interior, unde Valea de Mijloc se întindea, largă și scăldată de soare, între două brațe ale muntelui, ca o pală.

— Satul e pe râu, iar ferma mea e la jumătate de milă de sat. E un colț drăguț al regatului tău.

— Dar o să fii la adăpost?

— O, da. Am să-mi petrec noaptea cu fiica mea aici, în Valmouth, iar în sat, poți conta pe toți. N-o să fiu singură.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, dar nici unul nu *rosti* numele la care se gândeau amândoi.

— Or să vină iar din Roke? – vru ea să știe. – Căutând *femeia din Gont*... sau pe el?

— Nu pe el. Dacă or să propună din nou, o să le interzic – răspunse Lebannen, fără să-și dea seama cât de multe îi spusese în acele trei vorbe. – Cât despre căutarea unui nou Arhimag sau a femeii din viziunea Modelatorului, da, asta s-ar putea să-i aducă aici. Și poate la tine.

— Vor fi bineveniți la Ferma Stejarilor – spuse ea. – Deși nu la fel de bineveniți cum ai fi tu.

— O să vin când o să pot... – vorbi el puțin aspru. Și adăugă ușor meditativ: – Dacă o să pot.

CAPITOLUL 11
ACASĂ

ȘI MAI MULȚI DINTRE OAMENII din Valmouth coborâră la docuri să vadă corabia din Havnor, când auziră că regele era la bord, regele cel nou, tânărul rege despre care vorbeau noile cântece. Încă nu știau cântecele cele noi, dar le știau pe cele vechi, iar bătrânul Relli veni cu harpa sa și cântă o bucată din Vitejia lui Morred, pentru că un rege din Terramare trebuia să fie, cu siguranță, moștenitorul lui Morred. Îndată, chiar regele veni pe punte, cât se poate de tânăr, de înalt și de chipeș, și, alături de el, un mag din Roke, o femeie și o fetiță cu pelerine vechi, nu cu mult mai bune decât ale unor cerșetoare, dar el le trata ca și cum ar fi *fost* o regină și o prințesă, așa că poate asta și erau.

— Poate că e mama lui – presupuse Shinny, încercând să vadă peste capetele oamenilor din față, apoi prietena ei, Apple, o apucă de braț și rosti într-un soi de țipăt șoptit:

— E... e mama!

— A cui mamă? – întrebă Shinny, iar Apple răspunse:

— A mea. Și aceea e Therru.

Dar nu-și forță trecerea prin mulțime, nici măcar când un ofițer de pe vas veni la țărm să-l poftească pe bătrânul Relli la bord, să cânte pentru rege. Așteptă împreună cu ceilalți. Îl văzu pe rege primindu-i pe oamenii importanți din Valmouth și îl auzi pe Relli cântând pentru el. Îl privi luându-și rămas-bun de la oaspeții săi, pentru că vasul trebuia să iasă pe mare din nou, spunea lumea, înainte de căderea nopții, și să pornească pe drumul spre casă, către Havnor. Ultimele care coborâră puntea fură Therru și Tenar. Regele o îmbrățișă protocolar pe fiecare dintre ele, atingându-și obrajii de ai lor, îngenunchind ca să ajungă la Therru.

— Ah! – exclamă mulțimea de la docuri.

Soarele apunea într-o ceață de aur, lăsând o potecă lungă, sclipitoare, peste golf, când cele două coborâră pe scândura cu balustradă. Tenar trăgea după ea o boccea grea și un sac; fața lui Therru era aplecată și ascunsă de păr. Puntea fu trasă înăuntru, marinarii săriră la parâme și ofițerii strigară, iar corabia *Delfinul* cârmi

pe drumul ei. Atunci Apple îşi făcu, în sfârşit, loc prin mulţime.

— Bună, mamă – spuse ea, iar Tenar răspunse:

— Bună, fata mea.

Se sărutară, apoi Apple o luă în braţe pe Therru şi exclamă:

— Ce mult ai crescut! Eşti de două ori mai mare decât înainte! Hai, vino acasă cu mine!

Apple fu însă puţin timidă cu mama ei în seara aceea, în casa plăcută a tânărului ei soţ negustor. O fixă de câteva ori cu o privire gânditoare, aproape grijulie.

— N-au însemnat niciodată nimic pentru mine, ştii, mamă – vorbi ea la uşa dormitorului lui Tenar – toate astea... Runa Păcii... şi faptul că tu ai dus Inelul în Havnor. A fost ca unul dintre cântecele străvechi. Cu o mie de ani în urmă! Dar chiar ai fost tu, nu-i aşa?

— A fost o fată din Atuan – răspunse Tenar. – Cu o mie de ani în urmă. Cred că aş putea dormi o mie de ani chiar acum.

— Atunci, du-te în pat!

Apple îi întoarse spatele, după care veni înapoi, cu o lampă în mână.

— Şi zici că acum săruţi regi? – o iscodi ea.

— Şterge-o! – exclamă Tenar.

APPLE ŞI SOŢUL EI O ŢINURĂ PE TENAR vreo două zile, dar după aceea ea se arătă hotărâtă să plece la fermă. Aşa că Apple merse alături de ea şi de Therru, pe lângă Kaheda cea liniştită şi argintie. Vara făcea loc toamnei. Soarele se simţea încă fierbinte, dar vântul era răcoros. Frunzişul copacilor avea o nuanţă ofilită, prăfuită, iar câmpurile erau deja secerate sau pe cale de a fi culese.

Apple vorbi despre Therru, care arăta mult mai puternică, şi despre cât de hotărât mergea acum.

— Aş vrea s-o fi văzut la Re Albi – spuse Tenar înainte... – şi se opri.

Se hotărâse să n-o îngrijoreze pe fiica ei cu toate astea.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Apple, pe un ton care arăta limpede că era hotărâtă să afle, încât Tenar cedă şi răspunse cu voce joasă:

— Unul dintre ei.

Therru era la câţiva paşi în faţa lor, cu picioarele lungi în rochiţa care-i rămăsese mică, umblând după mure prin tufişuri în timpul mersului.

— Tatăl ei? – întrebă Apple, dezgustată la acest: gând.

— Lark povestea că cel care pare să fie tatăl ei îşi zicea Hake. Ăsta-

i mai tânăr. E cel care-a venit la Lark să-i spună. I se spune Handy. Se... Învârtea prin Re Albi. Și-apoi am avut ghinionul să dăm peste el în Portul Gont. Însă regele l-a dat afară. Iar acum, eu sunt aici și el e acolo, totul s-a încheiat.

— Dar Therru s-a speriat – observă Apple, cu o oarecare asprime.

Tenar încuviință.

— De ce v-ați dus în Portul Gont?

— O, păi, omul ăsta, Handy, lucra pentru cineva... un vrăjitor din casa lordului din Re Albi, care a prins antipatie pentru mine.

Încercă să se gândească la numele de folosit al vrăjitorului și nu reuși; nu-i venea în minte decât *Tmho,* un cuvânt kargad pentru un soi de copac, nu-și aducea aminte care.

— Și?

— Păi, părea mai bine să venim pur și simplu acasă.

— Dar de ce nu-i plăcea vrăjitorului ăstuia de tine?

— În cea mai mare parte, pentru că sunt femeie.

— Ptiu! – exclamă Apple. – Vechea mâncare de pește!

— Noua mâncare de pește, în cazul ăsta. E tânăr.

— Și mai rău. Ei, nimeni de pe-aici pe care să-l cunosc nu i-a văzut pe părinți, dacă ăsta-i cuvântul potrivit pentru ei. Dar dacă mai hoinăresc prin preajmă, nu-mi place că ești singură la fermă.

E plăcut să fii dădăcită de o fiică, și să te porți ca fiica propriei fiice. Tenar replică nerăbdătoare:

— O să mă descurc cât se poate de bine!

— Măcar ia-ți un câine...

— M-am gândit la asta. Poate că cineva din sat are un cățel. O s-o întrebăm pe Lark, când trecem pe-acolo.

— Nu un cățel, mamă. Un câine.

— Dar unul tânăr – unul cu care Therru să se poată juca – stărui ea.

— Un cățel drăgălaș care să vină să dea un pupic pungașilor – făcu haz de maică-sa Apple, pășind alături de ea, durdulie și cu ochi cenușii.

Ajunseră în sat pe la prânz. Lark le întâmpină pe Tenar și pe Therru cu un praznic de îmbrățișări, săruturi, întrebări și lucruri de mâncat. Soțul tăcut al lui Lark și alți săteni trecură s-o salute pe Tenar. Ea simțea bucuria întoarcerii acasă.

Lark și cu cei mai mici doi copii, dintre cei șapte pe care-i avea, un băiat și o fată, îi însoțiră până la fermă. Copiii o cunoșteau pe Therru de când Lark o adusese acasă, desigur, și erau obișnuiți cu ea, deși

două luni de despărțire îi făcură la început timizi. Față de ei, și chiar față de Lark, fetița rămase retrasă, pasivă, ca în zilele proaste de altădată.

— E epuizată, tulburată de tot drumul ăsta. O să-i treacă. A făcut progrese minunate – îi spuse Tenar lui Lark, dar Apple nu voia s-o lase să scape atât de ușor.

— Unul dintre ei și-a făcut apariția și le-a îngrozit, atât pe ea, cât și pe mama – explică Apple.

Și, încetul cu încetul, între ele, fiica și prietena scoaseră povestea de la Tenar în după-amiaza aceea, în timp ce deschideau casa rece, neaerisită, plină de praf, o puseră din nou în ordine, aerisiră așternuturile, clătinară din cap deasupra cepelor încolțite, băgară ceva de mâncare în cămară și puseră pe foc o oală de supă pentru cină. Se aleseră doar cu câte un cuvânt din când în când. Tenar nu părea să le poată spune ce făcuse vrăjitorul; o vrajă, o numise ea neclar, sau poate fusese faptul că îl trimisese pe Handy după ea. Dar când ajunse să vorbească despre rege, cuvintele i se rostogoliră din gură.

— Și apoi, iată-l... regele!... ca lama unei spade... Și Handy dându-se înapoi și făcându-se mic în fața lui... Iar eu am crezut că e Spark! Am crezut, chiar am crezut pentru o clipă, eram atât de... atât de copleșită...

— Ei – rosti Apple – asta-i în regulă, pentru că Shinny a crezut că ești mama lui. Când eram la docuri și te urmăream intrând în port, în toată gloria. L-a sărutat, știi, tușă Lark. L-a sărutat pe rege, așa, pur și simplu. Am crezut că după aceea o să-l sărute pe mag. Dar nu s-a întâmplat.

— Aș zice că nu, ce idee! Care mag? – exclamă Lark, cu capul într-un dulap.

— Unde-i cutia cu făină, Goha?

— Ai pus mâna pe ea. Un mag din Roke, a venit să caute un nou Arhimag.

— Aici?

— De ce nu? – comentă Apple. – Ultimul a *fost* din Gont, nu-i așa? Dar n-au petrecut prea mult timp căutând. Au pornit drept înapoi spre Havnor, o dată ce-au scăpat de mama.

— Cum vorbești?

— Căuta o femeie, spunea el – le explică Tenar. – *O femeie din Gont*. Dar nu părea prea încântat din cauza asta.

— Un vrăjitor căutând o femeie? Ei, asta-i ceva nou – se miră Lark. – Am crezut că asta o să fie plină de gărgărițe, dar e cât se poate de

bună. O să coc o turtă sau două, bine? Unde-i uleiul?

— Trebuie să scot puțin din ulciorul din cămara rece. O, Shandy! Aici erai! Ce mai faci? Ce mai face Clearbrook? Cum au mers toate? Ai vândut berbecuții?

Se așezară toți nouă să cineze. În lumina blândă, galbenă a serii, în bucătăria cu podea de piatră, la masa lungă de la fermă, Therru începu să ridice puțin capul și vorbi de câteva ori cu ceilalți copii; dar se mai simțea încă o spaimă în ea și, când începu să se întunece afară, se așeza în așa fel încât ochiul care vedea să poată privi fereastra.

Abia după ce Lark și copiii ei plecaseră acasă, la apusul soarelui, Apple se dusese să-i cânte lui Therru ca să adoarmă, iar ea spăla vasele cu Shandy, Tenar întrebă despre Ged. Pentru un motiv oarecare, nu voise să întrebe cât timp ascultau Lark și Apple; ar fi trebuit să dea prea multe explicații. Uitase cu totul să pomenească de prezența lui în Re Albi. Și nu voia să mai vorbească despre Re Albi. Mintea părea să i se întunece când încerca să se gândească la asta.

— A venit un om aici luna trecută, din partea mea... să ajute la treabă?

— O, am uitat cu totul! – strigă Shandy. – Te referi la Șoim... cel cu cicatrice pe față?

— Da – zise Tenar. – Șoimul.

— O, da, bine, trebuie să fie plecat pe Muntele Izvoarelor Fierbinți, dincolo de Lissu, colo sus, cu oile, cu oile lui Serry, așa cred. Vine aici și zice că l-ai trimis tu, și nu era nimic de lucru pentru el aici, știi, cu Clearbrook și cu mine care aveam grijă de oi și făceam brânza, cu bătrânul Tiff și cu Sis care mă ajutau când aveam nevoie, și mi-am stors creierii, dar Clearbrook zice: *Du-te și întreabă-l pe omul lui Serry, supraveghetorul fermierului Serry de lângă Kahedanan, n-au nevoie de ciobani pe pășunile de sus?* zice el, și omul acela. Șoimul, a plecat și a făcut ce-a făcut, și a primit slujba, și-a plecat a doua zi. Așa că o să mai coboare cu turmele când vine toamna, fără îndoială. Sigur e-acolo, pe Povârnișurile Lungi, mai sus de Lissu, pe pășunile înalte. Cred că poate l-au vrut pentru capre. Un om cu limbă dulce... Oi sau capre, nu-mi aduc aminte care dintre ele. Sper că nu te superi că nu l-am ținut aici, Goha, dar e adevărat că nu aveam nimic de lucru pentru el aici, cu mine și Clearbrook și bătrânul Tiff, iar Sis adunase deja inul. Și a zis c-a fost păstor de capre acolo de unde vine, undeva mai sus de Armouth, a zis, și-a zis că n-a fost niciodată cu oile. Poate că l-au trimis cu caprele...

— Poate – răspunse Tenar. Era foarte ușurată și foarte dezamăgită.

Dorise să-l știe la adăpost și nevătămat, dar dorise și să-l găsească aici.

Dar era de-ajuns, își spuse, să fie pur și simplu acasă... și poate mai bine că el nu era aici, că nimic din toate astea nu erau aici, toate necazurile și visurile și vrăjitoriile și spaimele din Re Albi rămăseseră în urmă, pentru totdeauna. Se afla aici, acum, și aici era acasă, aceste podele și pereți de piatră, aceste ferestre cu ochiuri mici, în afara cărora stejarii se înălțau întunecați în lumina bielelor, aceste camere tăcute, îngrijite. Rămase trează o vreme în noaptea aceea. Fiica ei dormea în camera de alături, camera copiilor, cu Therru, iar Tenar stătea întinsă în patul ei, patul soțului său, singură.

Adormi. Se trezi, fără să-și aducă aminte nici un vis.

DUPĂ CÂTEVA ZILE LA FERMĂ, abia dacă se mai gândea la vara petrecută pe Overfell.

Era demult și departe. În ciuda insistenței lui Shandy că nu era nimic de făcut la fermă, găsi o mulțime de lucruri ce trebuiau rezolvate: tot ceea ce rămăsese de peste vară și tot ce era de făcut în sezonul recoltelor de la câmp și al preparării brânzeturilor. Lucra de când se crăpa de ziuă și până la căderea nopții și dacă, din întâmplare, avea o oră în care putea să stea jos, torcea sau cosea pentru Therru. Rochia roșie fu în sfârșit terminată, și era o rochie frumoasă, cu un șorț alb pentru zilele de sărbătoare și unul maro-portocaliu pentru toate zilele.

— Acum chiar că arăți frumoasă! – exclamă Tenar cu mândrie de croitoreasă, când Therru o încercă prima oară.

Therru întoarse fața într-o parte.

— Ești frumoasă – insistă Tenar pe un alt ton. – Ascultă-mă, Therru. Vino-ncoace. Tu ai cicatrice, cicatrice urâte, pentru că ți s-a întâmplat un lucru urât, rău. Oamenii văd cicatricele. Dar te văd și pe tine, iar tu nu ești doar cicatricele. Nu ești urâtă. Nu ești rea. Tu ești Therru, și ești frumoasă. Ești Therru, cea care poate să muncească, să se plimbe, să alerge și să danseze, foarte frumos, într-o rochie roșie.

Copila ascultă, cu partea moale, nevătămată a feței la fel de lipsită de expresie ca și partea rigidă, mascată de cicatrice.

Coborî ochii spre mâinile lui Tenar și le atinse brusc, cu degetele sale micuțe.

— E o rochie frumoasă – spuse ea cu glasul slab, răgușit.

Când Tenar rămase singură, împăturind resturile de material roșu, lacrimile înțepătoare îi invadară ochii.

Se simțea ca și cum ar fi fost dojenită. Făcuse bine să croiască

rochia şi să rostească adevărul faţă de copilă. Dar nu erau de ajuns, binele şi adevărul. Era o lipsă, un gol, un abis, dincolo de bine şi de adevăr. Dragostea, dragostea ei pentru Therru şi a lui Therru pentru ea, întindea o punte peste acel gol, o punte din pânză de păianjen, însă dragostea nu-l umplea şi nici nu-l astupa. Nimic nu putea face asta. Iar fetiţa ştia acest lucru mai bine decât ea.

Sosi ziua echinoxului, cu un soare strălucitor străbătând ceaţa. Primele urme de ruginiu apăruseră pe frunzele stejarilor. În timp ce curăţa albiile pentru smântână în lăptărie, cu fereastra şi uşa larg deschise ca să intre aerul plăcut, Tenar se gândi că tânărul rege urma să fie încoronat în această zi în Havnor. Lorzii şi doamnele aveau să păşească în hainele lor albastre, verzi şi stacojii, dar el o să poarte alb, îşi zise ea. Avea să urce treptele Turnului Sabiei, treptele pe care le urcaseră ea şi cu Ged. Coroana lui Morred avea să-i fie pusă pe cap. Se va întoarce în timp ce trompetele sunau, se va aşeza pe tronul care fusese gol atâţia ani şi îşi va privi regatul cu ochii aceia întunecaţi care ştiau ce este suferinţa, ce este teama. *Domnie fericită, domnie lungă,* cugetă ea, *biet băiat!* Şi-şi mai spuse: *Ged ar fi trebuit să fie acolo, să-i pună coroana pe cap. Ar fi trebuit să se ducă.*

Dar Ged păştea oile bogatului, sau poate caprele, pe păşunile de la înălţime. Era o toamnă senină, aurie, fără ploi, şi nu aveau să coboare cu turmele până când zăpada nu avea să cadă acolo sus, pe înălţimi.

Când se ducea în sat, Tenar avea o deosebită grijă să treacă pe la căsuţa lui Ivy de la capătul Aleii Morii. Faptul că o cunoscuse pe Moss în Re Albi o făcuse să-şi dorească s-o cunoască mai bine pe Ivy, dacă ar fi putut trece măcar o dată de suspiciunile şi gelozia vrăjitoarei. Îi era dor de Moss, chiar dacă o avea pe Lark alături; învăţase multe de la ea şi ajunsese s-o îndrăgească, iar Moss le oferise, atât ei cât şi lui Therru, ceva de care aveau nevoie. Spera să găsească aici ceva cu care să înlocuiască asta. Dar Ivy, deşi mult mai curată şi mai demnă de încredere decât Moss, n-avea nici cea mai mică intenţie să renunţe la antipatia ei pentru Tenar. Îi trata tentativele de prietenie cu dispreţul pe care, Tenar recunoştea, îl meritau poate. *Tu mergi pe drumul tău, eu pe al meu,* îi spunea prin orice mijloace în afară de cuvinte; iar Tenar se supuse, deşi continua s-o trateze pe Ivy cu respect vizibil când se întâlneau. O nesocotise, credea ea, prea des şi prea multă vreme, şi-i datora o compensaţie. Evident de acord, vrăjitoarea accepta ceea ce socotea că i se cuvine cu o mânie neclintită.

PE LA JUMĂTATEA TOAMNEI, vrăjitorul Beech veni în vale,

chemat de un fermier bogat ca să-i trateze guta. Rămase pentru o vreme în satele din Valea de Mijloc, așa cum făcea de obicei, și petrecu o după-amiază la Ferma Stejarilor, vrând să vadă ce mai face Therru și să stea de vorbă cu Tenar. Voia să știe tot ce-i putea spune ea despre ultimele zile ale lui Ogion. Era elevul unui elev al lui Ogion și un admirator fidel al magului din Gont. Tenar descoperi că nu era atât de greu să vorbească despre Ogion ca despre alți oameni din Re Albi, și-i povesti tot ce se putea. După ce termină, el întrebă, cu o oarecare prudență:

— Și Arhimagul... a venit?

— Da – răspunse Tenar.

Beech, un bărbat cu pielea netedă și înfățișare blajină, trecut de patruzeci de ani, cu ușoare tendințe de îngrășare, cu cearcăne întunecate sub ochi, care-i făceau chipul banal să pară umflat, îi aruncă o privire și nu întrebă nimic.

— A venit după moartea lui Ogion. Și a plecat.

Adăugă imediat:

— Acum nu mai e Arhimag. Știai asta?

Beech încuviință.

— Există vreo veste despre alegerea unui nou Arhimag?

Magicianul clătină din cap.

— A fost aici o corabie din Enlade, dar nici un cuvânt de la echipajul ei despre nimic în afară de încoronare. Nu vorbeau decât despre asta! Și se pare că toate semnele și întâmplările au fost prielnice. Dacă bunăvoința magilor prețuiește ceva, atunci regele ăsta tânăr al nostru e un om bogat... Și activ, se pare. A venit un ordin din Portul Gont, pe uscat, chiar înainte să plec din Valmouth, către toți nobilii, negustorii, primarul și sfatul lui, să se întâlnească și să aibă grijă ca ispravnicii din ținut să fie oameni vrednici și responsabili, pentru că sunt trimiși ai regelui acum, și trebuie să-i împlinească voința și să-i aplice legea. Ei, îți poți închipui cum a întâmpinat asta lordul Heno!

Heno era un cunoscut protector al piraților, care avusese multă vreme în buzunar cea mai mare parte a ispravnicilor și a vătafilor din porturile din partea de miazăzi a insulei Gont.

— Dar s-au găsit oameni dispuși să-și asume riscul față de Heno, avându-l pe rege în spate. Au dat afară oamenii vechi și au numit cincisprezece ispravnici noi, oameni cumsecade, plătiți din fondurile primarului. Heno s-a înfuriat cumplit, jurând nimicirea tuturor. E o nouă epocă! Nu totul deodată, desigur, dar sosește! Aș dori ca

Maestrul Ogion să fi trăit s-o vadă!

— A văzut-o – îi zise Tenar. – În timp ce murea, a zâmbit și a spus: *Totul s-a schimbat...*

Beech acceptă aceste vorbe în felul lui serios, dând încet din cap.

— Totul s-a schimbat – repetă el.

După un timp, adăugă:

— Micuței îi merge bine.

— Destul de bine... Câteodată cred totuși că nu de-ajuns de bine...

— Doamnă Goha – zise magicianul – dacă eu, sau orice magician, sau vrăjitoare, sau, se prea poate, orice vrăjitor, ar fi ținut-o și ar fi folosit toată puterea de vindecare a Artei Magiei în toate aceste luni de când a fost rănită, n-ar fi dus-o mai bine. Poate nici măcar atât de bine ca acum. Ai făcut tot ce se putea face, doamnă. Ai făcut o minune!

Tenar fix emoționată de lauda lui sinceră, care o întristă totuși; și-i spuse de ce:

— Nu-i destul. Nu pot s-o vindec. E... Ce-o să facă? Ce-o să se aleagă de ea?

Termină firul pe care-l torsese pe fus și adăugă:

— Mi-e teamă.

— Pentru ea – completă Beech, pe jumătate interogativ.

— Mi-e teama pentru că spaima o trage spre ea, spre cauza spaimei. Teamă pentru că...

Dar nu reuși să găsească cuvintele pentru ce voia să spună.

— Dacă trăiește în spaimă, va face rău – vorbi ea în sfârșit. – Mă tem de asta.

Magicianul îi cântări spusele.

— Mă gândeam – vorbi el în sfârșit în felul lui modest – că poate, dacă are darul, așa cum cred că îl are, ar putea fi instruită puțin în Artă. Și, ca vrăjitoare... Înfățișarea ei... n-ar fi atât de mult împotriva ei... poate.

Își drese glasul.

— Există vrăjitoare care fac treburi lăudabile – continuă el.

Tenar plimbă printre degete un capăt din firul pe care-l torsese, încercându-l să vadă dacă era egal și rezident.

— Ogion mi-a zis s-o învăț. *Învață-o tot,* a spus, și apoi: *Nu Roke.* Nu știu ce-a vrut să spună.

Beech nu avu nici o dificultate să înțeleagă.

— Voia să spună că învățătura din Roke – Artele Înalte – n-ar fi potrivite pentru o fată – explică el. – Cu atât mai puțin pentru una

atât de schilodită. Dar dacă a zis s-o înveți totul în afară de acea înțelepciune, s-ar părea că și el a văzut că drumul ei ar putea foarte bine să fie calea vrăjitoarelor.

Se opri din nou să cugete, mai vesel, având de partea lui greutatea părerii lui Ogion.

— Într-un an sau doi, când o să fie mai puternică, și o să mai crească un pic, ai putea să te gândești s-o rogi pe Ivy să înceapă s-o învețe câte ceva. Nu prea mult, desigur, chiar și din felul ăsta de lucruri, până când își capătă numele adevărat.

Tenar simți o împotrivire puternică, imediată, la această propunere. Nu scoase nici o vorbă, dar Beech era un om sensibil.

— Ivy e încăpățânată – comentă el. – Dar ceea ce știe, face cinstit. Ceea ce nu se poate spune despre toate vrăjitoarele. Slab ca magia femeilor, știi, și vătămător ca magia femeilor! Dar am cunoscut vrăjitoare cu putere adevărată de vindecare. Tămăduirea se potrivește unei femei. Este firească pentru ea. Iar copila ar putea fi atrasă spre asta – fiind ea însăși atât de grav rănită.

Bunătatea lui era, se gândi Tenar, nevinovată.

Îi mulțumi, spunându-i că se va gândi cu multă seriozitate la ceea ce auzise. Și chiar făcu astfel.

ÎNAINTE CA LUNA SĂ SE ÎNCHEIE, satele din Valea de Mijloc se întâlniseră la Hambarul Rotund din Sodeva ca să-și numească proprii ispravnici și judecători de pace și să impună o dare asupra lor înșile cu care să plătească lefurile ispravnicilor. Așa erau poruncile regelui, aduse primarilor și bătrânilor din sate, și ascultate în grabă, pentru că erau la fel de mulți cerșetori și de hoți îndrăzneți pe drumuri ca întotdeauna, iar sătenii și fermierii erau foarte dornici de rânduială și apărare. Umblau niște zvonuri urâte, cum că Lordul Heno întemeiase un Sfat al Nelegiuiților și aduna toți străjerii negri de la țară ca să umble în cete, spărgând capetele ispravnicilor regelui; dar cei mai mulți dintre oameni spuneau: *Să-ncerce numai!* și se duceau acasă spunându-și unul altuia că acum un om cinstit putea să doarmă noaptea liniștit în patul lui, și că ceea ce fusese strâmb, regele îndrepta, deși dările erau dincolo de orice limite rezonabile și aveau să fie săraci pe vecie încercând să le plătească.

Tenar era bucuroasă să audă toate astea de la Lark, dar nu le acorda prea multă atenție. Muncea din greu; și, de când ajunsese acasă, aproape fără să-și dea seama de asta, se hotărâse să nu lase gândurile despre Handy sau despre orice alt asemenea ticălos să

stăpânească viaţa ei şi a lui Therru. Nu putea ţine fetiţa cu ea în fiecare clipă, reînnoindu-i spaimele, aducându-i întotdeauna aminte de ceea ce nu-şi putea aminti dacă voia să poată trăi. Copila trebuia să fie liberă şi să ştie că este liberă, să crească în iertare.

Scăpase treptat de felul retras, temător, de a fi, şi mersese deja singură peste tot la fermă, pe drumurile din jur şi chiar în sat. Tenar nu scosese nici un cuvânt de avertisment, chiar dacă trebuia să se stăpânească să nu facă asta. Therru era în siguranţă la fermă, în siguranţă în sat, nimeni n-avea să-i facă nici un rău; acest: lucru trebuia să fie socotit dincolo de orice îndoială. Şi, într-adevăr, Tenar nu-l punea prea des la îndoială. Cu ea, Shandy şi Clearbrook prin preajmă, Sis şi Tiff jos, în casa din vale, şi familia lui Lark prin tot satul, în toamna dulce din Valea de Mijloc, ce rău putea să i se întâmple copilei?

Îşi luă şi un câine, când auzi de unul aşa cum dorea, unul dintre ciobăneştii mari, cenuşii, din Gont, cu capetele lor cârlionţate, agere.

Din când în când se gândea, aşa cum se gândise în Re Albi: *Ar trebui s-o învăţ pe copilă! Ogion a spus aşa!* Cumva însă, nu reuşea s-o înveţe nimic în afară de munca de la fermă şi poveşti, seara, pe măsură ce nopţile soseau tot mai devreme şi începeau să stea la focul din bucătărie după cină, înainte de a se duce la culcare. Poate că Beech avea dreptate, şi Therru ar trebui trimisă la o vrăjitoare, să înveţe ceea ce ştiu vrăjitoarele. Era mai bine decât s-o dea ucenică la un ţesător, aşa cum se gândise Tenar să facă. Dar nu cu mult mai bine. Şi încă nu era prea mare; şi foarte neştiutoare pentru vârsta ei, pentru că nu învăţase nimic înainte de a veni la Ferma Stejarilor. Fusese ca un mic animal, abia cunoscând vorbirea omenească, şi nici un meşteşug. Învăţa însă repede şi era de două ori mai ascultătoare şi mai silitoare decât fetele neastâmpărate şi băieţii glumeţi şi leneşi ai lui Lark. Ştia să facă curat, să servească şi să toarcă, să gătească puţin, să coasă puţin, să aibă grijă de păsările de curte, să aducă vacile, şi făcea o treabă excelentă la lăptărie. O fată de fermier pe cinste, îi spunea bătrânul Tiff, un pic linguşitor. Tenar îl văzuse şi făcând semnul de alungare a răului de câte ori trecea Therru pe lângă el La fel ca majoritatea oamenilor, Tiff credea că eşti ceea ce ţi se întâmplă. Cei bogaţi şi puternici trebuie să aibă virtute; cineva căruia i s-a făcut vreun rău trebuie să fie rău, şi putea fi pedepsit cu dreptate.

În care caz n-ar fi fost de prea mare folos dacă Therru ar fi devenit cea mai strașnică fată de fermier din Gont. Nici măcar prosperitatea n-ar micşora stigmatul vizibil al ceea ce i se făcuse. Aşa că Beech se

gândise ca ea să devină vrăjitoare, acceptând, folosind stigmatul. La ce se referise Ogion când spusese *Nu Roke...* când spusese *Or să se teamă de ea?* Asta era tot?

Într-o zi, când o ocazie premeditată le făcu să se întâlnească pe strada satului, Tenar i se adresă lui Ivy:

— Aș vrea să-ți pun o întrebare, doamnă Ivy. Ceva legat de ocupația ta.

Vrăjitoarea o privi cercetător. Avea ochi nimicitori.

— Ocupația mea, zici?

Tenar încuviință, pe un ton ferm.

— Hai, atunci – spuse Ivy ridicând din umeri, luând-o înainte pe Aleea Morii, către căsuța ei.

Nu era o vizuină plină de murdărie și de găini, cum era casa lui Moss, ci o casă de vrăjitoare, cu ierburi stufoase, uscate sau pe cale să se usuce, atârnate de grinzi, cu focul mocnit sub cenușă și un tăciune mititel clipind ca un ochi roșu, cu o pisică mlădioasă, grasă, neagră și cu mustăți albe dormind pe un raft, și peste tot o risipă de cutiuțe, vase, ulcioare, albii și butelci astupate, toate pline de arome înțepătoare, dulci sau ciudate.

— Ce pot face pentru tine, doamnă Goha? – întrebă Ivy, pe un ton foarte sec, atunci când ajunseră înăuntru.

— Spune-mi, dacă vrei: crezi că pupila mea, Therru, are vreun dar pentru arta ta... orice fel de putere în ea?

— Ea? Sigur că da! – răspunse vrăjitoarea.

Tenar se simți puțin încurcată de răspunsul prompt și disprețuitor.

— Păi – zise ea – Beech pare să creadă la fel.

— Și un liliac orb într-o peșteră ar putea să vadă – întări Ivy. – Asta-i tot?

— Nu. Vreau să-mi dai un sfat. Când o să-mi pun întrebarea, îmi poți spune prețul răspunsului. Corect?

— Corect.

— Ar trebui s-o dau pe Therru la ucenicie ca să devină vrăjitoare, când o să fie puțin mai mare?

Ivy rămase tăcută câteva clipe, hotărându-se în privința onorariului, crezu Tenar. În schimb, răspunse la întrebare.

— N-o s-o iau – vorbi ea.

— De ce?

— Mi-ar fi frică – răspunse vrăjitoarea, aruncând brusc o privire aprigă spre Tenar.

— Frică? De ce?

— De ea! Ce este ea?

— Un copil. Un copil maltratat!

— Asta nu-i tot...

O mânie neagră o cuprinse pe Tenar, care exclamă:

— Atunci, o ucenică vrăjitoare trebuie să fie neatinsă?

Ivy o privi fix. După o clipă, replică:

— N-am vrut să spun asta.

— Dar ce-ai vrut să spui?

— Vreau să spun că nu știu ce este. Vreau să spun că atunci când se uită la mine cu un ochi care vede și cu unul orb, nu știu ce zărește. Te văd având grijă de ea ca și cum ar fi un copil oarecare și mă întreb: Ce sunt ele? Ce forță are femeia aceea, pentru că nu-i o nesăbuită, să țină un foc cu mâna, să toarcă firul cu un vârtej? Se spune, doamnă, că ai trăit în copilărie cu Cei Vechi, cu Cei întunecați, cu Cei de Dedesubt, și că ai fost regină și slujitoare a acestor puteri. Poate de aceea nu te temi de ea. Ce putere se află în ea, nu știu, nu spun. Dar e mai presus de învățătura mea, știu asta – sau de a lui Beech, sau de a oricărui vrăjitor sau vrăjitoare pe care i-am cunoscut vreodată! Îți dau sfatul meu, doamnă, pe gratis și fără plată. Acesta e: Păzește-te! Păzește-te de ea, în ziua în care o să-și găsească puterea! Asta-i tot.

— Mulțumesc, doamnă Ivy – încheie Tenar cu toată politețea protocolară a Preotesei Mormintelor din Atuan, și ieși din încăperea caldă în vântul subțire, mușcător al sfârșitului de toamnă.

Era încă furioasă. *Nimeni nu voia s-o ajute,* se gândi. Știa că sarcina era mai presus de ea, nu era nevoie să-i spună asta – dar nici unul dintre ei n-ar fi ajutat-o. Ogion murise, iar bătrâna Moss vorbea pompos, Ivy avertiza, Beech se ferea și Ged – cel care ar fi putut s-o ajute cu adevărat – Ged fugise. Fugise ca un câine bătut și nu-i trimisese niciodată nici un semn, nici o veste, nu-și îndreptase niciodată vreun gând spre ea sau spre Therru, ci numai spre scumpa lui rușine. Era copilul lui, odorul lui. Era singurul lucru de care îi păsa. Nu-i păsase și nu se gândise niciodată la ea, ci numai la putere – puterea ei, puterea lui, cum o putea folosi, cum putea să obțină și mai multă putere din asta. Să reîntregească Inelul Frânt, să făurească Runa, să pună un rege pe tron. Și când puterea s-a dus, tot era singurul lucru la care se putea gândi: că s-a dus, că s-a pierdut, lăsându-l să fie doar el însuși, rușinea lui, goliciunea lui.

— *Nu-l judeci corect* – îi vorbi Goha lui Tenar.

— *Corect?!* – replică Tenar. – *El a jucat corect?*

— *Da* – zise Goha. – *A jucat corect . Sau a încercat.*

— *Ei, atunci poate sa joace corect cu caprele pe care le mână; nu înseamnă nimic pentru mine* – continuă Tenar, târându-se spre casă în bătaia vântului și a primei ploi rare, reci.

— S-ar putea să ningă la noapte – îi spuse arendașul Tiff, când se întâlniră pe drumul de lângă lunca râului Kaheda.

— Să ningă atât de devreme? Sper că nu.

— Oricum, îngheț, asta-i sigur.

Și veni înghețul la apusul soarelui: băltoacele formate de ploaie și șanțurile de irigație prinseră pojghiță, apoi se transformară cu totul în gheață; stuful de pe malurile râului Kaheda rămase nemișcat, acoperit cu gheață; chiar și vântul se domoli, ca și cum ar fi înghețat, incapabil să se miște.

Lângă foc – un foc mai plăcut decât al lui Ivy, pentru că lemnul era acela al unui măr bătrân, doborât în livadă primăvara trecută – Tenar și Therru se așezară să toarcă și să stea de vorbă, după ce strânseră masa.

— Spune povestea despre fantomele pisici – vorbi Therru cu vocea ei hârâită în timp ce pornea roata ca să toarcă o grămadă de păr de capră închis la culoare, mătăsos, transformându-l în fir de lână.

— Asta-i o poveste de vară!

Therru înclină capul.

— Iarna, istorisirile trebuie să fie marile povești. Iarna înveți *Nașterea lui Ea,* ca s-o poți cânta la Dansul cel Lung, când vine vara. Iarna înveți *Colindul de Iarnă* și *Vitejia tânărului rege,* și la sărbătoarea Soarelui Nou, când soarele se întoarce spre miazănoapte ca să aducă primăvara, poți să le cânți.

— Nu pot să cânt – șopti fetița.

Tenar înfășură firul tors de pe furcă într-un ghem, cu mâinile îndemânatice ținând ritmul.

— Nu numai glasul cântă – explică ea. – Mintea cântă. Cea mai frumoasă voce din lume nu-i bună de nimic dacă mintea nu știe cântecele.

Desfăcu ultima bucățică a firului, care fusese prima toarsă.

— Ai putere, Therru, iar puterea care-i neștiutoare este primejdioasă.

— Ca și cei care nu vor să învețe – spuse Therru. – Cei sălbatici.

Tenar nu știa ce voia să spună, și o privi întrebătoare.

— Cei care au rămas la apus – zise Therru.

— A, dragonii... În cântecul femeii din Kemay. Da. Chiar așa.

Prin urmare, cu care să începem: cum au fost ridicate insulele din

mare, sau cum regele Morred a alungat Corăbiile Negre?

— Insulele – șopti Therru.

Tenar sperase mai curând că va alege Vitejia tânărului rege, pentru că vedea chipul lui Lebannen ca pe al lui Morred; dar alegerea copilei era cea bună.

— Foarte bine – răspunse ea.

Aruncă o privire la marile cărți de înțelepciune ale lui Ogion, de pe polița căminului, făcându-și curaj că dacă uita, putea găsi acolo cuvintele; își trase răsuflarea și începu.

Până la culcare, Therru află cum Segoy a ridicat prima dintre insule din adâncurile Timpului. În loc să-i cânte, Tenar se așeză pe pat după ce o înveli bine, și recitară împreună, încetișor, prima strofa a cântecului Creației.

Tenar duse mica lampă cu petrol înapoi în bucătărie, ascultând tăcerea absolută. Gheața ferecase lumea, o zăvorâse. Nu se vedea nici o stea. Bezna apăsa la singura fereastră a bucătăriei. Frigul se întinsese pe podelele de piatră.

Se întoarse la foc, pentru că nu-i era încă somn. Cuvintele mărețe ale cântecului îi tulburaseră spiritul și mai păstra ceva din mânia și neliniștea de la discuția cu Ivy. Luă vătraiul ca să aţâțe o flacără mică din butucul din vatră. Când lovi bușteanul, se auzi un ecou al sunetului în partea din spate a casei.

Se îndreptă și stătu să asculte.

Din nou: o lovitură sau o bufnitură... afară din casă... la fereastra lăptăriei?

Cu vătraiul încă în mână, Tenar străbătu holul întunecat, până la ușa care dădea în cămara rece. Dincolo de cămara rece era lăptăria. Casa era construită pe coasta unui deal scund, și ambele încăperi intrau în deal ca niște pivnițe, deși erau la același nivel cu restul casei. Cămara rece nu avea decât aerisiri; lăptăria avea o ușă și o fereastră, joasă și lată, la fel ca fereastra bucătăriei, pe singurul perete care dădea afară. Stând la ușa cămării reci, putea să audă că la fereastra aceea se umbla cu o pârghie sau cu o rangă, și că șopteau niște voci de bărbați.

Flint fusese un gospodar conștiincios. Fiecare ușă de la casă, în afară de una, avea un zăvor cu bară pe ambele părți, o bucată solidă de fontă alunecând pe suporturi. Toate erau păstrate curate și unse; nici unul nu era vreodată încuiat.

Împinse zăvorul de pe ușa de la cămara rece. Alunecă la locul lui fără zgomot, intrând lin în lăcașul greu de fier de pe tocul ușii.

Auzi deschizându-se ușa exterioară de la lăptărie. Unul dintre ei se gândise în sfârșit s-o încerce, înainte să spargă fereastra, și descoperise că nu era încuiată. Auzi din nou murmurul de voci. Apoi tăcere, destul de mult timp ca să-și simtă bătaia inimii bubuindu-i în urechi atât de tare, încât se temu că n-o să pată auzi nici un alt sunet pe deasupra. Își simți picioarele tremurând fără încetare și răceala podelei târându-i-se pe sub fustă ca o mână.

— E deschis – șopti vocea unui bărbat în apropierea ei, iar inima îi tresări dureros.

Puse mâna pe zăvor, crezând că era deschis – că îl descuiase în loc să-l încuie. Aproape că-l trăsese înapoi, când auzi ușa dintre cămara rece și lăptărie scârțâind în timp ce se deschidea. Cunoștea scârțâitul balamalei de sus. Știa și vocea care vorbise, dar cu un alt fel de cunoaștere.

— E o cămară – vorbi Handy, și adăugă, în timp ce ușa de care era rezemată Tenar zăngăni la zăvor: – Asta-i încuiată!

Zăngăni din nou. O lamă subțire de lumină, ca a unui cuțit, licări între ușă și toc. Îi atinse un sân, iar ea se trase înapoi ca și cum ar fi tăiat-o.

Ușa zăngăni din nou, dar nu prea mult. Era solidă, bine fixată în balamale, iar zăvorul era rezistent.

Mormăiră între ei, de partea cealaltă a ușii. Știa că plănuiau să înconjoare casa și să încerce în față. Se trezi la ușa din față, zăvorând-o, fără să știe cum ajunsese aici. Poate că era un coșmar. Avusese un asemenea vis, că încercau să intre în casă, că băgau cuțite subțiri prin crăpăturile ușii. Ușile... mai era vreo altă ușă pe care puteau intra? Ferestrele... obloanele de la ferestrele din dormitor... Răsuflarea îi deveni atât de agitată, încât crezu că n-o să pată merge până în camera lui Therru, dar ajunse acolo și trase obloanele grele de lemn peste geam. Balamalele erau înțepenite, și obloanele se trântiră cu un penet. Acum știau. Acum veneau. Aveau să vină la fereastra camerei următoare, camera ei. Aveau să ajungă acolo înainte ca ea să apuce să închidă obloanele. Și ajunseră.

Văzu fețele, pete mișcându-se în bezna de afară, în timp ce încerca să elibereze oblonul din stânga din scoaba lui. Era înțepenit. Nu reușea să-l facă să se miște. O mână atinse sticla, turtindu-se albă când se lipi de ea.

— Aici e!

— Lasă-ne înăuntru. N-o să-ți facem nici un rău.

— Vrem doar să vorbim cu tine...

— El vrea doar să-și vadă fetița...

Eliberă oblonul și-l trase peste fereastră. Dar dacă spărgeau geamul, ar fi putut să împingă obloanele și să le deschidă din afară. Încuietoarea era doar un cârlig care ar ieși din lemn dacă era forțat.

— Lasă-ne să intrăm și n-o să-ți facem nici un rău – vorbi iarăși una dintre voci. Le auzi picioarele pe pământul înghețat, strivind frunzele căzute. Therru era trează? Zgomotul obloanelor care se închideau ar fi putut s-o trezească, dar nu scotea nici un sunet. Tenar stătea în ușa dintre camera ei și a lui Therru. Era întuneric beznă, liniște. Se temea să atingă copila și s-o trezească. Trebuia să stea în cameră cu ea. Trebuia să lupte pentru ea. Avusese vătraiul în mână, unde-l pusese? Îl lăsase din mână ca să închidă obloanele. Nu reușea să-l găsească. Bâjbâi după el în întunericul din camera care părea să nu aibă pereți.

Ușa din față, care ducea în bucătărie, zdrăngăni, scuturată din țâțâni.

Dacă ar putea găsi vătraiul, ar sta aici, ar lupta cu ei.

— Aici! – strigă unul dintre ei, și ea își dădu seama ce găsise. Se uita la fereastra de la bucătărie, lată, cu obloane, ușor de atins.

Se duse, foarte încet, după cum i se păru, bâjbâind, către ușa camerei. Era camera lui Therru acum. Fusese camera copiilor ei. De aceea nu era nici un zăvor pe partea dinăuntru a ușii. Astfel încât copiii să nu se încuie singuri înăuntru și să se sperie dacă se bloca zăvorul.

Pe partea cealaltă a dealului, dincolo de livadă, Clearbrook și Shandy dormeau în căsuța lor. Dacă striga, poate că Shandy ar fi auzit-o. Dacă deschidea fereastra dormitorului și striga... sau dacă o trezea pe Therru și ieșeau pe fereastră și fugeau prin livadă... dar bărbații erau aici, chiar aici, așteptând.

Era mai mult decât putea suporta. Groaza înghețată care o înlănțuia se frânse și, cuprinsă de furie, alergă în bucătărie, văzând numai roșu în fața ochilor, apucă din suport un cuțit lung, ascuțit, de măcelar, trase zăvorul ușii și rămase în cadrul acesteia.

— Veniți atunci! – exclamă ea.

În timp ce vorbea, se auzi un urlet și un icnet brusc, și un bărbat strigă:

— Fii atent!

Altul răcni:

— Aici! Aici!

Apoi se lăsă tăcerea.

Lumina de la ușa deschisă străbătu gheața neagră a băltoacelor, sclipi pe ramurile negre ale stejarilor și pe frunzele argintii căzute și, când ochii i se limpeziră, văzu că ceva se târa către ea pe potecă, o masă neagră sau o movilă care se târa spre ea, scoțând un vaiet ascuțit, ca un hohot. Dincolo de lumină, o formă neagră alerga și țâșnea, și străluceau lame lungi.

— Tenar!

— Stați pe loc! – exclamă ea, ridicând cuțitul

— Tenar! Eu sunt! Șoimul, Șoimanul!

— Stai unde ești! – insistă ea.

Forma neagră care se mișca cu repeziciune rămase nemișcată lângă masa neagră întinsă pe potecă. Lumina care venea pe ușă lumina slab un trup, un chip, o furcă cu dinți lungi ținută vertical, ca toiagul unui vrăjitor, se gândi ea.

— Tu ești? – întrebă.

El îngenunchea acum lângă lucrul negru de pe potecă.

— L-am omorât, cred – zise el.

Se uită peste umăr, se ridică în picioare. Nu se zărea și nu se mai auzea nimic de la ceilalți bărbați.

— Unde sunt?

— Au fugit. Dă-mi o mână de ajutor, Tenar.

Femeia ținea cuțitul într-o mână. Cu cealaltă, prinse brațul omului care rămăsese ghemuit pe cărare. Ged îl luă pe la subraț și-l traseră amândoi pe treaptă și apoi în casă. Zăcea pe podeaua de piatră a bucătăriei, și din piept și din pântece îi curgea sânge ca apa dintr-un ulcior. Buza de sus era răsfrântă deasupra dinților, și i se vedea numai albul ochilor.

— Încuie ușa – spuse Ged, iar ea o încuie.

— Sunt pânzeturi în dulap – îi spuse ea, iar el scoase un cearșaf și-l sfâșie ca să facă bandaje, pe care ea le înfășură de jur împrejurul pântecelui și pieptului bărbatului, în care trei din cei patru dinți ai furcii intraseră cu toată puterea, deschizând trei izvoare neregulate de sânge care picurau și țâșneau în timp ce Ged susținea trupul bărbatului pentru ca ea să poată așeza bandajele.

— Ce faci aici? Ai venit cu ei?

— Da. Dar ei n-au știut. Asta-i cam tot ce poți să faci, Tenar.

Lăsă corpul bărbatului să se întindă și se trase deoparte, respirând cu greutate, ștergându-se pe față cu dosul mâinii însângerate.

— Cred că l-am omorât – repetă.

— Poate că da...

Tenar urmări petele de un roşu strălucitor pe pânza groasă care înfăşură pieptul îngust, păros, şi abdomenul bărbatului. Se ridică în picioare şi se clătină, complet ameţită.

— Du-te lângă foc – rosti ea. – Trebuie să fii mort de frig.

Nu ştia cum îl recunoscuse în întunericul de afară. După voce, poate. Purta un cojoc voluminos de păstor, din lână cu pielea pe dinafară, şi o bonetă de lână tricotată, trasă pe ochi; avea chipul ridat şi ars de vânt şi de soare, părul lung, cenuşiu ca oţelul. Mirosea a fum de lemne, a gheaţă şi a oi. Tremura din tot trupul.

— Du-te lângă foc – zise ea din nou. – Pune lemne în vatră.

Ged făcu ceea ce-i ceruse ea. Tenar umplu ceainicul şi-l agăţă deasupra flăcării.

Avea sânge pe fustă, şi folosi un colţ de pânză înmuiat în apă ca să-l curețe. Îi dădu cârpa şi lui Ged, ca să-şi şteargă sângele de pe mâini.

— Cum adică ai venit cu ei, dar ei n-au ştiut?

— Veneam jos. De pe munte. Pe drumul dinspre izvoarele râului Kaheda...

Vorbea cu voce monotonă, ca şi cum îşi pierdea răsuflarea, iar tremuratul îi făcea vorbirea neclară.

— Am auzit oameni în urma mea şi am luat-o într-o parte. În pădure. N-aveam chef să vorbesc. Nu ştiu. Era ceva în legătură cu ei. Mi-era frică de ei.

Ea dădu din cap nerăbdătoare şi se aşeză pe partea cealaltă a şemineului faţă de el, aplecându-se să asculte, cu mâinile strâns încleştate în poală. Simţea fusta umedă şi rece pe picioare.

— L-am auzit pe unul dintre ei rostind *Ferma Stejarilor,* când treceau pe lângă mine. După asta i-am urmărit. Unul dintre ei vorbea întruna. Despre copilă.

— Ce spunea?

El tăcu. În cele din urmă, răspunse:

— Că avea s-o ia înapoi. S-o pedepsească, zicea el. Şi să ţi-o plătească ţie. Pentru că ai furat-o, spunea. Zicea...

Se opri.

— Că o să mă pedepsească şi pe mine.

— Vorbeau cu toţii. Despre... despre asta.

— Ăăă nu e Handy.

Făcu un semn cu capul către omul de pe podea.

— E...

— Zicea că e a lui.

Ged se uită şi el la bărbat, apoi iarăşi la foc.

— E pe moarte. Ar trebui să căutăm ajutor.

— N-o să moară – îl liniști Tenar. – O să trimit dimineață după Ivy. Ceilalți sunt încă undeva pe-acolo... câți sunt?

— Doi.

— Dacă moare, moare, dacă trăiește, trăiește. Nici unul dintre noi nu iese din casă.

Se ridică în picioare, într-o tresărire de spaimă.

— Ai adus furca înăuntru, Ged?

El arătă spre obiect, cu cei patru dinți lungi sclipind, rezemat de perete, lângă ușă.

Tenar se așeză la loc pe scaunul de lângă șemineu, dar acum tremura din cap până-n picioare, așa cum tremurase el. Ged întinse mâna prin fața șemineului.

— E în regulă – spuse el.

— Dacă sunt încă afară?

— Au fugit.

— S-ar putea întoarce.

— Doi contra doi? Iar noi avem furca.

Femeia coborî vocea aproape până la șoaptă, spunând, cuprinsă de groază:

— Cuțitul de grădinărit și secera sunt în hambarul mic.

El clătină din cap.

— Au fugit. L-au văzut... pe el... și pe tine în ușă.

— Ce-ai făcut?

— S-a repezit la mine. Așa că m-am repezit și eu la el.

— Vreau să zic, înainte. Pe drum.

— Li s-a făcut frig mergând. A început să plouă, li s-a făcut frig și au început să vorbească despre venirea aici. Înainte de asta era numai ăsta, vorbind despre copilă și despre tine, despre dat... despre dat lecții...

Vocea i se stinse.

— Mi-e sete – zise el.

— Și mie. Ceainicul încă nu fierbe. Continuă.

El își trase răsuflarea și încercă să-și spună povestea coerent.

— Ceilalți nu-l ascultau prea mult. Poate că mai auziseră totul înainte. Se grăbeau să meargă mai departe. Să ajungă la Valmouth. Ca și cum ar fi fugit de cineva. Ca și cum ar fi evadat. Dar s-a făcut frig, iar el vorbea încontinuu despre Ferma Stejarilor, iar cel cu tichie a zis: *Păi, ce-ar fi să mergem pur și simplu acolo și să petrecem noaptea cu...*

— Cu văduva, da.

Ged își ascunse fața în mâini. Ea aşteptă.

El se uită la foc şi continuă cu hotărâre.

— Apoi i-am pierdut pentru o vreme. Drumul a devenit drept în vale, iar eu n-am putut să merg după ei ca până atunci, în pădure, imediat în urma lor. A trebuit s-o iau într-o parte, pe câmpuri, ținându-mă departe de ochii lor. Nu cunosc câmpul pe-aici, doar drumul. Mă temeam că dacă aș tăia-o peste câmpuri m-aș rătăci, n-aș nimeri casa. Și se întuneca. Am crezut c-am greșit drumul spre casă, că am ocolit-o. M-am întors pe drum şi aproape că m-am ciocnit de ei – la cotitura de acolo. L-au văzut pe bătrân trecând pe lângă ei. S-au hotărât să aştepte până când se făcea întuneric şi erau siguri că nu mai venea nimeni altcineva. Au aşteptat în hambar. Eu am rămas afară. Chiar dincolo de zid, față de ei.

— Cred că ai înghețat – remarcă Tenar monoton.

— Era frig.

Își ținea mâinile la foc, ca şi cum gândul l-ar fi făcut să-i fie frig din nou.

— Am găsit furca lângă uşa din hambarul mic. Au ocolit până în spatele casei când au ieşit. Aş fi putut veni atunci la uşa din față ca să te avertizez, asta ar fi trebuit să fac, dar nu mă puteam gândi decât cum să-i iau prin surpriză – credeam că era singurul meu avantaj, singura şansă... Credeam că poate casa avea să fie încuiată şi că vor trebui să intre cu forța. Apoi însă i-am auzit intrând, acolo, în spate. Am intrat în... În lăptărie... după ei. Abia ieşisem, când ei au ajuns la uşa încuiată.

Scoase un fel de râs.

— Au trecut chiar pe lângă mine în întuneric. Le-aş fi putut pune piedică... Unul dintre ei avea o bucata de cremene şi una de oțel, dădea foc la puțină iască atunci când voiau să vadă un zăvor. Au venit până în față. Te-am auzit închizând obloanele; mi-am dat seama că i-ai auzit. Vorbeau între ei să spargă fereastra la care te-au văzut. Apoi cel cu tichie a văzut fereastra... fereastra aceea...

Arătă cu capul către fereastra bucătăriei, cu pervazul ei jos, lat, din interior.

— A zis: *Dă-mi o piatră, o să sparg asta cât ai clipi,* iar ei au venit după el, şi erau pe cale să-l ridice până pe pervaz. Aşa că am scos un țipăt, iar el a căzut, şi unul dintre ei – acesta – a venit în fugă direct spre mine.

— Ah, ah... – icni bărbatul care zăcea pe podea, ca şi cum ar fi spus povestea lui Ged în locul lui. Ged se ridică şi se aplecă deasupra

omului.

— E pe moarte, cred.

— Nu, nu e – îl contrazise Tenar.

Nu reușea să se oprească în întregime din tremurat dar acum era numai un tremur interior. Ceainicul fluiera. Făcu ceai, și-și puse mâinile pe pereții groși ai vasului în timp ce se opăreau frunzele. Turnă două cești, apoi o a treia, în care adăugă puțină apă rece.

— E prea fierbinte să-l bei – îi atrase atenția lui Ged – mai întâi așteaptă puțin. O să văd dacă pot să-l fac să bea asta.

Se așeză pe podea lângă capul omului, îl ridică pe un braț, îi duse la gură ceașca de ceai răcit, apăsă buza cestii între dinții dezgoliți. Băutura caldă îi curse în gură; bărbatul înghiți.

— N-o să moară – spuse ea din nou. – Podeaua e ca gheața. Ajută-mă să-l mut mai aproape de foc.

Ged porni să ia pătura de pe o bancă așezată de-a lungul peretelui, între șemineu și hol.

— Nu folosi asta, e o țesătură prea bună – îl opri ea și se duse la dulap, de unde scoase o pelerină uzată, de postav, pe care-o întinse pe pânza de pat pentru bărbat. Traseră corpul inert și o înfășurară în jurul lui. Petele roșii și umede de pe bandaje nu se mai măriseră.

Tenar se ridică, rămase nemișcată.

— Therru – rosti ea.

Ged se uită în jur, dar fetița nu era acolo. Tenar ieși în grabă din încăpere.

Camera copiilor, a copilei, era complet cufundată în întuneric și în liniște. Își găsi drumul spre pat pe pipăite și puse mâna pe curba caldă a păturii, pe umărul lui Therru.

— Therru?

Copila respira liniștit. Nu se trezise. Tenar îi putea simți căldura trupului, ca o sursă care radia în încăperea rece.

La ieșire, Tenar își plimbă mâna peste scrinul cu sertare și atinse ceva de metal rece: vătraiul pe care-l lăsase din mână când închisese obloanele. Îl duse înapoi în bucătărie, păși peste corpul bărbatului și atârnă vătraiul în cârligul lui de pe șemineu. Rămase în picioare, privind în jos, către foc.

— N-am putut face nimic – vorbi ea. – Ce-ar fi trebuit să fac? Să fug afară... imediat... să strig, și să alerg la Clearbrcok și Shandy... N-ar fi avut timp să-i facă ceva rău lui Therru.

— Ar fi fost în casă cu ea, iar tu afară, cu bătrânii. Sau ar fi putut s-o ia și să dispară cu ea. Ai făcut ce-ai putut. Ce-ai făcut a fost bine. La

timpul potrivit. Lumina din casă, și tu ieșind cu cuțitul, și eu acolo... atunci au putut să vadă furca... și pe el la pământ. Așa că au fugit.

— Cei care mai puteau.

Se întoarse și mișcă un pic piciorul bărbatului, cu vârful pantofului, ca și cum ar fi fost un obiect despre care era puțin curioasă, puțin dezgustată, ca o viperă moartă.

— Ai făcut ce trebuia – spuse ea.

— Nici măcar nu cred c-a văzut-o. A alergat de-a dreptul peste ea. A fost ca...

Nu spuse cum a fost. Zise doar:

— Bea-ți ceaiul – și-și turnă încă o porție din ceainicul păstrat la cald pe cărămizile șemineului.

— E bun. Stai jos – adăugă el, iar ea se supuse.

— Când eram copil – vorbi el după o vreme – kargazii mi-au atacat satul. Aveau sulițe... lungi, cu pene legate la mâner...

Ea dădu din cap.

— Războinicii Fraților Zei – spuse ea.

— Am făcut o... vrajă cu ceață. Ca să-i zăpăcesc. Dar veneau în continuare, unii dintre ei. Am văzut unul dând de-a dreptul peste o barcă – la fel ca el. Numai că a trecut direct prin el. Mai jos de mijloc.

— Ai lovit o coastă – spuse Tenar.

El încuviință.

— A fost singura greșeală pe care ai făcut-o – comentă ea. Îi clănțăneau dinții. Bău ceaiul.

— Ged, continuă ea, dacă se întorc?

— N-or să se întoarcă.

— Ar putea să dea foc la casă.

— Casa asta?

Bărbatul se uită în jur la pereții de piatră.

— Hambarul pentru fân...

— N-or să se întoarcă – repetă el cu încăpățânare.

— Nu.

Își ținea ceștile cu grijă, încălzindu-și mâinile pe ele.

— A dormit tot timpul.

— E bine că a dormit.

— Dar o să-l vadă... aici... dimineață... Se uitară unul la celălalt.

— Dacă l-aș fi omorât... dacă ar muri! – exclamă Ged cu mânie. – L-aș putea trage afară și l-aș putea îngropa...

— Fă-o.

El scutură doar din cap, furios.

— Ce contează, de ce, de ce să n-o putem face? – vru să știe Tenar.

— Nu știu.

— Îndată ce se face lumină...

— O să-l scot afară din casă. Cu roaba. Bătrânul mă poate ajuta.

— Nu mai poate ridica nimic. O să te-ajut eu.

— Oricum aș putea s-o fac, o să-l car până-n sat. E vreun soi de vindecător aici?

— O vrăjitoare, Ivy.

Tenar se simți dintr-o dată infinit, abisal de obosită. Abia mai putea ține ceașca în mână.

— Mai e ceai – zise ea, răgușită.

El își mai turnă o ceașcă.

Focul dansa în ochii ei. Flăcările se învolburau, răbufneau, se năruiau, se aprindeau din nou pe fundalul de piatră înnegrită de funingine, pe cerul palid, pe abisul serii, pe adâncurile de aer și de lumină de dincolo de lume. Flăcări galbene, portocalii, roșii-portocalii, limbi roșii de foc, limbi de foc, cuvintele pe care nu le putea rosti...

— Tenar...

— Îi spunem stelei Tehanu – spuse ea.

— Tenar, draga mea... Vino. Vino cu mine.

Nu erau la foc. Erau în întuneric – în sala întunecată. Pasajul întunecat. Mai fuseseră acolo și înainte, călăuzindu-se unul pe celălalt, urmându-se unul pe celălalt, în bezna de sub pământ.

— Asta e calea – șopti ea.

CAPITOLUL 12
IARNA

SE TREZI, VOIA SĂ SE TREZEASCĂ. LUMINA UȘOR cenușie lucea la fereastră prin deschizăturile subțiri ale obloanelor. De ce erau închise obloanele? Se ridică în grabă și se duse pe hol până în bucătărie. Nimeni nu stătea la foc, nimeni nu zăcea pe podea. Nu era nici o urmă a prezenței cuiva, nimic. În afară de ceainic și de trei cești pe bufet.

Therru se sculă la răsăritul soarelui, și luară micul dejun ca de obicei; în timp ce strângeau masa, fetița întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Ridică un colț al pânzei ude din albia cu rufe puse la înmuiat în cămară. Apa din albie avea urme de roșu-maroniu.

— O, mi-a venit ciclul mai devreme – explică Tenar, surprinsă de minciună chiar în timp ce-o spunea.

Therru rămase nemișcată pentru o clipă, nările îi fremătară, ținu capul nemișcat, ca un animal care adulmeca un miros. Apoi dădu drumul rufei înapoi în apă și ieși să hrănească păsările.

Tenar se simțea rău; o dureau toate oasele. Vremea era încă rece, și rămase în casă cât mai mult cu putință. Încercă s-o țină și pe Therru înăuntru, dar când soarele ieși din nori și se stârni un vânt pătrunzător, înviorător, copila dori să iasă să se bucure de el.

— Rămâi în livadă cu Shandy – îi spuse Tenar.

Therru nu scoase nici un cuvânt când se strecură pe ușă.

Partea arsă și deformată a feței devenise rigidă din cauza distrugerii mușchilor și a grosimii suprafeței cicatricei, dar pe măsură ce urmele deveneau tot mai vechi, iar Tenar învăța, datorită obișnuinței îndelungate, să nu mai ocolească diformitatea cu privirea, ci s-o vadă ca pe o față, acea parte avea propria ei expresie. Când Therru era speriată, partea arsă și întunecată *se închidea,* așa gândea Tenar, se strângea, întărindu-se. Când era emoționată sau încordată, chiar și orbita ochiului orb părea să privească, iar cicatricele se înroșeau și deveneau fierbinți la atingere. Acum, când ieși, avea o înfățișare stranie, ca și cum fața ei n-ar fi fost deloc umană – un animal, un soi de creatură sălbatică cu pielea cornoasă, cu un singur

ochi strălucitor, tăcută, dornică să evadeze.

Iar Tenar știu că, așa cum ea o minţise pentru prima oară, tot pentru prima oară Therru nu avea s-o asculte. Prima, dar nu și ultima oară.

Se așeză lângă foc, cu un oftat obosit, și nu făcu absolut nimic pentru o vreme.

Un ciocănit la ușă: Clearbrook și Ged – nu, trebuia să-i spună Șoimul – Șoimul stând în pragul ușii. Bătrânul Clearbrook vorbea încontinuu, plin de importanță, Ged era întunecat, tăcut și mătăhălos în cojocul lui soios din blană de oaie.

— Intraţi – îi invită ea. – Luaţi niște ceai. Ce mai noutăţi?

— Au încercat să scape, pe drumul către Valmouth, dar oamenii din Kahedanan, ispravnicii, au venit și i-au găsit în acareturile lui Cherry – anunţă Clearbrook, fluturându-și pumnul.

— El a scăpat?

Groaza începea să pună Stăpânire pe ea.

— Ceilalţi doi – răspunse Ged. – Nu el.

— Vezi, au găsit corpul sus, la abatorul vechi de pe Dealul Rotund, bătut măr, sus, acolo, la abatorul vechi, lângă Kahedanan, așa că zece-doisprezece dintre ei s-au pus singuri ispravnici atunci, pe loc, și s-au dus după ei. Și-a fost o căutare peste tot prin sate, astă-noapte, iar în dimineaţa asta, când nici nu se luminase de ziuă, i-au găsit ascunși în acareturile lui Cherry. Pe jumătate înghețaţi, chiar așa.

— Atunci, el e mort? – întrebă ea, uluită.

Ged își dăduse jos cojocul greu și stătea acum pe scaunul de trestie se lângă ușă, dezlegându-și jambierele de piele.

— Trăiește – zise el cu vocea lui liniștită. – E la Ivy. L-am dus în dimineaţa asta cu căruţa pentru bălegar. Erau oameni pe drum înainte de ivirea zorilor, vânându-i pe toţi trei. Au omorât o femeie, sus pe dealuri.

— Ce femeie? – șopti Tenar.

Ochii ei erau îndreptaţi spre Ged. El dădu uşor din cap. Clearbrcok voia să spună el povestea, și începu cu voce sonoră:

— Am vorbit cu unii dintre cei de-acolo și mi-au zis că toţi patru vagabondau și făceau tabără și hoinăreau pe lângă Kahedanan, iar femeia venea în sat să cerșească, bătută toată și plină de sus până jos de arsuri și vânătăi. Ei o trimiteau, bărbaţii, vezi tu, să cerșească așa, apoi se ducea înapoi la ei, și le spunea oamenilor că dacă se întorcea fără nimic o băteau și mai mult, așa că au întrebat-o de ce se mai întorcea? Dar dacă nu s-ar întoarce, ei ar veni după ea, le-a zis ea, vezi

tu, și ea trebuia să se ducă mereu cu ei. Dar până la urmă au mers prea departe și au bătut-o de moarte, și au luat corpul și l-au lăsat la abatorul vechi, unde a mai rămas ceva din putoare, știi, poate s-au gândit că așa o să ascundă ce-au făcut. Apoi au plecat încoace, chiar noaptea trecută. Și de ce n-ai strigat și nu ne-ai chemat astă-noapte, Goha? Șoimul zice că au fost chiar aici, furișându-se prin jurul casei, când a dat peste ei Aș fi auzit sigur, sau Shandy ar fi auzit, urechile ei s-ar putea să fie mai agere ca ale mele. I-ai spus și ei?

Tenar clătină din cap.

— O să mă duc chiar acum să-i zic – se hotărî bătrânul, încântat să fie primul care să ducă vestea, și porni să traverseze curtea, tropăind.

Se întoarse de la jumătatea drumului.

— Nu te-aș fi socotit niciodată atât de bun cu o furcă! – îi strigă el lui Ged; își plesni coapsele râzând și plecă mai departe.

Ged își dădu jos jambierele groase, își scoase încălțările pline de noroi, le puse pe prag și veni lângă foc în ciorapi. Avea pantaloni, ilic și cămașă din lână țesută în casă; arăta exact ca un păstor de capre din Gont, cu șiretenie pe chip, nas acvilin și ochi limpezi, întunecați.

— Afară or să apară oameni în curând – spuse el. – Ca să-ți povestească totul și să audă iarăși ce s-a întâmplat aici. I-au prins pe cei doi care au fugit, i-au închis într-o pivniță pentru vin, dar fără vin în ea, cincisprezece sau douăzeci de oameni îi păzesc și douăzeci sau treizeci de băieți încearcă să tragă cu ochiul.

Căscă, își scutură umerii și brațele ca să se relaxeze și, cu o privire scurtă către Tenar, ceru permisiunea să se așeze lângă foc.

Ea arătă către scaunul din fața șemineului.

— Trebuie să fii istovit – șopti ea.

— Am dormit puțin, aici, astă-noapte. N-am putut să rămân treaz. Căscă din nou. Ridică ochii spre ea, măsurând-o, văzând cum era.

— A fost mama lui Therru – vorbi Tenar.

Glasul ei nu se înălță mai mult decât o șoaptă.

El încuviință. Stătea puțin aplecat în față, cu brațele pe genunchi, așa cum avusese obiceiul să stea Flint, cu ochii ațintiți la foc. Semănau mult și în același timp erau complet deosebiți, la fel de deosebiți ca o piatră îngropată și o pasăre în zbor. O durea inima, o dureau oasele, iar mintea îi rătăcea între prevestiri rele, mâhnire, amintirea spaimei și o voioșie plină de neliniște.

— Vrăjitoarea l-a luat pe omul nostru – zise el. – L-a legat, pentru cazul în care se simte mai vioi, cu găurile din el umplute cu pânze de păianjen și vrăji de închegare a sângelui. Spune că va trăi ca să fie

spânzurat.

— Spânzurat...

— Depinde de Curţile de Judecată ale regelui, acum, că se întâlnesc din nou. Spânzurat sau la muncă silnică.

Ea clătină din cap, încruntându-se.

— Doar nu vrei să i se dea drumul, pur şi simplu – spuse el cu blândeţe, privind-o.

— Nu.

— Trebuie pedepsiţi – insistă el, încă privind-o.

— Pedepsiți...

Așa spusese el să pedepsească fetița. E rea. Trebuie pedepsită. Trebuie pedepsită. Să mă pedepsească pe mine, pentru că am luat-o. Pentru că sunt... Făcu un efort să vorbească.

— Nu vreau pedeapsă!... N-ar fi trebuit să se întâmple!... Aş vrea să-l fi omorât!

— Am făcut tot ce-am putut – replică Ged.

După o bucată bună de vreme, începu să râdă, un râs mai curând tremurat.

— Cu siguranţă că da.

— Gândește-te cât de uşor ar fi fost – adăugă el, privind din nou tăciunii – pe când eram vrăjitor. Aş fi putut arunca asupra lor o vrajă de legare, acolo sus, pe drum, înainte să-şi dea seama. I-aş fi făcut să meargă tot înainte, de-a dreptul către Valmouth, ca o turmă de oi. Sau astă-noapte, aici, gândește-te ce focuri de artificii aş fi putut stârni! Nici n-ar fi ştiut ce i-a lovit.

— Nici acum nu ştiu – zise ea.

Bărbatul îi aruncă o privire. În ochii lui se zărea o scânteie abia vizibilă, nestăpânită, de triumf.

— Nu – încuviinţă. – Nu ştiu.

— Bun cu furca – murmură ea.

El scoase un căscat uriaş.

— De ce nu te duci înăuntru să dormi un pic? A doua cameră de pe hol. În afară de cazul în care vrei să te bucuri de musafiri. Le văd venind pe Lark şi pe Daisy, cu unii dintre copii.

Se ridicase, auzind voci, ca să se uite pe fereastră.

— Aşa o să fac – răspunse el – şi se strecură afară din bucătărie.

Lark şi cu soţul ei, Daisy – nevasta fierarului, şi alţi prieteni din sat trecură pe la Tenar cât fu ziua de lungă, ca să spună şi să li se spună totul, aşa cum prevăzuse Ged. Descoperi că tovărăşia lor o înviora, o îndepărta de prezenţa stăruitoare a groazei din noaptea trecută, puţin

câte puțin, până când putu să înceapă să se uite în urmă ca la ceva care se întâmplase, nu ceva încă se mai întâmpla, care trebuia să i se întâmple mereu.

Asta învățase și Therru să facă – se gândi ea – *dar nu cu o singură noapte; cu toata viața ei.*

Îi zise lui Lark după plecarea celorlalți:

— Ceea ce mă face furioasă pe mine însămi este cât de proastă am fost.

— Ți-am zis că ar trebui să ții casa încuiată.

— Nu... Poate... Tocmai asta-i.

— Știu, replică Lark.

— Dar, vreau să spun, când erau aici... aș fi putut să fug afară și să-i chem pe Shandy și Clearbrcok... aș fi putut-o lua pe Therru sau m-aș fi putut duce chiar eu la hambarul mic să iau furca. Sau cuțitul pentru pomi. E lung de șapte picioare, cu o lamă ca un brici; îl păstrez așa cum o făcea Flint. De ce n-am făcut asta? De ce n-am făcut ceva cât de cât? De ce doar m-am încuiat înăuntru, când nu folosea la nimic? Dacă el... Dacă Șoimul n-ar fi fost aici... N-am făcut decât să ne închid în capcană, pe mine și pe Therru. M-am dus până la urmă la ușă cu cuțitul de măcelar și am strigat la ei. Eram pe jumătate nebună. Dar asta nu i-ar fi speriat.

— Nu știu – răspunse Lark. – A fost o nebunie, dar poate... nu știu. Ce să fi făcut dacă nu să încui ușile? Dar parcă toată viața încuiem uși... E casa în care locuim.

Se uitară în jur, la pereții de piatră, la podelele de piatră, la șemineul de piatră, la fereastra însorită a bucătăriei de la Ferma Stejarilor, la casa fermierului Flint.

— Fata aceea, femeia pe care au omorât-o, continuă Lark, uitându-se cu șiretenie la Tenar. Era aceeași.

Tenar dădu din cap.

— Unul dintre ei mi-a zis că era gravidă. În luna a patra sau a cincea.

Tăcură amândouă.

— În capcană – repetă Tenar.

Lark se lăsă pe spate, cu mâinile pe fustă, pe șoldurile mari, cu spatele drept, cu fața frumoasă neclintită.

— Frica – vorbi ea. – De ce ne e atât de frică? De ce-i lăsăm să ne spună că ne e frică? De ce le e lor frică?

Luă în mână șoseta pe care-o cârpea, o întoarse în mâini, o vreme nu scoase o vorbă; în cele din urmă, întrebă:

— De ce le e frică de noi?

Tenar toarse mai departe și nu răspunse.

Therru intră alergând, iar Lark o întâmpină:

— Uite-o pe dulceața mea! Vino să mă îmbrățișezi, fetița mea dulce!

Therru o îmbrățișă în grabă.

— Cine sunt oamenii pe care i-au prins? – întrebă cu vocea ei răgușită, fără intonație, mutându-și privirea de la Lark la Tenar.

Tenar opri roata. Vorbi încet.

— Unul era Handy. Unul era un bărbat pe nume Shag. Celui care a fost, rănit îi spuneau Hake.

Aținti ochii pe fața lui Therru; văzu focul, cicatricea înroșindu-se.

— Femeia pe care au omorât-o de numește Senny, așa cred.

— Senini – șopti copila.

Tenar încuviință.

— Au omorât-o de tot?

Ea dădu din nou din cap.

— Tadpole zice că au fost aici...

Din nou da.

Copila se uită în jur prin încăpere, la fel cum făcuseră și femeile; dar privirea ei nu era deloc receptivă; nici măcar nu vedea pereții.

— O să-i omorâți?

— S-ar putea să fie spânzurați.

— Morți?

— Da.

Therru dădu din cap, pe jumătate indiferentă. Ieși din nou din casă, alăturându-se copiilor lui Lark lângă șopronul care adăpostea fântâna.

Cele două femei nu mai spuseră nimic. Torceau și cârpeau tăcute lângă foc, în casa lui Flint.

După mai mult timp, Lark vorbi:

— Ce s-a întâmplat cu omul acela, păstorul, care i-a urmărit până aici? Șoimul ziceai că-l cheamă?

— Doarme dincolo – răspunse Tenar, făcând semn cu capul către partea din spate a casei.

— Ah – exclamă Lark.

Roata torcea.

— Îl cunoșteam dinainte de noaptea asta.

— A, de sus din Re Albi, nu-i așa?

Tenar încuviință. Roata torcea.

— Ca să meargă pe urmele ăstora trei și să-i atace în întuneric cu o furcă, asta îi cerea un pic de curaj. Nu-i chiar tânăr, nu?

— Nu.

După o vreme, continuă:

— Fusese bolnav și avea nevoie de o slujbă. Așa că l-am trimis peste munte să-i spună lui Clearbrook să-l primească aici. Dar Clearbrook crede că tot mai poate să facă totul singur, așa că l-a trimis mai sus de Izvoare, pentru păscutul de vară. Tocmai se întorcea de acolo.

— Bănuiesc c-o să-l ții aici, nu?

— Dac-o vrea – răspunse Tenar.

UN ALT GRUP APĂRU DIN SAT la Ferma Stejarilor, vrând să asculte povestea lui Goha, să-și istorisească partea lor din marea capturare a ucigașilor, să se uite la furcă și să compare cei patru dinți lungi cu cele trei pete însângerate de pe bandajele omului pe nume Hake, și să ia din nou totul de la capăt. Tenar fu încântată să vadă că vine seara, s-o cheme pe Therru înăuntru și să închidă ușa.

Ridică mâna să pună zăvorul O coborî apoi și se sili să se întoarcă cu spatele la ușă, lăsând-o neîncuiată.

— Șoimanul e în camera ta – o anunță Therru, întorcându-se în bucătărie cu ouă din cămara rece.

— Voiam să-ți spun că e aici... Îmi pare rău.

— Îl cunosc – zise Therru, spălându-se pe față și pe mâini în cămară.

Și, când intră Ged, cu ochii cârpiți de somn și ciufulit, se duse direct la el și ridică mâinile.

— Therru – exclamă el, o săltă în brațe și o strânse la piept.

Ea se agăță de el puțin, apoi se eliberă.

— Știu partea de la început a Creației – se lăudă ea.

— Vrei să mi-o cânți?

Uitându-se din nou spre Tenar pentru a-i cere voie, bărbatul se așeză pe locul lui din fața șemineului.

— Pot doar s-o recit.

El încuviință și așteptă, cu chipul mai curând sever. Copila rosti:

Facerea din nefăcut,
Sfârșitul din început,
Cine să știe negreșit
Ce știm e ușa dintre ele

pe care intrăm când plecăm.
Printre toate făpturile întoarse vreodată,
cel mai bătrân, Paznicul Uşii, Segoy...

Vocea copilei se auzea ca o perie de metal trasă peste metal, ca nişte frunze uscate, ca şuieratul focului arzând. Recită până la sfârşitul primei strofe:

Apoi din spumă izbucni strălucitorul Ea.

Ged dădu scurt din cap, cu hotărâre, în semn de aprobare.

— Bine – spuse el.

— Noaptea trecută – interveni Tenar. – Noaptea trecută a învăţat-o. Parc-ar fi acum un an.

— Pot să învăţ mai mult – zise Therru.

— O să înveţi – o încurajă Ged.

— Acum termină de spălat dovlecelul, te rog – îi ceru Tenar, iar copila se supuse.

— Eu ce să fac? – întrebă Ged.

Tenar se opri, uitându-se la el.

— Aş vrea să umpli ceainicul acela şi să-l pui la încălzit.

El încuviinţă şi se duse cu ceainicul la pompă. Pregătiră bucatele şi mâncară, apoi strânseră masa.

— Spune Facerea din nou, până unde o ştii – îi ceru Ged lui Therru, în faţa şemineului – şi o să mergem mai departe de acolo.

Fetiţa recită strofa a doua o dată cu el, o dată cu Tenar, o dată singură.

— În pat – îi zise Tenar.

— Nu i-ai povestit Şoimanului despre rege.

— Povesteşte-i tu – o îndemnă Tenar, amuzată de acest pretext pentru a mai întârzia.

Therru se întoarse spre Ged. Faţa ei, brăzdată şi întreagă, văzătoare şi oarbă, era plină de zel, înflăcărată.

— Regele a venit într-o corabie. Avea o sabie. Mi-a dat delfinul de os. Corabia zbura, dar mie mi-era rău, pentru că m-a atins Handy. Dar regele m-a atins acolo şi semnul s-a dus.

Îşi arătă braţul rotund, subţire. Tenar făcu ochii mari. Uitase de semn.

— Într-o zi vreau să zbor acolo unde trăieşte el – îi spuse Therru lui Ged.

El dădu din cap.

— Așa o să fac – insistă ea. – Tu îl cunoști?

— Da. Îl cunosc. Am fost cu el într-o călătorie lungă.

— Unde?

— Acolo unde soarele nu răsare și stelele nu apun. Și înapoi din locul acela.

— Ați zburat?

El clătină din cap.

— Pot doar să merg – răspunse.

Copilul cântări ceea ce auzise și apoi, ca și cum ar fi fost mulțumită, spuse *Noapte bună* și se duse în camera ei. Tenar o urmă; dar Therru nu voia ca ea să-i cânte ca să adoarmă.

— Pot să recit Facerea în întuneric. Amândouă strofele.

Tenar se întoarse în bucătărie și se așeză din nou pe partea cealaltă a șemineului față de Ged.

— Cât de mult se schimbă! Nu pot ține pasul cu ea. Sunt prea bătrână să cresc un copil. Iar ea... Mă ascultă, dar numai pentru că așa vrea.

— E singura justificare pentru ascultare – observă Ged.

— Dar când își pune în cap să nu mă asculte, ce pot să fac? E un strop de sălbăticie în ea. Câteodată e Therru a mea, alteori e altcineva, de neatins. Am întrebat-o pe Ivy dacă s-ar gândi s-o învețe. Beech a sugerat ideea. Ivy a spus nu. *De ce?* am întrebat-o. *Mi-e frică de ea!* a răspuns. Dar ție nu ți-e frică de ea. Nici ei de tine. Tu și cu Lebannen sunteți singurii bărbați pe care-i lasă s-o atingă. Am lăsat ca... ca Handy... Nu pot vorbi despre asta. Oh, am obosit! Nu mai înțeleg nimic...

Ged puse un ciot pe foc ca să ardă încet, cu flacără mică, și amândoi priviră saltul și pâlpâitul flăcărilor.

— Mi-ar plăcea să rămâi aici, Ged – murmură ea. Dacă dorești.

El nu răspunse imediat. Ea continuă:

— Poate te duci în Havnor...

— Nu, nu. N-am unde să mă duc. Căutam de lucru.

— Păi, sunt destule de făcut aici. Clearboock n-ar recunoaște, dar artrita aproape că l-a lăsat neputincios pentru aproape orice în afară de grădinărit. Aș fi putut să-i spun bătrânului cap sec ce cred despre el pentru că te-a trimis așa pe munte, dar nu folosește la nimic. N-ar asculta.

— A fost un lucru bun pentru mine. A fost timpul de care aveam nevoie.

— Păşteai oi?

— Capre. Chiar pe păşunile din vârf. Un băiat pe care-l aveau s-a îmbolnăvit, şi Serry m-a primit şi m-a trimis acolo din prima zi. Le ţin la înălţime până târziu, pentru ca lâna de dedesubt să crească groasă. În ultima lună, am avut muntele aproape numai pentru mine. Serry mi-a trimis cojocul şi nişte provizii şi a zis să ţin turma cât de sus pot şi cât mai multă vreme. Aşa am făcut. Era bine acolo sus.

— Singuratic... – spuse ea.

El încuviinţă, cu jumătate de zâmbet.

— Ai *fost* întotdeauna singur.

— Da, am fost.

Ea nu mai zise nimic. El se uita la ea.

— Mi-ar plăcea să lucrez aici.

— Atunci s-a aranjat – spuse ea.

După o vreme, adăugă:

— Pe timpul iernii, oricum.

Gerul era mai aspru în acea noapte. Lumea lor era cufundată în tăcere absolută, în afară de şoaptele focului. Tăcerea era ca o prezenţă între ei. Femeia înălţă capul şi se uită la Şoiman.

— Ei – vorbi ea – în care pat să dorm, Ged? Al copilului, sau al tău?

El îşi trase răsuflarea. Vorbi cu glas scăzut.

— Al meu, dacă vrei.

— Vreau.

Tăcerea îl stăpânea. Tenar putea vedea efortul pe care-l făcea ca să se smulgă din ea.

— Dacă o să ai răbdare cu mine...

— Am avut răbdare cu tine vreme de douăzeci şi cinci de ani – zise ea.

Se uită la el şi începu să râdă.

— Haide... haide, dragul meu... Mai bine mai târziu decât niciodată! Sunt doar o femeie bătrână... Nimic nu se iroseşte, nimic nu este vreodată irosit. Tu m-ai învăţat asta.

Se ridică în picioare, şi el la fel; ea întinse mâinile, iar el le luă. Se îmbrăţişară, iar îmbrăţişarea deveni strânsă. Se ţineau în braţe cu atâta ardoare, cu atâta afecţiune, încât încetară să mai ştie altceva în afară de unul pe celălalt. Nu mai conta în ce pat ar fi trebuit să doarmă. Se întinseră în noaptea aceea pe pietrele din faţa şemineului, şi acolo îl învăţă ea pe Ged misterul pe care nici cel mai înţelept bărbat nu i-l putea împărtăşi.

El aţâţă focul o dată şi trase ţesătura cea bună de pe bancă. Tenar

nu protestă de data asta. Pelerina ei şi cojocul de blană de oaie le serviră drept pături.

Se treziră din nou în zori. O lumină slabă, argintie, se răsfrângea pe ramurile întunecate, pe jumătate dezgolite de frunze, ale stejarilor din dreptul ferestrei. Tenar se întinse din tot corpul ca să simtă căldura de lângă ea. După un timp, murmură:

— El a zăcut aici. Hake. Chiar pe locul de sub noi...

Ged scoase un mic zgomot de protest.

— Acum eşti cu adevărat bărbat – continuă ea. – În primul rând ai împuns un om, lăsându-l plin de găuri, iar în al doilea, te-ai culcat cu o femeie. Asta-i ordinea potrivită, bănuiesc.

— Să... – şopti el, întorcându-se spre ea, lăsându-şi capul pe umărul ei. – Nu...

— Ba da, Ged. Bietul om! N-am nici un *strop* de milă în mine, numai dreptate. N-am fost instruită să-mi fie milă. Dragostea e singurul har pe care-l am. O, Ged, nu te teme de mine! Erai bărbat de prima oară când te-am văzut! Nu o armă sau o femeie pot face un bărbat, sau magia, sau orice altă putere – nimic, în afară de el însuşi.

Rămaseră întinşi, în căldură şi în tăcerea dulce.

— Spune-mi ceva...

El îşi murmură somnoros acordul.

— Cum s-a nimerit să auzi ce vorbeau? Hake, Handy şi cu celălalt. Cum s-a întâmplat să fii chiar acolo, chiar atunci?

El se ridică într-un cot ca să o poată privi în faţă. Chipul lui era atât de deschis şi de vulnerabil în tihna şi împlinirea şi tandreţea lui, încât ea simţi nevoia să ridice mâna şi să-i atingă gura, în locul unde îl sărutase prima oară, cu luni în urmă, ceea ce îl făcu să o ia din nou în braţe, iar discuţia nu continuă în cuvinte.

ERAU FORMALITĂŢI DE ÎNDEPLINIT. Cea mai importantă: să-i spună lui Clearbrook şi celorlalţi că-l înlocuise pe *vechiul stăpân* cu un angajat. Făcu acest lucru neîntârziat şi fără menajamente. Nu puteau face nimic în privinţa asta, nici nu presupunea vreo ameninţare pentru ei. Dreptul unei văduve asupra proprietăţii soţului ei era condiţionat de lipsa unui moştenitor sau pretendent de sex masculin. Fiul lui Flint, marinarul, era moştenitorul, iar văduva lui Flint se ocupa doar de fermă, în locul lui. Dacă murea, era rândul lui Clearbrook s-o îngrijească pentru moştenitor; dacă Spark n-o revendica niciodată, urma să-i revină unui văr îndepărtat al lui Flint din Kahedanan. Cele două cupluri care nu deţineau pământul, dar

erau interesate de-o viață de munca și profitul de la fermă, așa cum se obișnuia în Gont, nu puteau fi înlăturați de nici un bărbat cu care se asocia văduva, chiar dacă se mărita cu el; dar ea se temea că ar putea să le displacă lipsa ei de fidelitate față de Flint, pe care-l cunoscuseră, la urma urmei, mai multă vreme decât ea. Spre ușurarea ei, nu avură nici o obiecție. *Șoimul* le câștigase acordul cu o împunsătură de furcă. În plus, era doar o dovadă de bun-simț ca o femeie să vrea un bărbat în casă, ca să o apere. Dacă-l lua și în patul ei, foarte bine, dorințele văduvelor erau proverbiale. Și, la urma urmei, era o străină.

Atitudinea sătenilor era în mare parte aceeași. Câteva șoapte și chicoteli, dar nimic mai mult. Se părea că era mai ușor decât credea Moss să fii respectabilă; sau poate că lucrurile folosite aveau preț mic.

Se simțea la fel de mânjită și de înjosită de acceptarea lor, pe cât ar fi fost de dezaprobarea lor. Numai Lark o scăpă de rușine, pentru că nu o judecă deloc și nu folosi nici un cuvânt – bărbat, femeie, văduvă, străină – în locul a ceea ce vedea, ci doar se uită, privind-o pe ea și pe Șoim cu interes, curiozitate, invidie și generozitate.

Din cauză că Lark nu-l vedea pe Șoim prin cuvintele păstor, angajat, bărbatul văduvei, ci se uita la el ca om, vedea destule lucruri care-o nedumereau. Demnitatea și simplitatea lui nu erau mai mari decât ale celorlalți bărbați pe care îi cunoscuse, dar arătau o calitate puțin diferită; avea o statură, se gândea ea, nu înălțime sau grosime, cu siguranță, ci suflet și minte. Îi spuse lui Ivy:

— Omul ăsta n-a trăit printre capre toată viața. Știe mai multe despre lume decât e de știut la o fermă.

— Aș zice că-i un magician care-a fost blestemat sau și-a pierdut cumva puterea, răspunse vrăjitoarea. Se întâmplă.

— Ah, exclamă Lark.

Dar cuvântul *Arhimag* era prea măreț, prea copleșitor ca să fie adus din splendorile și palatele îndepărtate și să se potrivească cu omul cărunt, cu ochi întunecați, de la Ferma Stejarilor, iar ea nu încercă niciodată asta. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi simțit atât de în largul ei alături de el pe cât era. Chiar și ideea că fusese magician o încurca puțin, cuvântul stând în calea omului, până când îl văzu din nou în carne și oase. Era cocoțat într-unul dintre merii bătrâni din livadă, tăind crengile moarte, și îi strigă un salut în timp ce trecea spre fermă. Numele i se potrivea bine, se gândi ea, așa cum stătea cocoțat, și-i făcu semn cu mâna, iar el zâmbi când ea trecu mai departe.

Tenar nu uitase întrebarea pe care i-o pusese pe pietrele din fața șemineului, sub cojocul de oaie. I-o puse din nou, câteva zile sau luni

mai târziu – timpul trecea foarte plăcut și ușor pentru ei în casa de piatră, la ferma înlănțuită de iarnă.

— Nu mi-ai spus niciodată – vorbi ea – cum ai ajuns să-i asculți vorbind pe drum.

— Ți-am spus, cred. M-am dus într-o parte, ascuns, când am auzit...

— De ce?

— Eram singur, și știam că erau niște bande prin preajmă.

— Da, desigur... Dar apoi, chiar când treceau, Hake vorbea despre Therru?

— *A* zis Ferma Stejarilor, cred.

— Totul e perfect posibil. Pare doar atât de convenabil...

Știind că nu era vorba de neîncredere din partea ei, se lăsă pe spate și aștepta.

— E soiul de lucru care se întâmplă unui vrăjitor – continuă ea.

— Și altora.

— Poate.

— Draga mea, nu încerci să mă... repui în drepturi?

— Nu. Nu, câtuși de puțin. Ar fi un lucru cuminte? Dacă ai fi vrăjitor, ai mai fi aici?

Erau în patul mare, cu schelet de stejar, bine acoperiți cu blănuri de oaie și plăpumi de fulgi, pentru că încăperea nu avea șemineu, iar noaptea era una cu ger aspru lăsat peste zăpada căzută.

— Dar ceea ce vreau să știu este asta: există ceva în afara a ceea ce tu numești putere – care vine înaintea ei, poate? Sau un lucru pentru care puterea este doar un fel de a-l folosi? Să zicem așa... Ogion spunea despre tine o dată că, înainte de a avea orice învățătură sau pregătire cât de puțin ca vrăjitor, erai deja mag. Mag înnăscut. Așa că mi-am închipuit că, pentru a avea putere, cineva trebuie să aibă mai întâi loc pentru putere. Un gol de umplut. Și cu cât e mai mare golul, cu atât mai multă putere îl poate umple. Dar dacă puterea n-a *fost* câștigată niciodată, sau a fost luată, sau dată... ar fi încă acolo.

— Golul acela – zise el.

— Gol e un cuvânt pentru asta. Poate nu e cuvântul potrivit.

— Potențial? – întrebă el, și clătină din cap. – Ceea ce poate să fie... să devină.

— Cred că erai acolo, pe drum, chiar acolo și atunci, din cauza asta – din cauză că asta e ceea ce ți se întâmplă. N-ai făcut să se întâmple. N-ai provocat-o. Nu era din cauza *puterii.* Ți s-a întâmplat. Din cauza golului.

După o vreme, el spuse:

— Nu-i departe de ceea ce am fost învățat când eram un băiețandru, în Roke: că magia adevărată constă în a face doar ceea ce trebuie să faci. Dar asta ar merge și mai departe. Nu să faci, ci să fii făcut să faci...

— Nu cred că-i chiar așa. Înseamnă mai degrabă de unde crește adevărata facere. N-ai venit și mi-ai salvat viața – n-ai băgat o furcă în Hake? Asta înseamnă *facere,* să faci ceea ce trebuie să faci...

El cugetă din nou, și în cele din urmă o întrebă:

— Asta e o înțelepciune pe care-ai învățat-o când erai Preoteasa Mormintelor?

— Nu.

Se întinse puțin, ațintind privirea în întuneric.

— Arha a fost învățată că pentru a fi puternică, trebuie să sacrifice. Să se sacrifice pe ea însăși și pe alții. Un târg: dă, ca să capeți. Și nu pot spune că nu e adevărat. Dar sufletul meu nu poate trăi într-un spațiu atât de îngust – asta pentru ailaltă, dinte pentru dinte, moarte pentru viață... Există o libertate dincolo de asta. Dincolo de plată, răsplată, răscumpărare... dincolo de toate târguielile și balanțele, există libertate.

— Ușa dintre ele – spuse el încetișor.

În noaptea aceea, Tenar visă. Visă că vedea ușa Creației lui Ea. Era o fereastră mică de sticlă deformată, încețoșată, groasă, pusă jos, pe peretele dinspre apus al unei case vechi, deasupra mării. Fereastra era încuiată. Fusese zăvorâtă. Voia s-o deschidă, dar exista un cuvânt sau o cheie, un nume, fără de care n-o putea deschide. Căută în camere de piatră care deveneau tot mai mici și mai întunecate, până când descoperi că Ged o ținea în brațe, încercând s-o trezească și s-o aline, spunând:

— E bine, dragostea mea, totul o să fie bine!

— Nu pot să mă eliberez! – strigă ea, agățându-se de el.

El o liniștea, mângâind-o pe păr; se întinseră la loc, iar el șopti:

— Uite!

Luna veche răsărise. Strălucirea ei albă pe zăpada așternută era reflectată în cameră, pentru că, oricât era de frig, Tenar nu voia să închidă obloanele. Tot aerul de deasupra lor era luminos. Stăteau în umbră, dar se părea că tavanul era doar un văl între ei și adâncurile nesfârșite, argintii, liniștite de lumină.

VENISE O DATĂ cu zăpezi grele în Gont, o iarnă lungă. Recolta

fusese bună. Era mâncare pentru animale și oameni, și nu prea multe de făcut, doar să o mănânci și să stai la căldură.

Therru știa Creația lui Ea în întregime. Rosti Colindul de Iarnă și Vitejia *tânărului rege în ziua Soarelui Nou. Știa cum să se descurce cu coaja de la plăcintă, cum să toarcă la roată și cum să facă săpun. Știa numele și cum se folosește fiecare plantă care apărea deasupra zăpezii, și desule alte cunoștințe, despre ierburi și despre vorbe, pe care Ged le adunase în scurta lui ucenicie cu Ogion și în anii lungi de la școala din Roke. Dar nu dăduse jos Runele sau cărțile de înțelepciune de pe poliță, nici nu învățase copila vreun cuvânt din Limba Facerii.*

El și cu Tenar vorbeau despre asta. Ea îi povesti cum o învățase pe Therru singurul cuvânt, *tolk,* și apoi se oprise, pentru că nu păruse potrivit, deși nu știa de ce.

— M-am gândit că poate a fost din cauză că n-am vorbit niciodată cu adevărat limba aceea, n-am folosit-o niciodată în magie. M-am gândit că poate ar trebui s-o învețe de la un vorbitor adevărat.

— Nici un bărbat nu este așa ceva.

— Nici o femeie nu este nici pe jumătate așa ceva.

— Am vrut să spun că numai dragonii o vorbesc ca pe limba lor din naștere.

— O învață?

Izbit de întrebare, întârzie cu răspunsul, evident readucându-și în minte tot ceea ce-i fusese spus și ceea ce știa despre dragoni.

— Nu știu – vorbi el în sfârșit. – Ce știm despre ei? învață ei la fel ca noi, copil de la mamă, tânăr de la bătrân? Sau sunt ca animalele, învățând unele lucruri, dar născuți știind deja cea mai mare parte a ceea ce știu? Nici măcar asta nu știm. Dar eu aș crede că dragonul și limba dragonului sunt una. O singură ființă.

— Și nu vorbesc nici o altă limbă.

El încuviință.

— Ei nu învață. Ei sunt.

Therru trecu prin bucătărie. Una dintre sarcinile ei era să aibă grijă să umple mereu lada cu surcele, și era ocupată cu asta, înfofolită cu o haină și o căciulă din petice de blană de miel, făcând pași mărunți înainte și înapoi între magazia cu lemne și bucătărie. Își lăsă povara în lada din colțul cuptorului și ieși din nou.

— Ce cântă? – întrebă Ged.

— Therru?

— Când e singură...

— Dar nu cântă niciodată. Nu poate.

— Felul ei de-a cânta. *Mai departe spre apus decât apusul...*

— A! – exclamă Tenar. – Povestea asta! Ogion nu ți-a vorbit niciodată despre femeia din Kemay?

— Nu, spune-mi tu.

Ea îi istorisi povestea în timp ce torcea, iar murmurul și foșnetul roții se împăcau cu vorbele. La sfârșit, adăugă:

— Când Maestrul Cheii Vântului mi-a spus că a venit să caute *o femeie din Gont,* m-am gândit la ea. Dar ar trebui să fie moartă de-acum, fără îndoială. Și cum ar putea o pescăriță care-a fost dragon să devină Arhimag, oricum!

— Păi, Modelatorul n-a zis că o femeie din Gont urma să devină Arhimag.

Ged cârpea o pereche de pantaloni rău sfâșiată, stând pe pervazul geamului, ca să prindă puțina lumină pe care ziua întunecată o îngăduia. Trecuse jumătate de lună de la Soarele Nou și era încă vremea cea mai rece.

— Atunci, ce-a zis?

— *O femeie din Gont. Așa mi-ai spus.*

— Dar întrebau cine avea să fie următorul Arhimag...

— Și n-au primit nici un răspuns la întrebarea asta.

— *Nesfârșite sunt argumentele magilor – spuse Tenar pe un ton* sec.

Ged rupse ața cu dinții și înfășură bucata nefolosită în jurul a două degete.

— Am învățat să mă joc puțin cu vorbele pe Roke – recunoscu el – Dar ăsta nu-i un joc de cuvinte, cred eu. *O femeie din Cont* nu poate deveni Arhimag. Ar desface ceea ce a devenit chiar prin această devenire. Magii din Roke sunt bărbați – puterea lor este puterea bărbaților, cunoașterea lor este cunoașterea bărbaților. Atât bărbăția cât și magia sunt înălțate pe o singură stâncă: puterea aparține bărbaților. Dacă femeile ar avea putere, ce-ar fi bărbații, dacă nu niște femei care nu pot avea copii? Și ce-ar fi femeile, dacă nu bărbați care pot?

— Ha! – izbucni Tenar; și imediat, cu o oarecare șiretenie, întrebă:

— N-au existat regine? Nu erau femei ale puterii?

— O regină e doar un rege de sex feminin, argumentă Ged.

Ea pufni.

— Adică, bărbații dau puterea. Ei o lasă să folosească puterea lor. Dar nu e a ei, nu-i așa? Nu pentru că e o femeie e puternică, ci în ciuda acestui fapt.

Ea dădu din cap. Se întinse, îndepărtându-se de roata de tors.

— Atunci, care e puterea unei femei? – întrebă ea.

— Nu cred că știm.

— Când a avut o femeie putere pentru că e femeie? Față de copiii ei, presupun. Pentru o vreme...

— În casa ei, poate.

Femeia se uită în jur prin bucătărie.

— Dar ușile sunt închise – observă ea – sunt încuiate.

— Pentru că ești valoroasă.

— O, da! Suntem prețioase. Atâta vreme cât suntem lipsite de putere... Îmi aduc aminte când am învățat pentru prima oară asta! Kossil m-a amenințat – pe mine, Preoteasa Unică a Mormintelor! Și mi-am dat seama că eram neajutorată. Eu aveam onorurile; dar ea avea puterea, de la Regele-zeu, bărbatul. O, cât m-a înfuriat asta! Și m-a înfricoșat... Lark și cu mine am vorbit o dată despre asta. Ea a zis: *De ce se tem bărbații de femei?*

— Dacă forța ta e doar slăbiciunea celuilalt, trăiești în teamă – spuse Ged.

— Da; dar femeile par să se teamă de propria lor forță, să fie speriate de ele însele.

— Sunt ele învățate să aibă încredere în ele însele? – întrebă Ged, și în timp ce vorbea, Therru intră iar, cu treaba ei.

Ochii lui și ai lui Tenar se întâlniră.

— Nu – răspunse ea. – Nu suntem învățate încrederea.

Se uită la copila care așeza lemnul în ladă.

— Dacă puterea ar însemna încredere... – adăugă ea. – Îmi place cuvântul ăsta. Dacă n-ar fi fost toate aranjamentele astea – unul deasupra celuilalt – regi și stăpâni și maeștri și proprietari... Totul pare atât de inutil... Puterea adevărată, libertatea adevărată, ar consta în încredere, nu în forță.

— Așa cum copiii au încredere în părinți – zise el.

Amândoi rămaseră tăcuți.

— Așa cum stau lucrurile – continuă el – chiar și încrederea corupe. Bărbații din Roke au încredere în ei înșiși și unul în celălalt. Puterea lor este pură, nimic nu-i întinează puritatea, și altfel ei iau acea puritate drept înțelepciune. Nu-și pot închipui cum e să faci rău.

Ea ridică ochii spre el. Nu vorbise niciodată astfel despre Roke, complet din afară, eliberat de asta.

— Poate că au nevoie de niște femei pe-acolo, ca să le atragă atenția asupra posibilității – sugeră ea, iar el izbucni în râs.

Tenar porni din nou roata.

— Încă nu văd de ce, dacă pot exista regi de sex feminin, nu pot exista și Arhimagi de sex feminin.

Therru asculta.

— *Zăpadă fierbinte, apă uscată,* – rosti Ged o zicală din Gont. – Regilor li de dă puterea de către alți bărbați. Puterea unui mag e a lui proprie – numai a lui.

— Și e o putere masculină. Pentru că nici măcar nu știm ce este puterea unei femei. Bine. Înțeleg. Dar în același timp, de ce nu pot găsi un Arhimag – un Arhimag de sex masculin?

Ged cercetă cusătura interioară tocită a pantalonilor.

— Păi – răspunse el – dacă Modelatorul n-a răspuns la întrebarea lor, poate a răspuns la una pe care n-au pus-o. Poate că ceea ce trebuie să facă este s-o pună.

— E o ghicitoare? – întrebă Therru.

— Da – răspunse Tenar. – însă nu știm ghicitoarea. Știm numai răspunsul la ea. Răspunsul e: *O femeie din Gont.*

— Sunt o mulțime – zise Therru, după ce cugetă un pic. Mulțumită, după cum se pare, cu asta, ieși după următoarea încărcătură de surcele.

Ged o urmări plecând.

— Totul s-a schimbat – rosti el. – Totul... Câteodată mă gândesc, Tenar... mă întreb dacă domnia lui Lebannen e doar un început. O ușă... Iar el e paznicul ușii. Nu se trece prin ea.

— Pare atât de tânăr – zise Tenar cu tandrețe.

— Tânăr ca Morred când a întâlnit Corăbiile Negre. Tânăr cum eram eu când...

Se opri, uitându-se pe fereastră la câmpurile cenușii, înghețate, prin copacii fără frunze.

— Sau tu, Tenar, în locul acela întunecat... Ce înseamnă tinerețea, sau vârsta? Nu știu; câteodată mă simt ca și cum aș fi trăit o mie de ani; câteodată simt că viața mea a fost ca o rândunică zărită printr-o spărtură a peretelui. Am murit și am renăscut, atât pe tărâmul pustiit, cât și aici, sub soare, nu doar o dată. Iar Facerea ne spune că ne-am întors cu toții și ne întoarcem pe vecie la izvor, și că izvorul e nesfârșit. Doar în moarte, viață... M-am gândit la asta când eram sus, cu caprele, și o zi dura o veșnicie și totuși timpul nu trecea înainte să vină seara, și iarăși dimineața... Am învățat înțelepciunea caprelor. Așa că m-am gândit: Pentru ce suferința mea? Pe cine jelesc? Pe Ged Arhimagul? De ce e Șoimul, păstorul de capre, bolnav de durere și de rușine pentru el? Ce-am făcut ca să-mi fie rușine?

— Nimic – răspunse Tenar. – Nimic, niciodată!

— O, da – continuă Ged. – Toată măreția bărbaților e întemeiată pe rușine, e făcută din ea. Așa că Șoimul, păstorul de capre, a plâns pentru Ged, Arhimagul, și a avut grijă și de capre, atât de bine pe cât era de așteptat de la un băiat de vârsta lui...

După o vreme, Tenar zâmbi. Spuse, puțin timidă:

— Moss zicea că aveai vreo cincisprezece ani.

— Destul de corect. Ogion mi-a dat numele în toamnă; iar în vara următoare plecam spre Roke... Cine era băiatul acela? Un gol... O libertate.

— Cine e Therru, Ged?

El întârzie cu răspunsul până când ea crezu că n-o să mai răspundă, apoi vorbi:

— Astfel făcută – ce libertate există pentru ea?

— Suntem propria noastră libertate, atunci?

— Așa cred.

— Păreai, cu puterea ta, pe cât de liber poate un om să fie. Ce te făcea liber? Iar eu... am fost făcută, modelată ca lutul, de voința femeilor care slujeau Vechile Puteri, sau îi slujeau pe bărbații care făceau toate slujirile și căile și locurile, nu mai știu pe care. Apoi m-am eliberat, cu tine, pentru o clipă, și cu Ogion. Dar nu era libertatea mea. Mi-a dat doar alegerea; iar eu am ales. Am ales să mă modelez ca lutul pentru folosul unei ferme, al unui fermier și al copiilor noștri. M-am făcut un vas, îi știu forma. Dar nu lutul. Viața m-a făcut să dansez. Cunosc dansurile. Dar nu știu cine e dansatoarea.

— Iar ea – rosti Ged după o lungă tăcere – dacă va dansa vreodată...

— Se vor teme de ea – șopti Tenar.

Apoi copila veni înapoi în casă, iar discuția se întoarse la aluatul de pâine care creștea în cutia de lângă sobă. Vorbeau așa, încet și îndelung, trecând de la un lucru la altul și ocolind și ajungând iar înapoi, jumătate din ziua scurtă, adeseori torcând și cosând viețile lor laolaltă în cuvinte, anii și faptele și gândurile pe care nu le împărtășiseră. Apoi tăceau iar, lucrând și cugetând și visând, iar copila tăcută era cu ei.

Așa trecu iama, până când anotimpul mieilor sosi peste ei, și munca deveni foarte grea pentru o vreme, pe măsură ce zilele se lungeau și se făceau tot mai luminoase. Apoi rândunelele veniră din insulele însorite, de la Capătul din Miazăzi, unde steaua Gobardon strălucește în constelația Sfârșitului; dar rândunele nu vorbeau între

ele decât despre început.

CAPITOLUL 13
STĂPÂNUL

CA ŞI RÂNDUNELELE, CORĂBIILE ÎNCEPURĂ să zboare printre insule o dată cu întoarcerea primăverii. În sate se auzeau vorbe, din auzite, de la Valmouth, despre corăbiile regelui care hărţuiau hărţuitorii, ducând piraţi cu vechime la ruină, confiscându-le vasele şi averile. Chiar lordul Heno trimise cele mai frumoase şi mai rapide trei corăbii ale sale, sub comanda magicianului lup-de-mare Tally, temut de fiecare negustor dintre Solea şi Andrade; flota lui urma să prindă într-o ambuscadă vasele regelui în largul insulei Oranea şi să le distrugă. Însă una dintre corăbiile regelui intră în Golful Valmouth avându-l la bord pe Tally în lanţuri, şi ducând ordinul de a-l escorta pe lordul Heno în Portul Gont ca să fie judecat pentru piraterie şi crimă. Heno se baricadă în conacul lui de piatră, pe dealurile din spatele portului Valmouth, dar uită să aprindă focul, fiind o vreme caldă de primăvară; aşa că cinci sau şase dintre tinerii soldaţi ai regelui coborâră prin hornul şemineului, şi întreaga trupă îl mână în lanţuri pe străzile din Valmouth şi-l duse în faţa justiţiei.

Când auzi toate acestea, Ged spuse cu dragoste şi mândrie:

– Tot ce poate face un rege, el va face bine. Handy şi Shag fuseseră duşi neîntârziat pe drumul de miazănoapte către Portul Gont, şi, când rănile i se vindecară de-ajuns Hake fu dus acolo cu corabia, să fie judecaţi pentru crimă la curtea de judecată a regelui. Vestea despre osândirea lor la galere aduse multă satisfacţie şi felicitări în Valea de Mijloc, iar Tenar, şi Therru alături de ea, ascultară în tăcere.

Veniră alte corăbii, aducând alţi oameni trimişi de rege, nu toţi plăcuţi printre târgoveţii şi sătenii din necioplitul Gont: vătafi regali, trimişi să aducă rapoarte despre sistemul de ispravnici şi judecători de pace şi să asculte plângeri şi jalbe de la oamenii obişnuiţi; vizitatori nobili către micii lorzi din Gont, întrebând politicos despre credinţa lor faţă de Coroana din Havnor; şi bărbaţi cu darul vrăjitoriei, care se duceau de colo până colo, părând să facă puţin şi să vorbească şi mai puţin.

— Cred că tot mai umblă după un nou Arhimag – fu de părere Tenar.

— Sau caută folosiri abuzive ale artei – zise Ged – vrăji care au mers rău.

Tenar ar fi vrut să spună: *Atunci ar trebi sa caute la conacul din Re Albi!, dar limba i se poticni în cuvinte. Ce voiam să spun? se întrebă. I-am povestit vreodată lui Ged despre... Devin uitucă. Ce trebuia să-i spun lui Ged? Oh, mai bine am repara poarta de la păşunea de jos, înainte să scape vacile.*

Era întotdeauna ceva, o mulţime de lucruri mai importante în mintea ei, treburi de la fermă. *Niciodată nici măcar un singur lucru pentru tine,* spusese Ogion. Chiar şi cu Ged care s-o ajute, toate gândurile şi zilele sale se îndreptau spre munca de la fermă. El împărţea treburile casei cu ea aşa cum Flint n-o făcea; dar Flint fusese fermier, iar Ged nu era. Munceau. Era puţină vreme pentru vorbit acum. La sfârşitul zilei, cinau împreună, se băgau în pat împreună, dormeau, se trezeau în zori şi se întorceau la muncă, şi tot aşa la nesfârşit, ca roata unei mori de apă, urcând plină şi golindu-se, cu zilele ca apa strălucitoare care cădea.

— Salut, mamă – rosti bărbatul slab de la poarta fermei. Ea crezu că era băiatul cel mai mare al lui Lark şi răspunse:

— Ce te aduce pe-aici, băiete?

Apoi se uită din nou la el, dincolo de găinile care cotcodăceau şi de gâştele care se plimbau în cârd.

— Spark! – strigă ea şi împrăştie păsările, alergând spre el.

— Ei, ei – zise el – nu te lăsa dusă de val.

O lăsă să-l îmbrăţişeze şi să-l mângâie pe faţă. Intră şi se aşeză în bucătărie, la masă.

— Ai mâncat? Ai văzut-o pe Apple?

— N-ar strica ceva de mâncare. Ea scotoci în cămara îmbelşugată.

— Pe ce vas eşti? Tot Pescărușul?

— Nu. Făcu o pauză.

— Corabia mea s-a risipit. Ea se întoarse, îngrozită.

— Naufragiată?

— Nu.

El surâse fără veselie.

— Echipajul s-a risipit. Oamenii regelui au preluat-o.

— Dar... nu era un vas de piraţi...

— Nu.

— Atunci, de ce...?

— Căpitanul făcea contrabandă cu nişte mărfuri pe care le voiau ei, aşa au zis – răspunse el, fără tragere de inimă.

Era la fel de slab ca întotdeauna, dar arăta mai în vârstă, foarte bronzat, cu părul lins, cu chipul prelung, îngust, ca al lui Flint, dar și mai îngust, mai aspru.

— Unde-i tata? – întrebă.

Tenar nu se mișcă.

— Nu te-ai oprit pe la sora ta.

— Nu – răspunse el, indiferent.

— Flint a murit acum trei ani. De dambla. Pe câmp... pe cărarea care urcă de la țarcurile mieilor. Clearbrook l-a găsit. Asta a fost acum trei ani.

Se lăsă tăcerea. El nu știa ce să spună, sau nu avea nimic de spus.

Tenar puse ceva de mâncare în fața lui. Spark începu să mănânce cu atâta lăcomie, încât mai scoase imediat încă ceva.

— Când ai mâncat ultima oară?

El ridică din umeri și mâncă mai departe.

Se așeză la masă, în fața lui. Soarele de primăvară târzie se revărsa pe masă prin fereastra joasă și se răsfrângea pe paravanul de alamă al șemineului.

În sfârșit, el împinse farfuria deoparte.

— Așadar, cine conduce ferma? – întrebă.

— Ce importanță are pentru tine, fiule? – îl întrebă ea, pe un ton blând, dar sec.

— Ea mea – răspunse el, pe un ton asemănător.

După câteva clipe, Tenar se ridică și strânse vasele.

— Așa e.

— Poți rămâne, desigur – continuă el, foarte stângaci, încercând poate să glumească; dar nu era genul de om glumeț. – Bătrânul Clearbrook mai e prin preajmă?

— Sunt toți încă aici. Și un om pe nume Șoimul, și un copil de care am grijă. Aici. În casă. O să trebuiască să dormi în camera de la mansardă. O să pun scara.

Se întoarse din nou cu fața la el.

— Ai venit ca să rămâi, atunci?

— S-ar putea.

Așa-i răspunsese Flint la întrebări vreme de douăzeci de ani, tăgăduindu-i dreptul de a le pune prin faptul că nu spunea niciodată da sau nu, păstrând o libertate întemeiată pe ignoranța ei; un fel umil și îngust de libertate, se gândi Tenar.

— Biet băiat – spuse – echipajul tău împrăștiat, tatăl tău mort și străini în casă, și toate într-o singură zi. O să ai nevoie de puțin timp

să te obișnuiești cu ele. Îmi pare rău, fiule. Dar îmi pare bine că ești aici. M-am gândit deseori la tine, pe mări, în furtuni, în timpul iernii...

Spark nu scoase nici un cuvânt. Nu avea nimic de oferit, și nu era în stare să accepte. Împinse scaunul în spate și era pe cale să se ridice, când intră Therru. El făcu ochii mari, pe jumătate în picioare.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost arsă. El e fiul meu, despre care ți-am povestit, Therru, marinarul, Spark. Therru e sora ta, Spark.

— Soră!

— Prin adopție.

— Soră! – exclamă din nou, și roti privirea prin bucătărie, căutând parcă un martor, apoi o privi stăruitor pe mama lui.

Ea îl privi la rândul ei.

Spark ieși, ocolind-o de departe pe Therru, care stătea nemișcată. Trânti ușa în urma lui.

Tenar vru să vorbească cu Therru și nu reuși.

— Nu plânge – zise copila, care nu plângea, venind lângă ea, atingându-i brațul. – Ti-a făcut vreun rău?

— O, Therru! Lasă-mă să te țin în brațe!

Se așeză la masă cu Therru în poală, strângând-o în brațe, deși fetița creștea prea mare ca să mai fie ținută, și nu învățase niciodată cum să facă asta mai ușor. Dar o îmbrățișă și plânse, iar Therru își aplecă fața brăzdată, lipind-o de a lui Tenar, până fu udă de lacrimi.

GED ȘI SPARK SE ÎNTOARSERĂ LA AMURG, din capete opuse ale fermei. Spark vorbise, era limpede, cu Clearbrook și socotea situația încheiată, iar Ged încerca vizibil să o evalueze. Se vorbi foarte puțin la cină, și cu prudență. Spark nu se plânse pentru că nu-și recăpătase propria lui cameră, ci urcă pe scară în podul pentru depozitare ca un marinar ce era, și fu mulțumit în aparență cu patul pe care mama lui i-l făcuse acolo, pentru că nu coborî înapoi până dimineață târziu.

Atunci vru micul dejun, și se aștepta să-i fie servit. Tatăl lui fusese întotdeauna servit de mamă, soție, fiică. Era el mai puțin bărbat decât tatăl lui? Trebuia ea să-i demonstreze asta? Îi servi mâncarea și strânse masa pentru el, apoi se întoarse în livadă, unde ea, Therru și cu Shandy ardeau o invazie de omizi care amenințau să distrugă frunzele nou-apărute.

Spark se duse împreună cu Clearbrcok și Tiff. Și rămase cea mai mare parte din timp cu ei, pe măsură ce zilele treceau. Munca grea care cerea mușchi și pricepere cu semănăturile și cu oile era făcută de

Ged, Shandy și Tenar, în timp ce cei doi bătrâni care fuseseră acolo toată viața, oamenii tatălui său, îl plimbau prin fermă și-i spuneau cum conduceau ei totul, și credeau sincer că ei conduceau totul, și-i împărtășeau și lui credința lor.

Tenar se simțea nefericită în casă. Numai afară, la munca de la fermă, se elibera de mânie, de rușinea pe care i-o provoca prezența lui Spark.

— E rândul meu – îi zise ea lui Ged, cu amărăciune, în bezna înstelată a camerei lor. – E rândul meu să pierd lucrul de care eram cea mai mândră.

— Ce-ai pierdut?

— Pe fiul meu. Fiul pe care nu l-am crescut să fie bărbat. Am eșuat. N-am reușit să-l cresc.

Își mușcă buza, cu ochii uscați ațintiți în întuneric.

Ged nu încercă să discute cu ea sau să-i aline durerea. Întrebă:

— Crezi că o să rămână?

— Da. Îi e frică să încerce să se întoarcă pe mare. Nu mi-a spus adevărul, sau nu tot adevărul, despre vasul lui. Era al doilea ofițer. Presupun că era amestecat în transportul de mărfuri furate. Piraterie la mâna a doua. Nu-mi pasă. Marinarii din Gont sunt cu toții pe jumătate pirați. Dar el minte în legătură cu asta. Minte. E gelos pe tine. Un om necinstit, invidios.

— Speriat, cred – zise Ged. – Nu rău. Și e ferma lui.

— Atunci poate s-o ia! Și să fie la fel de generoasă cu el ca...

— Nu, iubirea mea – exclamă Ged, oprind-o atât cu glasul cât și cu mâinile – nu vorbi... nu rosti cuvântul rău!

Era atât de insistent, de pasionat în seriozitatea lui, încât mânia ei se transformă îndată în dragostea care era izvorul ei, și strigă:

— Nu l-aș blestema nici pe el, nici locul ăsta! N-am vrut! Doar că mă doare atât de tare, mi-e atât de rușine! Îmi pare atât de rău, Ged!

— Nu, nu, nu. Draga mea, nu-mi pasă ce crede băiatul despre mine. Dar e foarte aspru cu tine.

— Și cu Therru. O tratează ca... A zis... mi-a zis mie: *Ce-a făcut, ca să arate așa?* Ce-a făcut...!

Ged o mângâie pe păr, așa cum obișnuia deseori, cu o dezmierdare ușoară, înceată, repetată, care-i lăsa pe amândoi toropiți de plăcere iubitoare.

— Aș putea pleca să pasc din nou capre – vorbi el în sfârșit. – Ar face lucrurile mai ușoare pentru tine aici. În afară de muncă.

— Aș prefera să vin cu tine.

El o mângâie din nou, și păru să se gândească.

— Bănuiesc că am putea. Erau vreo două familii acolo, la păscut oi, mai sus de Lissu. Însă când vine iarna...

— Poate vreun fermier ne-ar primi. Cunosc munca... și oile... și tu cunoști caprele... și ești ager la toate...

— Bun cu furcile – murmură el – și scoase de la ea un mic hohot de râs.

În dimineața următoare, Spark se sculă devreme, să ia masa de dimineață cu ei, pentru că se ducea la pescuit cu bătrânul Tiff. Se ridică de la masă, spunând cu mai multă politețe decât de obicei:

— O să aduc pește să mâncăm la cină.

Tenar luase niște hotărâri peste noapte. Spuse:

— Așteaptă; poți să strângi masa, Spark. Pune vasele în albie și pune apă peste ele. Or să fie spălate o dată cu cele de la cină.

El se uită lung pentru o clipă și răspunse:

— Asta-i treabă de femeie – și-și puse pălăria.

— E treaba oricui mănâncă în bucătăria asta.

— Nu și a mea – replică el sec, și ieși.

Ea îl urmă. Se așeză în prag.

— A Șoimului este, dar a ta nu? – îi ceru ea socoteală.

El se mulțumi să dea din cap și plecă mai departe, traversând curtea.

— E prea târziu – zise ea, întorcându-se în bucătărie. – N-am reușit, n-am reușit...

Își simțea ridurile pe față, rigide, lângă gură, între ochi.

— Poți să uzi o piatră – continuă – dar n-o să crească.

— Trebuie să începi când sunt tineri și fragezi – zise Ged. – Ca mine.

De data asta, ea nu mai putu să râdă.

SE ÎNTOARSERĂ ÎN CASĂ de la treburile zilei și văzură un bărbat vorbind cu Spark la poarta din față.

— Ăsta-i tipul din Re Albi, nu-i așa? – observă Ged, care avea ochi foarte buni.

— Vino-ncoace, Therru – o chemă Tenar, pentru că fetița se oprise brusc. – Care tip?

Ea era destul de mioapă, și mijì ochii ca să vadă în partea cealaltă a curții.

— A, e... cum îl cheamă... negustorul de oi. Townsend. Pentru ce s-o fi întors aici, piaza rea?

Fusese iritabilă toată ziua, iar Ged și Therru, cu înțelepciune, nu spuseră nimic.

Femeia se duse spre bărbații de la poartă.

— Ai venit după mielușele, Townsend? Ai întârziat cu un an; dar poate că mai sunt câteva din anul ăsta prin țarc.

— Așa-mi spunea și Stăpânul – răspunse Townsend.

— Așa deci – exclamă Tenar.

Chipul lui Spark se întunecă mai mult decât oricând la auzul tonului ei.

— Atunci n-o să vă întrerup, pe tine și pe stăpân – spuse ea, și se întoarse să plece, când Townsend vorbi:

— Am un mesaj pentru tine, Goha.

— A treia oară-i cu noroc!

— Vrăjitoarea cea bătrână, știi tu, bătrâna Moss, o duce foarte rău. A zis că, dacă tot veneam în Valea de Mijloc: *Spune-i doamnei Goha că aș vrea s-o văd înainte să mor, dacă se poate întâmpla să vină...*

Corb, piază rea, gândi Tenar, uitându-se cu ură la purtătorul de vești proaste.

— E bolnavă?

— Bolnavă de moarte – spuse Townsend, cu un soi de zâmbet strâmb care se dorea poate compătimitor. – A luat boala în iarnă, și se duce repede, așa că a zis să-ți spun că vrea mult de tot să te vadă, înainte să moară.

— Mulțumesc că mi-ai adus mesajul – zise Tenar cu calm, și se întoarse să intre în casă. Townsend se duse mai departe cu Spark către țarcurile de oi.

În timp ce pregăteau masa de prânz, Tenar îi anunță pe Ged și pe Therru:

— Trebuie să plec.

— Sigur că da – răspunse Ged. – Toți trei, dacă vrei.

— Ați vrea?

Pentru prima oară în ziua aceea, chipul i se lumină, norul de furtună se îndepărtă.

— Oh – exclamă ea, asta-i... asta-i bine... n-am vrut să întreb, m-am gândit că poate, Therru, ți-ar plăcea să ne întoarcem la casa cea mică, la casa lui Ogion, pentru o vreme?

Therru rămase nemișcată, să se gândească.

— Aș putea să-mi văd piersicul.

— Da, și pe Heather... și pe Sippy... și pe Moss... biata Moss! Oh, îmi doream atât de mult să mă întorc acolo, dar mi se părea că nu e

bine. Trebuia condusă ferma... și toate...

I se părea că era un alt motiv pentru care nu se întorsese, nu-și îngăduise să se gândească să se întoarcă, nici măcar nu știuse până atunci că tânjea să se ducă; dar oricare-ar fi fost motivul, se topea ca o umbră, ca un cuvânt uitat.

— A avut cineva grijă de Moss, mă întreb, a trimis cineva după un vindecător? Ea e singura vindecătoare de pe Overfell, dar sunt oameni în Portul Gont care ar putea s-o ajute, sunt sigură. O, biata Moss! Vreau să plec... E prea târziu, dar mâine, mâine dimineață devreme... Iar stăpânul poate să-și facă singur micul dejun!

— O să învețe – o liniști Ged.

— Nu, n-o să învețe. O să găsească vreo femeie neghioabă să-l facă pentru el. Of!

Roti privirea prin bucătărie, cu fața aprinsă și mânioasă.

— Destul să-i las ei cei douăzeci de ani în care am frecat masa asta. Sper că o s-o prețuiască!

Spark îl aduse pe Townsend la cină, dar negustorul de oi nu rămase peste noapte, deși i se oferi, desigur, un pat, din ospitalitate obișnuită. Ar fi trebuit să fie unul dintre paturile lor, iar lui Tenar nu-i plăcea gândul. Îi părea bine să-l vadă plecând la gazdele din sat, în amurgul albastru al serii de primăvară.

— Vom fi pe drum spre Re Albi mâine dis-de-dimineață, fiule – îi spuse lui Spark. – Șoimul, Therru și cu mine.

El arăta puțin speriat.

— Plecați așa, pur și simplu?

— Așa ai plecat și așa ai venit Și tu – răspunse mama lui. – Acum, uite, Spark: asta-i cutia cu bani a tatălui tău. Sunt șapte piese de fildeș în ea, și plăcuțele acelea de credit de la bătrânul Bridgeman, dar el n-o să plătească niciodată, n-are cu ce să plătească. Cele patru piese andradeene le-a căpătat Flint din vânzarea de blănuri de oaie furnizorului pentru corăbii din Valmouth patru ani la rând, pe vremea când erai copil Cele trei din Havnor sunt ceea ce ne-a plătit Tholy pentru ferma de la Pârâul Înalt. L-am pus pe tatăl tău să cumpere ferma aceea, și l-am ajutat s-o defrișeze și s-o vândă. O să iau cele trei piese, pentru că le-am meritat. Restul, și ferma, sunt ale tale. Tu ești... Stăpânul.

Tânărul înalt, subțire, Stătea acolo, cu ochii la cutia cu bani.

— Ia-i pe toți. Nu-i vreau – vorbi cu voce joasă.

— N-am nevoie de ei. Dar mulțumesc, fiule. Păstrează cele patru piese. Când o să te însori, socotește-i darul meu pentru soția ta.

Puse cutia la loc, în spatele farfuriei mari de pe raftul cel mai de sus al bufetului, acolo unde-o ținuse Flint întotdeauna.

— Therru, pregătește-ți lucrurile acum, pentru că plecăm foarte devreme.

— Când te întorci? – întrebă Spark, iar tonul vocii lui o făcu pe Tenar să se gândească la copilul neastâmpărat, plăpând care fusese. Spuse însă numai:

— Nu știu, dragul meu. Dacă ai nevoie de mine, o să vin.

Își făcu de lucru scoțând încălțările și boccelele de călătorie.

— Spark – zise ea – poți să faci ceva pentru mine.

El stătea pe scaunul din fața șemineului, arătând nesigur și îmbufnat.

— Ce?

— Du-te la Valmouth, curând, să-ți vezi sora. Și spune-i că m-am întors pe Overfell. Spune-i că, dacă vrea să vin, să trimită doar o veste.

El dădu din cap. Îl urmări pe Ged, care împachetase deja cele câteva lucruri care-i aparțineau, cu îndemânarea și cu iuțeala cuiva care călătorise mult, iar acum punea la loc vasele, ca să lase bucătăria în bună rânduială. Acest: lucru făcut, se așeză în fața lui Spark ca să treacă o sfoară nouă prin ochiurile boccelei, ca s-o strângă în partea de sus.

— E un nod pe care-l folosesc pentru asta – îi zise Spark. – Nodul marinăresc.

Ged îi întinse tăcut bocceaua prin fața șemineului, și se uită cum Spark îi arătă în tăcere cum se face nodul.

— Alunecă, vezi – îi explică, iar Ged încuviință.

PLECARĂ DE LA FERMĂ în întunericul și răceala dimineții. Lumina soarelui ajunge târziu pe partea dinspre apus a Muntelui Gont, și numai mersul le ținu de cald până când, în sfârșit, soarele ocoli masivul măreț al vârfului dinspre miazăzi și luci pe spatele lor.

Therru mergea de două ori mai bine decât în vara dinainte, dar tot era o călătorie de două zile pentru ei. În cursul după-amiezii, Tenar întrebă:

— Să încercăm să ajungem azi la Izvorul Stejarilor? E un fel de han. Am băut acolo o ceașcă de lapte, îți aduci aminte, Therru?

Ged se uita în sus, la coasta muntelui, cu o expresie pierdută.

— E un loc pe care-l știu...

— Bine – răspunse Tenar.

Puțin înainte să ajungă la colțul înalt al drumului, de unde se

putea vedea prima oară Portul Gont, Ged se îndepărtă de drum și intră în pădurea care acoperea pantele abrupte de deasupra. Soarele care cobora spre apus trimitea raze oblice, roșii-aurii, în întunericul dintre trunchiuri și sub ramuri.

Urcară cam jumătate de milă, nu pe o potecă pe care Tenar s-o poată vedea, și ajunseră pe o treaptă mică, sau o streașină, de pe coasta muntelui, o pajiște adăpostită de vânt de către stâncile din spatele ei și de către arborii din jur. De aici se puteau vedea înălțimile muntelui către miazănoapte și, între vârfurile brazilor semeți, o priveliște limpede a mării apusene. Era o liniște desăvârșită acolo, în afară de momentele când bătea vântul prin crengile brazilor. O ciocârlie de munte cânta lung și dulce, sus, în lumina soarelui, înainte să coboare către cuibul ei, în iarba necălcată de picior de om.

Cei trei mâncară pâine și brânză. Priviră întunericul crescând către munte dinspre mare. Își făcură culcuș din pelerine și dormiră, Tenar între Therru și Ged. În toiul nopții, Tenar se trezi. O bufniță țipa în apropiere, o notă plăcută, repetată, ca un clopot, și departe, pe munte, perechea ei răspunse ca stafia unui clopot. Tenar se gândi: O *să privesc stelele cum apun în mare,* dar adormi din nou, imediat, în pacea inimii.

SE TREZI ÎN DIMINEAȚA CENUȘIE văzându-l pe Ged așezat lângă ea, cu pelerina trasă în jurul umerilor, uitându-se prin despicătura dinspre apus. Fața lui întunecată era liniștită, adâncită în tăcere, așa cum îl văzuse o dată, cu multă vreme în urmă, pe plaja din Atuan. Ochii nu erau îndreptați în jos, ca atunci; se uita spre apusul nemărginit. Privind împreună cu el, văzu sosirea zilei, măreția de trandafiriu și aur răsfrântă limpede pe cer.

Bărbatul se întoarse spre ea, iar ea îi spuse:

— Te-am iubit de când te-am văzut prima oară.

— Dătătoare de viață – murmură el și se aplecă, sărutând-o pe sân și pe gură. Ea îl strânse în brațe o clipă. Se ridicară, o sculară pe Therru, și porniră la drum; dar când intrară printre copaci, Tenar întoarse capul o dată către mica pajiște, ca și cum i-ar fi încredințat fericirea ei de acolo.

În prima zi a călătoriei, țelul lor fusese călătoria. În această zi, urmau să ajungă în Re Albi. Așa că mintea lui Tenar se îndrepta mai mult spre tușa Moss, întrebându-se ce i se întâmplase și dacă era într-adevăr pe moarte. Dar pe măsură ce ziua și drumul se scurgeau, mintea ei nu păstră gândul la Moss, și nici un alt gând. Era obosită.

Nu-i plăcea să meargă iarăşi în felul ăsta spre moarte. Trecură de Izvorul Stejarilor, coborâră în trecătoare şi începură din nou să urce. La ultimul drum drept la deal, până pe Overfell, abia îşi mai putea ridica picioarele, iar mintea îi era greoaie şi tulbure, agăţându-se de un cuvânt sau de o imagine până când îşi pierdea înţelesul... strachina... ceaşca... poliţa în casa lui Ogion, sau cuvintele delfin de os, care-i veniră în minte văzând săculeţul de cânepă cu jucării al lui Therru, şi le repetă la nesfârşit.

Ged mergea lângă ea cu pasul lui uşor de călător, iar Therru îşi târa picioarele alături de el, aceeaşi Therru care fusese istovită la această urcare lungă cu mai puţin de un an în urmă, şi trebuise să fie dusă în braţe. Dar asta fusese după o zi mai lungă de mers. Iar copila încă îşi revenea pe atunci din pedeapsa ei.

Îmbătrânea, era prea bătrână ca să meargă atât de departe, atât de repede. Era prea greu să urce la deal. O femeie bătrână trebuia să stea acasă, lângă foc. Delfin de os, delfin de os... Os, nod, legătură, vrajă de legare... Omul de os şi animalul de os... Acolo ei o luară înainte. O aşteptară. Mergea încet. Era obosită. Se târî pe ultima bucată de drum de pe deal şi-i ajunse din urmă în locul unde drumul ieşea la aceeaşi înălţime cu Overfell. La stânga erau acoperişurile din Re Albi, înclinându-se spre marginea stâncii. La dreapta, drumul urca spre conac.

— Pe aici – spuse Tenar.

— Nu – exclamă copila, arătând în stânga, spre sat.

— Pe aici – repetă Tenar, şi porni pe drumul din dreapta. Ged se luă după ea.

Merseră printre livezile de nuci şi câmpurile cu iarbă. Era o după-amiază târzie şi caldă de început de vară. Păsările cântau în pomii din livezi, în apropiere şi mai departe. El venea către ei pe drum, de la casa cea mare, cel al cărui nume ea nu şi-l putea aminti.

— Bine aţi venit! – rosti acesta, şi se opri, zâmbind.

Se opriră şi ei.

— Ce personaje importante au venit să onoreze casa lordului din Re Albi – continuă el.

Tuaho, nu, nu ăsta era numele lui. Delfin de os, animal de os, copil de os...

— Stăpânul meu, Arhimagul!

Făcu o plecăciune adâncă, iar Ged se înclină spre el.

— Şi doamna Tenar din Atuan!

Se plecă încă şi mai adânc în faţa ei, iar ea se lăsă în genunchi în

mijlocul drumului. Capul i se aplecă atât de mult încât puse mâinile în țărână și se ghemui până când și gura ajunse în praful drumului.

— Acum târăște-te – porunci, iar ea începu să se târască spre el.

— Oprește – ordonă el, iar ea se opri.

— Poți vorbi? – o întrebă.

Ea nu spuse nimic, nu avea nici un cuvânt ca să-i vină în gură, dar Ged răspunse, cu obișnuita lui voce liniștită:

— Da.

— Unde-i monstrul?

— Nu știu.

— Credeam că vrăjitoarea o să-și aducă animalul domestic cu ea. Dar te-a adus pe tine în schimb. Maestrul Arhimag Șoimanul. Ce înlocuitor splendid! Tot ce pot să fac cu vrăjitoarele și monștrii este să curăț lumea de ei. Dar cu tine, care erai într-o vreme bărbat, pot să vorbesc; tu ești capabil măcar de vorbire rațională. Și capabil să înțelegi pedeapsa. Credeai că ești în siguranță, bănuiesc, cu regele tău pe tron, și cu stăpânul meu, stăpânul nostru, distrus. Credeai că ți-ai împlinit voia, și că ai distrus făgăduiala de viață veșnică, nu-i așa?

— Nu – se auzi vocea lui Ged.

Ea nu-l putea vedea. Putea să vadă numai țărâna de pe drum și să-i simtă gustul în gură. Îl auzi pe Ged vorbind. Spunea:

— În moarte e viața.

— Mac, mac, citează din Cântece, Maestrul din Roke... Învățătorul! Ce priveliște nostimă, marele Arhimag îmbrăcat tot ca un păstor de capre, și nici un dram de magie în el... nici un cuvânt al puterii. Poți să rostești o vrajă, Arhimagule? Doar o vrajă mică... doar un farmec mititel pentru iluzie? Nu? Nici un cuvânt? Stăpânul meu te-a înfrânt. Știi asta? Nu l-ai biruit. Puterea lui trăiește! S-ar putea să te țin în viață aici, pentru un timp, ca să vezi acea putere – puterea mea! Să-l vezi pe bătrânul pe care îl feresc de moarte... și s-ar putea să folosesc viața ta pentru asta, dacă am nevoie... și să-l văd pe regele tău băgăreț cum se face de râs, cu lorzii lui mărunți și vrăjitorii lui tâmpiți, căutând o femeie! O femeie să ne conducă! Dar conducerea e aici, măiestria e aici, aici, în casa asta! În tot acest an am adunat alții în jurul meu, bărbați care cunosc puterea adevărată. Din Roke, unii dintre ei, chiar de sub nasul învățătorilor. Și din Havnor, de sub nasul așa-numitului Fiu al lui Morred, care vrea o femeie ca să-l conducă, regele tău care se crede atât de bine pus la adăpost încât poate să-și folosească numele adevărat. Știi numele meu, Arhimagule? Îți aduci aminte de mine, acum patru ani, când tu erai marele Maestru al

Maeștrilor, iar eu eram un elev umil din Roke?

— Ți se spunea Aspen – rosti vocea răbdătoare.

— Și numele meu adevărat?

— Nu-ți știu numele adevărat.

— Ce? Nu-l știi? Nu-l poți afla? Nu cunosc magii toate numele?

— Nu sunt mag.

— O, spune-o încă o dată!

— Nu sunt mag.

— Îmi place să te aud spunând-o. Încă o dată!

— Nu sunt mag!

— Dar eu sunt!

— Da.

— Spune-o!

— Ești mag.

— Ah! E mai bine decât speram! Am aruncat undița după un țipar și-am prins balena! Vino atunci, vină să-mi cunoști prietenii. Tu poți să mergi. Ea poate să se târască.

Așa că urcară pe drumul către conacul lordului din Re Albi și intrară, Tenar în mâini și genunchi pe drum, pe treptele de marmură până la ușă, pe podelele de marmură din săli și camere.

Înăuntrul casei era întuneric. O dată cu întunericul, se lăsă bezna în mintea lui Tenar, încât înțelegea tot mai puțin din ceea ce se vorbea. Numai unele cuvinte și voci ajungeau limpede la ea.

Ce spunea Ged înțelegea, și când vorbea el, se gândea la numele lui, și se agăța de el în minte. Dar vorbea foarte rar, și numai ca să răspundă celui al cărui nume nu era Tuaho. Acela îi vorbea din când în când, zicându-i Cățea.

— E noul meu animal favorit – le spuse celorlalți bărbați, câțiva care erau acolo, în întuneric, unde lumânările lăsau umbre. – Vedeți ce bine e antrenată? Rostogolește-te, Cățea!

Ea se rostogoli, iar bărbații râseră.

— Avea o cățelandră pe care plănuiam s-o pedepsesc până la capăt, dacă tot fusese lăsată pe jumătate arsă. Dar mi-a adus în schimb o pasăre pe care a prins-o, un șoiman. Mâine o să-l învățăm să zboare.

Alte glasuri rostiră cuvinte, dar ea nu mai înțelegea cuvintele.

Ceva îi fu legat în jurul gâtului și fu silită să se târască în sus pe alte scări, apoi într-o cameră care mirosea a urină, a carne putredă și a flori dulcege. Glasuri vorbeau. O mână rece ca o piatră o mângâie pe cap fără putere, iar ceva râse, „He, he, he...", ca o ușă care scârțâie.

Apoi fu lovită cu piciorul și pusă să se târască pe holuri. Nu se putea târî destul de repede și fu lovită în sâni și în gură. Apoi urmă o ușă care se trânti, și tăcere, și beznă. Auzi pe cineva plângând și crezu că e copilul, copilul ei. Voia să nu mai plângă copilul. În cele din urmă se opri.

CAPITOLUL 14
TEHANU

COPILA O LUĂ LA STÂNGA ŞI MERSE O bucată de drum înainte să se uite în urmă, lăsând tufişurile înflorite de pe marginea drumului s-o ascundă.

Cel pe care-l chema Aspen, al cărui nume era Erisen, şi pe care ea îl vedea ca pe un întuneric bifurcat şi şerpuitor, îi legase pe mama şi pe tatăl ei, cu o fâşie prin limba ei şi cu o fâşie prin inima lui, şi-i ducea către locul unde se ascundea. Mirosul acelui loc îi provoca rău, dar îl urmă o bucată de drum ca să vadă ce făcea. Îi duse înăuntru şi închise uşa în urma lor. Era o uşă de piatră. Nu putea intra acolo.

Avea nevoie să zboare, dar nu putea să *zboare;* nu era una dintre cele cu aripi.

Fugi cât o ţineau picioarele peste câmpuri, pe lângă casa tuşei Moss, pe lângă casa lui Ogion şi pe lângă a caprelor, pe poteca din jurul falezei şi către marginea falezei, unde nu trebuia să meargă pentru că putea s-o vadă numai cu un singur ochi. Fu atentă. Privi cu grijă cu acel ochi. Se aşeză pe margine. Apa era mult dedesubt, iar soarele apunea în depărtare. Se uită spre apus cu celălalt ochi, şi strigă cu celălalt glas numele pe care-l auzise în visul mamei ei.

Nu aşteptă un răspuns, ci se întoarse şi alergă înapoi – mai întâi pe lângă casa lui Ogion să vadă dacă piersicul ei crescuse. Pomul cel vechi era acolo, purtând multe piersici mici, verzi, dar nu se vedea nici o urmă de răsad, Îl mâncaseră caprele. Sau murise pentru că nu-l udase. Stătu puţin să se uite la locul acela, apoi trase adânc aer în piept şi porni mai departe, peste câmp, spre casa tuşei Moss.

Găinile care se îndreptau spre coteţ cârâiră şi fluturară din aripi, protestând la intrarea ei. Căsuţa era întunecoasă şi plină de mirosuri.

— Tuşă Moss? – chemă ea, cu vocea pe care-o avea pentru oamenii aceştia.

— Cine-i acolo?

Bătrâna era în pat, ascunsă. Arăta speriată, şi încerca să facă zid în jurul ei, să ţină pe toată lumea afară, dar nu mergea; nu avea destulă forţă.

— Cine-i? Cine-i acolo? O, drăguţo... oh, copilă drăguţă, mica mea

arsă, drăgălașa mea, ce faci aici? Unde-i, unde e ea, mama ta, oh, e aici? A venit? Nu intra, nu intra, drăguțo, e un blestem asupra mea, el a blestemat femeia bătrână, nu veni lângă mine! Nu te apropia!

Plângea. Copila întinse mâna și o atinse.

— Ești rece – zise ea.

— Tu ești ca focul, copilă, mâna ta mă arde. Oh, nu te uita la mine! A făcut carnea să-mi putrezească și să se zbârcească și să putrezească iarăși, dar nu vrea să mă lase să mor... a zis să vă aduc aici. Am încercat să mor, am încercat, dar el m-a ținut, m-a ținut în viață împotriva voinței mele, nu vrea să mă lase să mor, oh, lasă-mă să mor!

— N-ar trebui să mori – vorbi copila, încruntându-se.

— Copilă – șopti bătrâna – drăguțo... spune-mi pe nume.

— Hatha – rosti copila.

— Ah. Știam... Eliberează-mă, drăguțo!

— Trebuie să aștept – spuse copila. – Până vin ei.

Vrăjitoarea se simțea ușurată, respirând fără durere.

— Până vine cine, drăguțo? – șopti ea.

— Ai mei.

Mâna mare și rece a vrăjitoarei zăcea ca un mănunchi de bețe într-a ei. O ținea cu hotărâre. Era la fel de întuneric acum, afară din căsuță, ca și înăuntru. Hatha, căreia i se zicea Moss, dormea; și îndată adormi și copila, stând pe podea lângă pat, cu o găină cocoțată în apropiere.

BĂRBAȚII VENIRĂ CÂND SE IVI LUMINA. El rosti:

— Sus, cățea! Sus!

Se ridică în mâini și în genunchi. El râse, zicând:

— Sus de tot! Ești o cățea deșteaptă, poți să mergi pe picioarele din spate, nu-i așa? Asta-i. Prefă-te că ești ființă umană! Avem de mers acum. Vino!

Cureaua era încă în jurul gâtului, iar el o smuci. Ea îl urmă.

— Hei, du-o tu – spuse el, iar acum era acela, cel pe care-l iubea, dar nu-i mai știa numele, care ținea cureaua.

Ieșiră toți din locul întunecos. Piatra se căscă să-i lase să treacă și scrâșni închizându-se în urma lor.

El era mereu aproape, lângă ea și lângă cel care ținea cureaua. Alții veneau în urmă, trei sau patru bărbați.

Câmpul era cenușiu de rouă. Muntele era întunecat pe cerul palid. Păsările începeau să cânte în livezi și în tufișuri, tot mai tare și mai tare.

Ajunseră la marginea lumii și merseră de-a lungul ei pentru o vreme, până când ajunseră acolo unde pământul era doar piatră și marginea era foarte îngustă. Era o linie în piatră, iar ea se uită la aceasta.

— El poate s-o împingă – zise el – Iar apoi șoimul poate să zboare, de unul singur.

Dezlegă cureaua de la gâtul ei.

— Du-te și stai la margine – porunci el.

Ea urmă semnul din piatră până la margine. Marea era dedesubtul ei, nimic altceva. În afară era aer, dincolo de ea.

— Acum, Șoimanul o să-i dea un brânci – zise el. – Dar mai întâi, poate vrea să spună ceva. Are atât de multe de spus. Femeile au întotdeauna. Nu vrei să ne spui nimic, doamnă Tenar?

Ea nu putea vorbi, dar arătă spre cer, deasupra mării.

— Un albatros – spuse el.

Ea râse tare.

În abisul de lumină de la porțile cerului, dragonul zbura, lăsând o dâră de foc în urma trupului șerpuitor, înzăuat. Atunci vorbi Tenar.

— Kalessin! – strigă ea, apoi se întoarse, apucând brațul lui Ged, trăgându-l jos, pe piatră, în timp ce pe deasupra lor trecu vuietul focului, zăngănitul solzilor și șuierul vântului din aripile înălțate, ciocnirea ghearelor ca niște lame de coasă pe piatră.

VÂNTUL BĂTEA DINSPRE MARE. Un ciulin mititel care creștea într-o despicătură din piatră, aproape de mâna ei, se legăna continuu în bătaia vântului dinspre mare.

Ged stătea lângă Tenar. Erau ghemuiți unul lângă altul, cu marea dedesubt și dragonul în fața lor.

Se uita la ei pieziș, cu un ochi lung, galben. Ged vorbea cu un glas răgușit, tremurător, în limba dragonului. Femeia înțelese cuvintele, care erau doar:

— Mulțumim, Cel mai Vechi.

Uitându-se la Tenar, Kalessin vorbi, cu vocea uriașă ca o perie de metal trasă peste un gong:

— *Aro Tehanu!*

— Copila – exclamă Tenar. – Therru!

Se ridică în picioare s-o ia la fugă, să caute fetița. O văzu venind pe bordura de piatră dintre munte și mare, spre dragon.

— Nu fugi, Therru! – strigă ea, dar copila o văzuse și alerga, alerga drept spre ea. Se agățară una de cealaltă.

Dragonul întoarse capul enorm, ruginiu-întunecat, ca să le privească cu amândoi ochii. Găurile nărilor, mari ca niște ceainice, erau strălucitoare din cauza focului, și din ele se învălătuceau șuvițe de fum. Fierbințeala corpului dragonului întrecea vântul rece al mării.

— *Tehanu* – rosti dragonul.

Copila se întoarse să se uite la el.

— Kalessin – spuse ea.

Apoi Ged, care rămăsese în genunchi, se ridică în picioare, deși tremura, apucând brațul lui Tenar ca să-și recapete echilibrul. Începu să râdă.

— Acum știu cine te-a chemat, Cel mai Vechi! – spuse el.

— Eu – zise fetița. – N-am știut ce altceva să fac, Segoy.

Încă se uita la dragon, și vorbise în limba dragonilor, vorbele Facerii.

— *A fost bine, copilă – spuse dragonul. – Te-am căutat multă vreme.*

— O să mergem acolo acum? – întrebă copila. – Unde sunt ceilalți, pe celălalt vânt?

— *Vrei să-i părăsești pe aceștia?*

— Nu – răspunse fetița. – Nu pot veni și ei?

— *Nu pot veni. Viața lor e aici.*

— O să rămân cu ei – hotărî ea, ținându-și puțin răsuflarea.

Kalessin se întoarse într-o parte ca să dea drumul acelei explozii imense de furnal – râs, sau dispreț, sau încântare, sau mânie.

— *Ha!*

Apoi uitându-se din nou la fetiță:

— *E bine. Ai o muncă de făcut aici.*

— Știu.

— *O să mă întorc după tine, cu timpul – zise Kalessin.*

Și, către Ged și Tenar:

— *Va dau copilul meu, așa cum voi o să mi-l dați pe al vostru.*

— Cu timpul – spuse Tenar.

Capul mare al lui Kalessin se înclină foarte ușor, iar gura alungită, cu dinți ca niște săbii, se curbă la un colț.

Ged și Tenar se dădură la o parte împreună cu Therru, când dragonul se întoarse, trăgându-și armura peste streașină, așezându-și cu grijă piciorul înarmat cu gheare, strângându-și coapsele negre ca o pisică, până sări în sus. Aripile ridicate izbucniră stacojii în lumina nouă, și își luă zborul, se duse... un pescăruș, o rândunică, un gând...

În locul unde fusese, rămăseseră zdrențe scorojite de pânză și

piele, și alte lucruri.

— Să mergem – spuse Ged.

Dar femeia și copila stăteau pe loc și se uitau la lucrurile acelea.

— Sunt oameni de os – zise Therm.

Apoi se întoarse cu spatele și porni. O luă înaintea bărbatului și a femeii pe poteca îngustă.

— Limba ei din născare – vorbi Ged. – Limba maternă.

— Tehanu – adăugă Tenar. – Numele ei e Tehanu.

— I-a fost dat de dătătorul de nume.

— A fost Tehanu de la început. Întotdeauna a fost Tehanu.

— Haideți! – strigă fetița, uitându-se în urmă după ei. – Tușa Moss e bolnavă!

REUȘIRĂ S-O MUTE PE MOSS AFARĂ, la lumină și la aer, să-i spele rănile și să ardă cearșafurile urât mirositoare din pat, în timp ce Therm aduse așternuturi curate din casa lui Ogion. O aduse cu ea și pe Heather, păstorița de capre. Cu ajutorul lui Heather, o așezară pe bătrână comod în pat, cu găinile ei; iar Heather promise să se întoarcă și să le aducă ceva de mâncare.

— Cineva trebuie să se ducă până jos, în Portul Gont – spuse Ged – după vrăjitorul de acolo. Să aibă grijă de Moss; poate fi vindecată.

Și să meargă la conac. Bătrânul avea să moară acum. Nepotul s-ar putea să trăiască, dacă este curățată casa... Se așezase pe pragul ușii casei lui Moss. Își rezemă capul de tocul ușii, la soare, și închise ochii.

— De ce facem ceea ce facem? – întrebă el.

Tenar se spăla pe față, pe mâini și pe brațe într-un lighean cu apă curată pe care-o scosese de la pompă. Se uită în jur când termină. Complet istovit, Ged adormise, cu fața puțin întoarsă spre lumina dimineții. Se așeză lângă el pe prag și-și rezemă capul de umărul lui. *Am fost cruțați?* gândi. *Cum se face că am fost cruțați?*

Se uită în jos, la mâna lui Ged, relaxată si deschisă pe treapta de pământ. Se gândi la ciulinul care se legăna în vânt și la piciorul cu gheare al dragonului, cu solzii roșii și aurii. Era pe jumătate adormită, când copila se așeză lângă ea.

— Tehanu – murmură ea.

— Pomișorul a murit – vorbi fetița.

După un timp, mintea obosită, adormită a lui Tenar înțelese, și se trezi de ajuns ca să dea un răspuns:

— Sunt piersici în pomul cel vechi?

Vorbeau încet, ca să nu-l trezească pe bărbatul adormit.

— Numai din cele mici și verzi.

— Or să se coacă, după Dansul cel Lung. Nu mai e mult.

— Putem planta una?

— Mai mult de una, dacă vrei. În casă totul e bine?

— E goală.

— Să locuim acolo?

Se trezi puțin mai mult, și-și puse brațul în jurul copilei.

— Am bani – continuă ea – destui ca să cumpăr o turmă de capre și pășunea de iarnă a lui Turby, dacă mai e de vânzare. Ged știe unde să le ducă sus, la munte, verile... Mă întreb dacă lâna pe care am scărmănat-o mai e acolo?

Vorbind astfel, se gândi: Am lăsat cărțile, cărțile lui Ogion! Pe poliță la Ferma Stejarilor – pentru Spark, bietul băiat, care nu poate citi nici un cuvânt din ele!

Dar nu părea să aibă vreo importanță. Erau lucruri noi de învățat, fără îndoială. Și putea să trimită pe cineva după cărți, dacă Ged le vroia. Și după roata de tors. Sau se putea duce chiar ea, la venirea toamnei, să-și vadă fiul, s-o viziteze pe Lark și să stea o vreme cu Apple. Aveau să trebuiască să replanteze grădina lui Ogion imediat, dacă vroiau să aibă vreo legumă a lor în vara asta. Se gândi la șirurile de fasole și la parfumul florilor de fasole. Se gândi la fereastra mică dinspre apus.

— Cred că putem locui acolo – spuse ea.

Ciocârlie.
Evantai